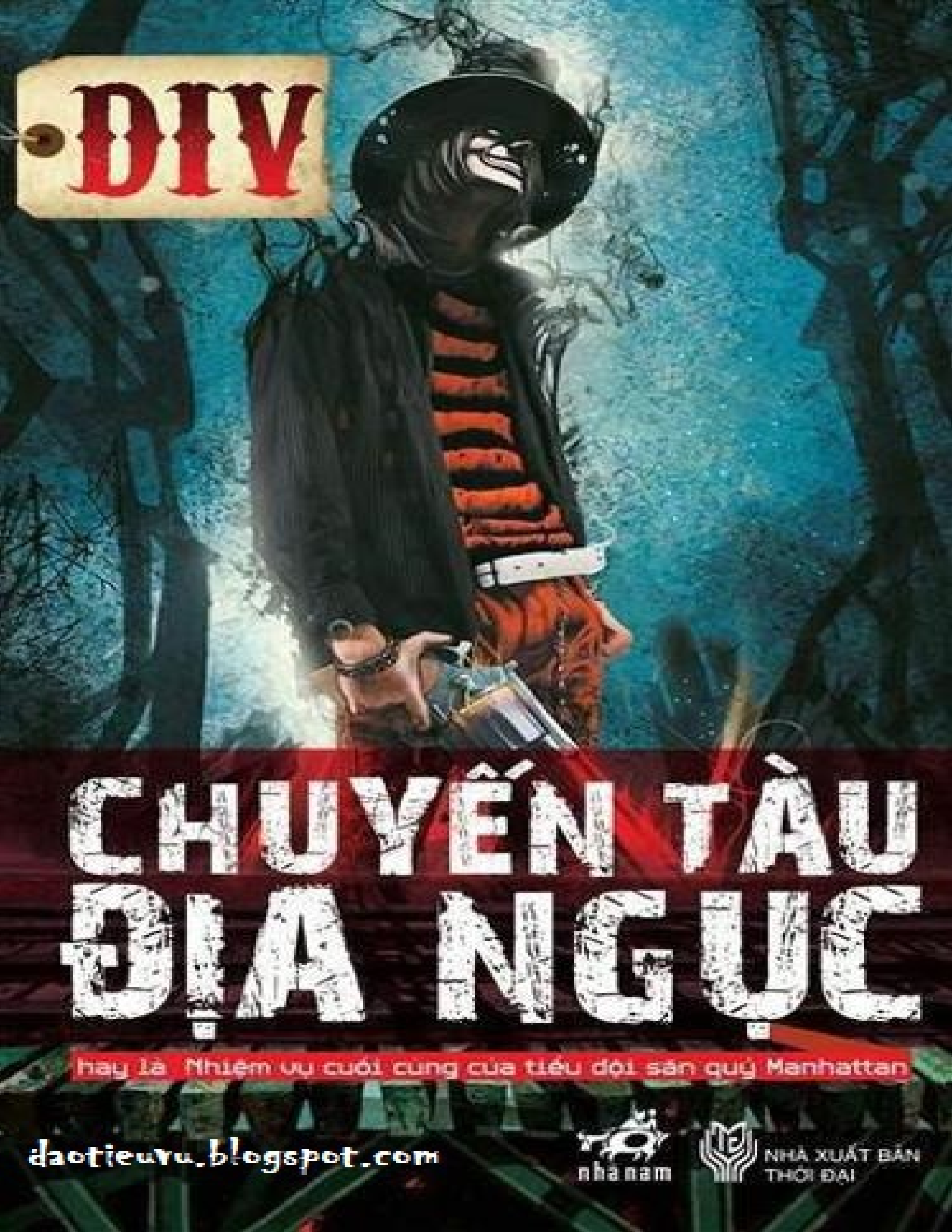

DIV

CHUYỀN TÀU ĐIÀ NGỤC

hay là Nhiệm vụ cuối cùng của tiểu đội săn quỷ Manhattan

daotieuvu.blogspot.com

nhà nam

NHÀ XUẤT BẢN
THỜI ĐẠI

Chuyến Tàu Địa Ngục

DIV

Thông tin ebook:

Tên sách: Chuyển Tàu Địa Ngục

Nguyên tác: 地狱系列 01 地狱列车

Tác giả: DIV

Dịch giả: Chu Thúy Hằng

Nhà xuất bản: Thời Đại

Công ty phát hành: Nhã Nam

Số trang: 364

Trọng lượng: 400 g

Hình thức bìa: Mềm

Kích thước: 13 x 20.5 cm

Giá bìa: 72.000

Năm xuất bản: 2011

Thực hiện ebook: Hoàng Liêm

Nguồn: e-thuvien.com

Ebook: <http://daotieuvu.blogspot.com>

Giới thiệu nội dung:

Nửa đêm, hướng về phía nhà ga Manhattan, một chuyến tàu chở tất cả các loại yêu ma và linh hồn ác độc nhất trong lịch sử đang âm thầm lăn bánh. Chỉ vài phút nữa thôi, cửa Hoàng Tuyền sẽ mở ra, thu nhận chúng về lại địa ngục. Đúng trong thời khắc ấy, tiếng chuông cảnh báo khẩn cấp vang lên, báo động một âm mưu hắc ám trên con tàu.

Xác ướp số 29 cùng lũ bộ hạ đã rải virus nổi loạn ra khắp nơi, để kích động mọi thành viên của chuyến đi, cướp phá tàu và thoát khỏi địa ngục. Nhận lệnh từ tổng hành dinh địa ngục, tiểu đội săn quỷ thành phố Manhattan lao đi, hòng chặn đứng âm mưu đe dọa sự an nguy của thế giới. Khi tất cả thành viên chuyến tàu địa ngục, những cái tên lừng lẫy kim cổ trong lịch sử phương Đông phương Tây: vua Mặt trời Arthur, Bá tước ma cà rồng Dracula, Thương Ưởng... đều bị nhiễm virus, một trận chiến vô cùng tàn khốc đã chuẩn bị diễn ra...

Giới thiệu tác giả:

Tác giả DIV: sinh năm 1978, ngôi Song Tử, ở một thị trấn biển tại Chương Hóa, Đài Loan. Hiện công tác tại một viện nghiên cứu khoa học ở Đài Trung. Chuyên môn là khoa học tự nhiên đòi hỏi sự chính xác nghiêm ngặt, nhưng tác phẩm viết ra lại là những câu chuyện huyền ảo hoang đường giàu tính lãng mạn, anh coi đó là một cách cân bằng cho cuộc sống.

“Hồi hộp trong từng tình tiết, mỗi chương sách như một cảnh phim kinh dị dồn dập xuất hiện, một câu chuyện mười phần sống động.”

- Tác giả lớn của dòng văn huyền ảo Đài Loan Cửu Bát Dao và Tinh Tử cùng tiến cử.

Mục Lục

[Chương một:](#)

[Điên thoại](#)

[Chương hai:](#)

[Tiêu đôi sản quý](#)

[Chương ba:](#)

[Toa số 2](#)

[Chương bốn:](#)

[Xác ướp 29](#)

[Chương năm:](#)

[Tổ tiên ma cà rồng](#)

[Chương sáu:](#)

[Toa tàu bóng chày](#)

[Chương bảy:](#)

[Miêu nữ trong đêm](#)

[Chương tám:](#)

[Tấn công bất ngờ](#)

Chương chín:

Về hưu

Chương mười:

Phản kích

Chương mười một:

Lên tàu

Chương mười hai:

Toa tàu số 13

Chương mười ba:

Kỵ sĩ và Thăng hệ

Chương mười bốn:

Người bảo vệ linh hồn

Chương mười lăm:

Toa tàu vong hồn

Chương mười sáu:

Thiếu niên trở tài

Chương mười bảy:

Miêu nữ chín mạng

Chương mười tám:

Có thích chiêu đánh lên của ta không?

Chương mười chín:

Phản công

Chương hai mươi:

Quyết chiến

Chương hai mươi một:

Nguồn gốc của sư sơ hải

Chương hai mươi hai:

Võ sĩ hùng mạnh nhất: Lancelot

Chương hai mươi ba:

Toa tàu số 8: Tu hợp

Chương hai mươi bốn:

Ánh bình minh

Chương hai mươi lăm:

Quý Nhật Bản

Chương hai mươi sáu:

Rút ngắn khoảng cách

Chương hai mươi bảy:

Trên đồ bàn cờ

Chương hai mươi tám:

Ba phút đếm ngược

Chương hai mươi chín:

Time is up

Chương ba mươi:

Hồi kết

Chương ba mươi một:

Cáo biệt

NGOẠI TRUYỀN:

NGƯỜI SÓI T ĐUỔI HUNG THỦ DƯỚI TRĂNG

Lời mở đầu

Chương một ngoại truyện:

Jack đồ tể

Chương hai ngoại truyện:

Người sói T

Chương ba ngoại truyện:

Tiểu đội săn quỷ Manhattan

Chương bốn ngoại truyện:

Hợp tác

Chương năm ngoại truyện:

Trần đồ nu cười

Chương sáu ngoại truyện:

Truy sát Jack

Chương bảy ngoại truyện:

Hồn chiến quái vật

Chương tám ngoại truyện:

Trái tim của Sydney

Chương chín ngoại truyện:

Hồi kết

Chuyến Tàu Địa Ngục

Hay Là Nhiệm Vụ Cuối Cùng Của Tiểu Đội Săn Quỷ Manhattan

Chương một:

Điện thoại

Thời gian: 0 giờ 31 phút sáng.

Địa điểm: Ga tàu điện ngầm Manhattan.

Reng... Reng... Reng...

Đêm khuya, trong phòng quản lý nhà ga tàu điện ngầm Manhattan tĩnh lặng, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Nhân viên trực ban đang nằm ngủ, nghe thấy tiếng chuông điện thoại, bỗng choàng tỉnh giấc.

Dụi dụi đôi mắt còn ngái ngủ, anh nhón nhác nhìn quanh tìm cái điện thoại quấy rối giấc ngủ lúc nửa đêm.

Nhưng, khi vợ lấy cái ống nghe màu xanh vẫn hay dùng ở trên bàn trong cơn vô thức, anh mới giật mình phát hiện, tiếng chuông réo vang trong đêm khuya ấy không phải do chiếc điện thoại này phát ra.

Nhân viên trực ban quay người nhìn về phía phát ra âm thanh, gương mặt chợt biến sắc như vừa bị một gáo nước lạnh dội xuống đầu.

Tiếng chuông the thé đỉnh tai ấy đang phát ra từ chiếc “điện thoại màu đỏ” được chụp kín trong hộp thủy tinh treo trên tường.

Chính chiếc điện thoại màu đỏ này, trong đêm khuya, phát ra từng chuỗi âm thanh the thé khủng khiếp, liên hồi.

Cặp môi của nhân viên trực ban trắng nhợt, đôi chân đột nhiên run lên cầm cập.

Sao lại là cái điện thoại này? Sao lại là cái điện thoại này? Lẽ nào... đã xảy ra chuyện gì rồi?

Bởi vì, chiếc điện thoại màu đỏ sẫm từ trước tới nay chưa bao giờ đổ chuông này không phải được kết nối với một chuyến tàu bình thường, mà là với chuyến tàu cuối cùng của cục đường sắt, một chuyến tàu khuya không hiện diện trong thời gian biểu của ga tàu.

Mọi người gọi nó là “chuyến tàu địa ngục”.

Không ai biết “điểm xuất phát” và “điểm dừng chân” của chuyến tàu này ở đâu.

Nhân viên trực ban chỉ biết rằng, cứ vào thời điểm này hằng đêm, đường ray phía ngoài phòng chờ tàu đều phát ra tiếng động rầm rầm đỉnh tai nhức óc, đó là tiếng đoàn tàu nặng nề nghiêng trên đường ray, báo hiệu “chuyến tàu địa ngục” bí hiểm đã bắt đầu hành trình.

Trong đêm khuya tĩnh lặng, âm thanh phát ra từ chuyến tàu này nghe như tiếng gọi hồn vọng từ địa ngục xa xôi khiến người nghe ớn lạnh, vì thế, mọi người đều gọi đó là “chuyến tàu địa ngục”.

Điều duy nhất mà nhân viên ga tàu điện ngầm biết được về chuyến tàu địa ngục này là, hành khách trên chuyến tàu này không một ai là người.

Reng... reng... reng...

Vẫn là thứ âm thanh quấy nhiễu khiến người ta tỉnh giấc giữa đêm, nhưng lần này, tiếng kêu đó phát ra từ một tòa nhà cao tầng giữa trung tâm thành phố Manhattan, trong một căn phòng âm áp, dễ chịu.

Reng... reng... reng...

Tiếng chuông điện thoại vang lên mỗi lúc một dồn dập, từ trong chăn, một cánh tay dài gầy nhằng thò ra.

Cạch! Bàn tay vớ lấy điện thoại.

Cộp! Xoẹt! Mang theo sự bức bối vì bị quấy nhiễu lúc nửa đêm, cánh tay vùng vằng lôi cả chiếc điện thoại vào trong chăn.

Sau đó, từ trong chăn phát ra một giọng nói ngái ngủ: “Cái gì...”

“Việc khẩn, cấp độ A, số hiệu 1010!” Tiếng trả lời khô khốc phát ra từ đầu dây bên kia.

“Độ A?” Tiếng nói cất lên từ trong chăn đột nhiên cao vút. “1010 là... là... chuyển tàu địa ngục!”

“Lệnh từ tổng hành dinh địa ngục, toàn bộ tiểu đội sẵn quỹ trước 0 giờ 40 phút phải tập trung đầy đủ tại ga tàu điện ngầm Manhattan.”

“Tiểu đội sẵn quỹ, số 3 nhận lệnh.”

Phùng! Chiếc chăn bông dày nặng bị hất tung, khuôn mặt một cô gái xinh đẹp với mái tóc vàng rối bù dần lộ ra khi chiếc chăn từ từ rút xuống.

Gương mặt thanh tú đang còn ngái ngủ vẫn toát lên được vẻ gan dạ mạnh mẽ của người đẹp.

“Hay đây, chuyển tàu địa ngục có vấn đề rồi!” Cô gái tóc vàng tức tốc vận lên mình bộ đồ đen, buộc vội mớ tóc vàng thành đuôi ngựa, trong khi chỉnh trang lại quần áo, cô không quên liếc nhìn vào gương, nở một nụ cười ngọt ngào, hai chiếc răng nanh lóng lánh trong gương.

“Đây là việc khẩn cấp độ A, lần này rắc rối rồi.”

Chỉnh trang quần áo xong, cô rón rén đi sang phòng bên, từ từ đẩy cửa, bên trong có một cô bé chừng mười tuổi đang say trong giấc nồng.

Cô gái tóc vàng ngắm nhìn bé gái, miệng khẽ mỉm cười, cô cúi xuống, thơm nhẹ lên đôi má hồng hào bầu bĩnh của bé.

“Cục cưng của mẹ, ngủ ngon con nhé, mẹ đi làm đây!”

Cô bước khỏi phòng bé gái, nhưng không ra phía cửa mà lại đi về phía ban công của phòng khách, xoẹt một tiếng, cô mở toang cửa kính ngoài ban công.

Một cơn gió lạnh thấu tim của màn đêm Manhattan táp thẳng vào mặt khiến cô tỉnh hẳn.

Ngắm nhìn hàng vạn ánh đèn đường phía dưới lấp lánh như những viên đá quý, cô gái tóc vàng mỉm cười, dang rộng hai tay và rướn mình ra xa, với một cú nhảy tuyệt đẹp từ tầng thứ hai mươi của tòa nhà, gieo mình xuống phía dưới.

Trong đêm, mái tóc vàng của cô tung bay trong gió, dáng vẻ cao sang, thanh nhã của cô trông hệt như một tuyển thủ nhảy cầu Olympic, một cú nhảy thật hoàn hảo.

Chỉ thấy bóng cô mỗi lúc một thấp hơn, trong nháy mắt, dưới hai cánh tay cô bung ra một đôi cánh lông vũ màu đen.

Dưới ánh trăng của Manhattan, cô gái tóc vàng dang rộng đôi cánh đón gió, thỏa sức bay lượn trong không trung như một cánh dơi lộng lẫy thanh cao.

Chương hai:

Tiểu đội săn quỷ

Tại nhà ga Manhattan.

Lúc này, chuyến tàu địa ngục vẫn chưa tới ga.

Thời gian tàu về ga chỉ còn lại vùn vện 15 phút.

Cô gái tóc vàng đáp xuống đất, thu đôi cánh lại, vuốt mái tóc vàng hơi rối vì bị gió thổi tung, cô nhẹ nhàng bước vào ga tàu điện ngầm, lúc này bên trong nhà ga đã có hai bóng người đứng đó.

Hai bóng người này, một cao một thấp, họ đều toát lên vẻ mạnh mẽ như cô gái tóc vàng.

“Số 3 có mặt.” Cô gái tóc vàng nói với người có dáng cao hơn, không quên nhoẻn miệng cười.

Người này là một chàng trai lưng đeo cây cung dài rất lớn, trông tràn đầy khí phách anh hùng, sống mũi cao, đôi mắt sâu thẳm, và còn có cặp ria trên mép.

Trong vẻ điển trai của chàng trai này vẫn hiện lên sự trưởng thành, chín chắn, đó là khí chất của một nhà lãnh đạo trời sinh.

Cây cung dài sau lưng càng tôn thêm khí phách phi phàm của anh. Cây cung nhìn có vẻ cũ kỹ như một món đồ cổ, phía trên đầu cung khắc chỉ chít những văn tự cổ trông loằng ngoằng như những con nòng nọc, nhưng nhìn kỹ mới phát hiện ra, đó không phải là con chữ mà là những câu thần chú hàng yêu cổ xưa.

“Chỉ còn 3 phút nữa.” Chàng trai chau mày nói, “Sao số 4 và số 5 vẫn chưa tới?”

Vừa nói dứt lời, phía ngoài vọng tới những chuỗi âm thanh gầm rú ầm ĩ, một chiếc Halley phân khối lớn phóng như bay tới cổng nhà ga, một người đàn ông vạm vỡ, toàn thân vận bộ đồ da màu đen, trang phục theo phong cách rock, mắt đeo kính râm xuất hiện.

“Sếp J, số 4 có mặt.” Anh chàng vạm vỡ hất mái tóc dài chấm ngang vai ra phía sau. Từ vẻ bề ngoài ngang tàng đến các động tác nhanh gọn của anh ta đều toát lên vẻ hung hăng của một con mãnh thú.

“Được.” J khẽ chau mày. “Còn 1 phút nữa, hay là H đến muộn?”

“Tôi bảo rồi, giống người da vàng không đúng giờ lắm đâu.” Người đàn ông thấp bé ban nãy đứng bên cạnh J nói.

Người đàn ông này nhìn vừa già vừa nhỏ bé, trông hết sức mờ nhạt, thân hình nhỏ thó của vị này so với người đàn ông vạm vỡ kia đúng là khác nhau một trời một vực.

Nhưng, người đàn ông thấp bé vừa nói dứt lời, có tiếng nói từ phía sau ông ta vọng tới.

“Kỵ sĩ U hôn, xin lỗi đã làm ông thất vọng, thực ra tôi đã đến từ lâu rồi.”

Lời nói vừa dứt, từ phía sau một cây cột trong nhà ga, một chàng trai trẻ dần dần lộ diện.

Chàng trai trẻ này dáng người tầm thước, có mái tóc đen tuyền và nước da vàng, hai hàm răng sáng bóng, quả đúng là anh ta mang trong mình dòng máu điển hình của người phương Đông.

Thấy chàng trai trẻ xuất hiện, J khẽ gật đầu.

Cánh tay phải của J khẽ hất lên, máy tờ tài liệu bay vào tay từng người một.

“Tình hình rất tồi tệ.” J lạnh lùng nói.

“Tồi tệ đến mức nào?”

“Chúng tôi nhận được tin, chuyến tàu địa ngục có khả năng bị uy hiếp.”

Chuyến tàu địa ngục, phương tiện giao thông kết nối thế giới thần linh với thế giới con người, có nhiệm vụ chuyên chở những vong hồn và yêu ma tới nơi chúng cần tới, đó chính là địa ngục.

Đoàn tàu, nếu không tính đầu tàu, cả thảy có mười ba toa, trên tàu có một trưởng tàu chịu trách nhiệm về sự an toàn của hành khách, và... đối phó với những hành khách gây rối.

Vào thời điểm 0 giờ 40 phút sáng, bánh xe của chuyến tàu địa ngục phát ra những âm thanh inh ỏi chói tai, với vận tốc 200 km/giờ, đoàn tàu phóng như điên trên đường ray.

Trong tất cả mười ba toa tàu đó, có toa tĩnh lặng như tờ, có toa lại vô cùng náo nhiệt.

Trưởng chuyến tàu địa ngục vận bộ trang phục trưởng tàu màu xanh da trời rất phẳng phiu, mũ đội sụp xuống mắt, mở toang cửa và bước vào toa số 1.

Cửa vừa mở, đón chào trưởng tàu là những tràng vỗ tay hoan hô rầm rĩ. Toa số 1 này hiện vô cùng náo nhiệt, một tên hề mặc áo phao đang tung hứng các quả cầu da bảy màu, năm quả cầu da trên tay hắn bay lượn trong không trung, những động tác làm trò phụ họa của hắn khiến hành khách xung quanh cười nghiêng ngả.

Trưởng tàu khẽ hắng giọng một tiếng, rồi chớp ngay lấy quả cầu da trên tay tên hề, nói: “Kiểm tra vé!”

Thấy quả cầu da trên tay tên hề bị trưởng tàu cướp đi, đám hành khách đang vỗ tay cười vang xung quanh thoáng chốc lộ rõ vẻ kinh hãi rồi nhìn trân trối vào trưởng tàu và tên hề, như thể sắp có chuyện gì đó khủng khiếp xảy ra!

Tên hề trừng mắt nhìn trưởng tàu, cười hề hề lạnh lùng, tiếng cười the thé thâm độc. “Dám cướp cầu của ta, người biết ta là ai không?”

Trưởng tàu không nói gì, chỉ dùng ngón tay khẽ đẩy mũ lên cao, phía dưới vành mũ không ngờ lại là một khuôn mặt chó sói hung dữ đen sạm.

Đôi mắt trưởng tàu ánh lên vẻ dữ tợn, ông nhếch mép nhe nanh, để lộ hai hàm răng sắc nhọn: “Đương nhiên ta biết ngươi là ai, ngươi là ‘Thằng hề hiểm ác’ vô dụng chết tiệt, thế ngươi biết ta là ai không?”

Nhìn thấy gương mặt chó sói ấy, tên hề khựng lại. Khuôn mặt trát đầy phấn sáp vẽ kiểu hơn hớn đang cười của hắn từ từ sụp xuống, biến thành một gương mặt ỉu xiu.

“Vâng! Sếp Anubis, trên chuyến tàu này sếp to nhất rồi ạ!”

Trưởng tàu lạnh lùng hắng giọng, lại kéo sụp mũ xuống. “Kiểm tra vé.”

“Vâng, vâng, vâng...” Tên hề khom lưng, không ngừng cúi lạy, vô cùng cung kính.

Soát xong vé, nhìn bóng trưởng tàu rời khỏi toa tàu số 1, tên hề quay đầu lại bực bội nói với những người đang

xem: “Cười đi, xem tao biểu diễn sao không cười?”

Hành khách nhón nhác nhìn nhau, lộ rõ tâm trạng vừa bất lực vừa sợ sệt, đành tiếp tục giả vờ cười.

Đó là những nụ cười vô cùng gượng gạo, và vô cùng sợ hãi.

Chương ba:

Toa số 2

“Sếp J, sếp nói là có người muốn uy hiếp chuyến tàu địa ngục?” Người đàn ông vạm vỡ ban nãy cởi áo khoác ngoài, để lộ cơ thể cuộn cuộn cơ bắp qua lớp áo bó sát người, trên vai anh xăm một bông hồng đỏ rất bắt mắt. Bông hồng đỏ kiêu sa xăm trên cơ thể thô kệch của anh ta trông có vẻ hơi ngược đời.

“Đúng thế.” J lạnh lùng nói, “Chính trong đêm nay.”

“Sếp à, không phải tôi nói sếp...” Lão già mà chàng trai trẻ gọi là Kỵ sĩ U hồn lúc này nói xen vào. “Chuyến tàu địa ngục là chuyến tàu chuyên chở vong hồn của địa ngục, chuyến tàu mà địa ngục trực tiếp quản lý này ắt sẽ có nguyên tắc của riêng nó. Chúng ta nhúng tay vào, liệu có ổn không?”

“Lần này chính là địa ngục thông báo khẩn cấp cho chúng ta.” J với gương mặt điển trai nghiêm nghị nói.

“Ồ ô, thế thì đúng là chuyện lớn thật rồi! Địa ngục mà lại nhờ vả tiểu đội săn quỷ của trần gian giúp đỡ.” Kỵ sĩ U hồn thốt lên kinh ngạc. “Lẽ nào kẻ định uy hiếp chuyến tàu địa ngục chính là nhân vật lớn được địa ngục xếp vào cấp S chẳng?”

“Không phải.” J lắc đầu. “Tài liệu cho thấy. Bọn ma quỷ trên chuyến tàu này kể cả những kẻ từng có uy danh lừng lẫy chốn địa ngục hay nhân gian thì cũng đã tuân thủ luật pháp rất lâu rồi.”

“Thế thì tại sao?” Lần này, cô gái tóc vàng đứng bên cạnh không nén nổi cũng hỏi dồn. “Sao địa ngục lại lo lắng như vậy?”

“Bởi vì, trên chuyến tàu lần này, có áp tải một nhân vật vô cùng rắc rối.” Với thái độ lạnh lùng, J để lộ nét mặt khổ sở.

“Nhân vật rắc rối?”

“Một nhân vật rất rắc rối, rất rất rắc rối.”

Trưởng tàu Anubis ngẩng đầu rào bước tới toa tàu số 2. Toa tàu này không nhộn nhịp bằng toa ban nãy, nhìn thoáng qua chẳng có gì đặc biệt, nhưng quan sát kỹ mới thấy những vong hồn ngồi trong toa này không gãy tay thì gãy chân, có kẻ đầu bị đầu đùn sôi thành màu vàng kim, có kẻ thì vác cây thánh giá to đùng trên vai, hóa ra ở đây toàn là những vong hồn hung ác bị tra tấn dã man.

Một hành khách thấy trưởng tàu đi tới, vội vàng lấy vé, vì không cẩn thận cái đầu của hắn rơi lóc cóc xuống đất.

Cái đầu lăn lông lóc tới cạnh chân trưởng tàu.

Trưởng tàu thoáng chau mày, khẽ nhấc chân đá cái đầu quay lại. “Cảm ơn ngài trưởng tàu!” Hành khách này bối rối cười, hắn là một người phương Đông rất khô khan tuần tú, trông có vẻ hơi đàn bà, đầu đội mũ phò mã. “Cái đầu này 300 năm trước bị long đầu trăm của Bao Công chặt cho tới nay vẫn vậy, không gắn lại được, thật ngại quá.”

“Bao Công?” Trưởng tàu lạnh lùng nói. “Thằng cha mặt đen này đang đi nghỉ mát ở Mỹ.”

Trưởng tàu đưa mắt nhìn khắp toa, ánh mắt ông dừng lại ở một người đáng vẻ rất uể oải, nửa nằm nửa ngồi trên hàng ghế dưới cùng phía cuối toa.

Người này là đại ca của tất cả những linh hồn bị tra tấn, cũng là đại ca của toa tàu này.

Người treo cổ.

Cổ của Người treo cổ đã bị gãy gập, xiêu xiêu vẹo vẹo, đôi mắt hằn đầy vân đỏ lưu lại trước khi chết.

Sắc mặt của hắn vẫn lưu giữ màu trắng nhợt khi bị treo cho đến chết, thấy trưởng tàu đi về phía mình, hắn để lộ nụ cười đầy khiêu khích.

“Kính chào bác trưởng tàu!”

“Kiểm tra vé.” Trưởng tàu lạnh lùng nói. “Người treo cổ, có ta ở đây, người đừng hòng giở trò ma quỷ trên chuyến tàu này.”

“Trưởng tàu ngài hiểu lầm tôi rồi. Chúng tôi vốn đã là quỷ, việc gì phải sợ giở trò ma quỷ chứ?” Người treo cổ lè lè lưỡi cười khanh khách.

Chương bốn:

Xác ướp 29

Nhà ga Manhattan.

“J, anh nói ai bị áp tải?” Cô gái tóc vàng thấy J chau mày liền hỏi dồn.

“Đúng thế, gần đây thiên đàng và nhân gian hòa bình như thế, tôi cũng không nghĩ ra nhân vật quái quỷ nào lại rắc rối như vậy?” Kỵ sĩ U hồn cũng hỏi.

“Sếp J, sếp đừng vòng vo nữa.” Anh chàng cao to miệng vừa nhai kẹo cao su vừa nói.

“Phạm nhân bị áp tải...” Tiếng nói của J ngập ngừng. “Là Xác ướp 29.”

Nghe thấy cái tên này, tất cả mọi người đều im lặng.

Trưởng tàu đẩy cửa bước vào toa tàu số 3, cuối cùng cũng để lộ một nụ cười nhẹ nhõm hiếm thấy, bởi vì ở các toa số 3, số 4, số 5, số 6 hành khách đều là những linh hồn bình thường.

Lý do mà họ bắt chuyến tàu địa ngục này đa phần là vì vừa tạ thế trên trần gian, lên tàu xuống địa ngục để nghe phán quyết, hoặc là những linh hồn lương thiện do trong thời gian ở địa ngục có biểu hiện tốt, được phép lên nhân gian thăm người thân. Mấy toa tàu này, được gọi là toa tàu người tốt.

Một bé gái nhìn thấy trưởng tàu, còn vui vẻ chạy tới kéo kéo áo trưởng tàu líu lo chào: “Bác trưởng tàu, chào bác ạ.”

Trưởng tàu khẽ gật đầu, rồi soát vé từng hành khách, các hành khách cũng hỏi thăm trưởng tàu rất lịch sự.

Không hề có không khí căng thẳng nặng nề như ban nãy.

Trưởng tàu đi một mạch tới cuối toa, đột nhiên, ông dừng bước ở trước cửa buồng vệ sinh. Ông cao giọng, lạnh lùng hỏi: “Trong buồng vệ sinh là ai?”

“Xác ướp 29 là ai?” Chàng trai trẻ tên H đứng bên cạnh không nén nổi bèn cất tiếng hỏi.

“Cậu gia nhập tiểu đội săn quỷ chưa được hai năm, nên còn chưa biết,” Cô gái tóc vàng thở dài. “Thằng cha này không phải là rất mạnh, nhưng rất rắc rối. Rắc rối, rắc rối lắm.”

“Rắc rối?”

“Sở trường của hắn là ‘virus nổi loạn’.” Gã vạm vỡ tên T bổ sung nói.

“Virus nổi loạn?” H dường như nghĩ ra điều gì đó. “Cuộc bạo động ma quỷ ở Ấn Độ năm 421 sau Công nguyên? Cả sự kiện yêu quái nổi loạn ở Pháp năm 844 sau Công nguyên, đúng, còn cả đại loạn hồn ma khiến Chicago trở thành thành phố quỷ...”

“Trả lời đúng rồi.” Kỵ sĩ U hồn gật đầu nói. “Tất cả những gì cậu nói đều đúng, thằng cha này chính là hung thủ gây nên những sự kiện đó.”

Gương mặt H biến sắc.

“Thế thì, đúng là rắc rối, rắc rối, rắc rối to rồi!”

Chương năm:

Tổ tiên ma cà rồng

Cuối toa tàu số 6, trưởng tàu nghi hoặc nhìn vào cửa buồng vệ sinh, mặt lạnh như băng.

Trưởng tàu hỏi xong chỉ nghe thấy những tiếng khóc liên hồi vọng tới.

“Huhu... người ta... huhu...”

“À, hóa ra là tiểu thư Hanako...” Trưởng tàu ngán ngẩm nói. “Cô toàn chiếm dụng buồng vệ sinh. Như vậy sẽ làm phiền những hành khách khác đấy.”

“Huhu... nhưng người ta chỉ thích ở trong buồng vệ sinh thôi... huhu...” Hanako thút thít nói.

“Được rồi, thế cô cứ ngồi đó đi! Nói thật, hành khách người Nhật nhà các cô thật là kỳ quặc.” Trưởng tàu thở dài. “Có cô tiểu thư Sadako^[1] thì toàn chiếm dụng cái ti vi của đoàn tàu, còn tiểu thư Hanako lại đặc biệt thích buồng vệ sinh.”

Trưởng tàu lắc lắc đầu, rời khỏi cửa buồng vệ sinh, tiếp đó, ông mở toang cánh cửa toa tàu số 7. Toa số 7 chằng đầy ma quỷ các loại đến từ Nhật Bản.

Trưởng tàu cẩn trọng bước qua sàn tàu nhầy nhụa bùn đất vì đã bị Kappa^[2] chạy qua. Trước mắt ông là một cái ô đang trợn trừng mắt nhảy tung tung tới lui.

Lúc này, ông nhìn thấy trên chỗ ngồi trước mặt có một chiếc điện thoại, đang réo inh ỏi từng hồi đinh tai, réo rất lâu, nhưng không ai bắt máy.

Trưởng tàu không chịu nổi nói: “Đây là điện thoại của ai? Làm ơn nghe máy giùm, đừng quấy nhiễu sự yên tĩnh của mọi người được không?”

Lúc này, một cậu bé toàn thân trắng toát như vừa tắm trong một lớp bột trắng, trên đầu có khắc hai chữ “lời nguyên” đứng bên cạnh nói. “Thưa bác trưởng tàu, cái điện thoại này là hàng Hàn Quốc, ở đây chẳng ai muốn quan tâm tới nó đâu.”

“Điện thoại Hàn Quốc?” Trưởng tàu chau mày.

“Nghe nói, người nào mà nghe cái điện thoại này, sẽ nghe thấy tiếng mình kêu trước khi chết.” Cậu bé hận thù nhún nhún vai.

Trưởng tàu cười nhạt, với tay chop lấy cái điện thoại, kỳ lạ là, cái điện thoại nằm trong tay trưởng tàu, tiếng chuông kêu càng lúc càng to hơn, rung cũng mạnh hơn, như đang giãy giụa...

Trưởng tàu chợt đổi sắc mặt, khuôn mặt chó sói vốn bị che khuất dưới vành mũ giờ lộ hẳn ra, ông nhe đôi răng nanh khùng khiếp và cặp mắt đỏ ngầu hướng vào cái điện thoại rồi gào to một tiếng!

“Hừm!”

Cái điện thoại rung lên một cái! Rồi lập tức im lặng.

“Thế mới đúng chứ.” Trưởng tàu cười lên một tiếng rồi tiện tay đút luôn cái điện thoại vào túi quần, “Lão già ta đạo này đang thiếu di động, thôi, đi theo ta nhé!”

Nhà ga Manhattan.

“Xác ướp 29 vốn không mạnh, nhưng hắn có khả năng thả một loại virus, loại virus này sẽ làm tất cả các yêu ma rơi vào trạng thái tàn sát điên cuồng.

J cầm tài liệu, tiếp tục nói. “Chúng ta không sợ Xác ướp 29, chỉ sợ những con virus mà hắn thả ra lây sang những yêu ma khác, đến lúc đó, trên tàu sẽ nổ ra một trận bạo động của yêu ma. Thật đúng là rắc rối.”

“Vì vậy chúng ta phải giả thiết tình huống xấu nhất, đó chính là virus nổi loạn của xác ướp đã được thả ra.”

“Toàn bộ yêu ma trên tàu sẽ rơi vào trạng thái điên cuồng, chúng ta phải đối diện với tất cả bọn chúng.” J nói tới đây, dừng một lát, phát phát đồng tài liệu về hành khách trên tay. “Trong tay các bạn chính là tài liệu về hành khách lần này. Hãy đọc kỹ đi, sau đó chúng ta sẽ phân công nhiệm vụ, mọi người phải chuẩn bị trước tinh thần.”

Kỵ sĩ U hờn giờ luôn trang mặt, không nén nổi cười lên một tiếng. “Ha, hóa ra trong toa số 1 là Thăng hê hiểm ác? Tôi thích nhất cái thằng cha hay khóc này, hắn là của tôi nhé!”

Tiếp đó, J chau mày. “Toa số 2 là toa tù nhân à? Ồ, lại có cả Người treo cổ. Thằng cha này năm ấy có kỷ niệm với tôi, giao hắn cho tôi đi.”

Chàng trai trẻ tên H lật lật, lật tới trang bảy, anh cười và di ngón tay đến hồ sơ của từng yêu ma một. “Toa số 7 toàn là ma quỷ Nhật Bản này, cũng là đến từ phương Đông, xem ra toa này tôi không lo không được rồi.”

Cô nàng tóc vàng lật tới trang tám, nét mặt vốn rất thanh tao dịu dàng của cô đột nhiên biến đổi, cô khẽ kêu lên.

“Thế này, thế này là thế nào, sao nhân vật này cũng ở trên tàu?” Nghe thấy tiếng kêu của cô, mọi người liền biến sắc, vội vàng lật đến trang tám, chỉ nhìn thấy trên cả trang giấy có duy nhất một cái tên.

Thân thể của người này vô cùng cao quý, có thể một mình sử dụng một toa tàu?

Cái tên này chính là:

“Bá tước hút máu, Dracula.”

Trên chuyen tàu địa ngục.

Trưởng tàu mở toang cánh cửa khoang số 8, mới đầu hơi ngạc nhiên, sau đó bình tĩnh lại. Điều làm trưởng tàu ngạc nhiên là cả toa tàu số 8 chỉ có duy nhất một người, không, phải nói là chỉ có duy nhất một con quỷ. Một con quỷ vô cùng to lớn, uy danh lừng lẫy cả địa ngục và trần gian, cao quý không gì sánh bằng.

Đó là “Bá tước hút máu, Dracula”, tổ tiên của loài ma cà rồng.

Trưởng tàu thở dài một hơi, Bá tước cao quý nhường ấy đang ngồi ở đây, chẳng trách chẳng ai dám ngồi cùng toa với ông. Trưởng tàu chậm chậm bước tới trước mặt ông, khom lưng, nhẹ nhàng nói: “Kính chào Bá tước.”

Bá tước ngẩng đầu lên, với ngữ điệu ôn hòa, không có chút gì là giọng điệu của kẻ bề trên, ông cười nói: “Chào bác trưởng tàu.”

“Bá tước, làm ơn cho kiểm tra vé.”

Uy danh của Bá tước lừng lẫy thế giới bóng đêm từ cổ chí kim, ngay cả trưởng tàu khi nói chuyện cũng vô cùng khách khí.

“Ừ, vất vả cho người quá.” Thái độ của Bá tước cũng rất nhẹ nhàng hòa nhã. “Ta cũng lâu lắm rồi mới tranh thủ đi tàu ra ngoài thế này.”

“Đúng thế.” Trưởng tàu mỉm cười. “Mấy năm nay sức khỏe của Bá tước đã tốt hơn chút nào chưa ạ?”

“Tốt hơn nhiều rồi.” Bá tước quay đầu nhìn trưởng tàu, cặp mắt đỏ đặc trưng của ma cà rồng vẫn để lộ nét cười nhẹ nhàng. “Già rồi, mấy cái trò đánh đánh giết giết giờ không được nữa rồi.”

“Trước giờ Tý, tàu sẽ băng qua cửa Hoàng Tuyền và sẽ được địa ngục dẫn đi, lúc đó là về nhà rồi, Bá tước ngài nghỉ ngơi đi ạ.” Trưởng tàu nói.

“Cảm ơn.” Bá tước mỉm cười để lộ hai chiếc răng nanh sáng loáng.

Cặp răng nanh này trông rất quen, cô gái tóc vàng trong tiểu đội săn quỷ chẳng phải cũng có một cặp răng nanh y như thế sao?

Nhà ga Manhattan.

“Bá tước hút máu Dracula?” Tất cả đều kinh ngạc kêu lên.

“Đây là tổ tiên của ma cà rồng! Thế chả phải là... tổ tiên của cô sao?”

“Bá tước đúng là tổ tiên của chúng tôi.”

Mỹ nhân tóc vàng thể hiện thái độ vô cùng khó nói, biểu hiện này không chỉ là nỗi sợ sệt mà còn có cả sự sùng bái không thể dùng ngôn ngữ diễn tả nổi.

“Bá tước không chỉ là tổ tiên của ma cà rồng. Mấy trăm năm trở lại đây, dòng họ ma cà rồng chúng tôi không ngừng tiến hóa, phát triển, để tìm kiếm sự tiến bộ cho chính mình. Nhưng từ trước tới nay chưa có người nào nghi ngờ về một chuyện.”

“Chuyện gì?” Mọi người hỏi dồn.

“Bá tước hút máu Dracula.” Cô gái tóc vàng cười đau khổ, “Chắc chắn là ma cà rồng lợi hại nhất.”

Chương sáu:

Toa tàu bóng chày

Toa số 9 tương đối náo nhiệt, thậm chí là... khỏe mạnh và trong sáng.

Bởi vì bên trong toàn người trẻ tuổi, tất cả hành khách ở đây đều mặc đồng phục của vận động viên bóng chày, trong tay mỗi người là một cây gậy đánh bóng chày.

Những cơ bắp cuộn cuộn, những tiếng cười thô lỗ, và mùi mồ hôi nồng nặc bốc lên trong toa tàu số 9.

Trưởng tàu bước tới trước mặt một vận động viên bóng chày đang ngủ gật, lạnh lùng nói: “Babe Ruth^[3], nào, đưa vé của cậu đây cho tôi.”

Babe Ruth ngẩng đầu lên cười, hai hàm răng trắng bóng lấp lánh, nhìn vào nước da màu đồng cổ, cơ thể cường tráng của anh chàng, đúng là khỏe không chịu nổi!

“À, Manhattan? Thế thì cửa Hoàng Tuyền chẳng phải sắp đến rồi sao? Lại phải về địa ngục rồi à?” Babe Ruth cười nói.

“Vé tàu.” Trưởng tàu chau mày. “Ta chỉ nói một lần.”

“Thật ghét cái địa ngục thôi tha!” Babe Ruth sờ móc khắp từ trên xuống dưới, giả bộ không tìm thấy vé, miệng vẫn lầm bầm: “Thật không muốn về địa ngục, đúng thế không?”

“Tiếp theo là toa tàu số 9 của đội quân bóng chày Babe Ruth.” J nói. “Ai muốn phụ trách toa này?”

“Babe Ruth chẳng qua chỉ là một thằng nhãi thích nguyên rửa.” Kỵ sĩ U hôn tiếp lời, “Sếp J, có lẽ chúng ta chẳng cần bận tâm đối phó với hắn làm gì.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.” cô gái tóc vàng nói. “Loại vật vãnh này kể cả có lọt được vào nhân gian cũng chẳng thể làm nên tai họa gì, cuối cùng nếu chúng ta có thời gian thì xử lý đến hắn!”

“Nói cũng phải!” J nói. “Thế thì quyết định vậy đi, tiếp theo, là toa số 10...”

“Chờ một chút, số 10... toa tàu số 10!” T nhìn thấy trang thứ mười, gương mặt cương nghị lịch lãm thường thấy trong phút chốc trở nên kinh ngạc. “Bên trong chính là...”

“Ha ha, xem ra toa số 10 cậu không lo không được rồi, Người sói T, bởi vì toa số 10 y như một cái vườn thú.” Lão già cười hê hê ha ha nói. “Người sói T, thật là phù hợp với cậu quá, đúng không?”

T tức giận trừng mắt nhìn lão già một cái, nhưng không nói năng gì, cánh tay anh nổi đầy gân xanh như thể đang phải kiềm chế cảm xúc của mình.

“Toa tàu này đều là những vong hồn động vật hung dữ, chắc chắn, cậu xem, kẻ đứng đầu chính là Miêu nữ, hê hê, hàng trăm năm nay, mọi người thường hay hỏi rằng Miêu nữ của họ mèo nhanh nhẹn hay Người sói của họ khuyến dũng mãnh.” Lão già cười nói.

“Không ngờ hôm nay chúng ta có thể biết đáp án của câu đố đã chờ đợi mấy trăm năm này là gì, hê hê hê, đúng thế không, Người sói T?”

“Im mồm, lão già U hồn.” T nhìn ra phía ngoài nhà ga, một vầng trăng to màu vàng cam tròn vành vạnh đang treo lơ lửng trong đêm.

Kỵ sĩ U hồn tức tối nín lặng.

Trong ánh trăng đêm mờ ảo, chỉ nghe thấy tiếng T thì thầm: “Trăng tròn, trùng hợp thế, trăng tròn giống hệt ba trăm năm trước?”

Bông hồng xăm trên cánh tay Người sói T dưới ánh trăng đêm trở nên đặc biệt lộng lẫy kiêu sa.

Chương bảy:

Miêu nữ trong đêm

Trưởng tàu đẩy cửa toa tàu số 10, một thứ mùi tanh nồng sộc thẳng vào mũi ông, cái mũi chó thính nhạy của trưởng tàu khẽ động đây, ông chau mày.

Trước mặt trưởng tàu là một màn đêm đen kịt, trong bóng tối dường như có hàng trăm đôi mắt động vật đang giương lên, trưởng tàu cảm thấy ông không phải bước vào toa tàu điện ngầm trong thời đại khoa học kỹ thuật tiên tiến mà là bước vào một cánh rừng sâu hoang sơ thời cổ đại.

Trưởng tàu khẽ hắng giọng, với thân phận cao quý và sức mạnh vô song, ông không việc gì phải sợ linh hồn của lũ ác thú này, ông ngừng đầu bước tiếp, bước tiếp, sau đó dừng lại giữa toa tàu.

Trưởng tàu chìa tay ra.

“Miêu nữ, đưa vé của cô đây cho tôi!”

Rõ ràng là một màn đêm trống rỗng, nghe thấy tiếng trưởng tàu, lại khẽ khàng cựa quậy.

Một hàm răng trắng bóng sáng lấp lánh trong đêm.

“Miêu nữ, đừng suốt ngày học cách xuất hiện theo kiểu con mèo trong *Alice ở xứ sở diệu kỳ* nữa được không?” Giọng nói của trưởng tàu tuy có vẻ không hài lòng nhưng ngữ điệu lại rất ôn hòa. “Đã mấy tuổi rồi hả?”

“Hi hi.” Hàm răng trắng lúc nãy mỉm cười, giọng nói trầm ấm nhẹ nhàng rung động lòng người. “Lâu lắm rồi không gặp, Anubis, dạo này khỏe không?”

“Cũng tạm.” Trưởng tàu cười nhạt. “Nếu cô không gây rắc rối, ngoan ngoãn đưa vé ra đây thì càng tốt hơn.”

“Vâng, đây, đưa rồi còn gì.” Hàm răng ấy trả lời. “Ông vẫn giống y như trước đây, chẳng tâm lý gì cả!”

“Hừ!” Trưởng tàu cầm chiếc vé từ bóng đêm đưa tới, xoẹt một nhát, cắt một góc nhỏ rồi vứt lại cho Miêu nữ.

Trưởng tàu cắt vé xong, không nói gì nữa, rào bước về phía cửa, trước khi rời đi không quên liếc nhìn đám dã thú xung quanh bằng đôi mắt đỏ rực cương nghị, đám dã thú im phăng phắc trong giây lát.

“Anubis... À, lúc này nên gọi ông một tiếng trưởng tàu đại nhân mới phải.” Miêu nữ cười cười. “Cho ông một lời khuyên nhỏ.”

“Lời khuyên gì?” Anubis một chân đã bước ra khỏi cửa toa, chau mày, nhưng không quay đầu lại.

“Ha ha, khi ông cho rằng tình hình nào đó thực tồi tệ, thì nó càng có khả năng xảy ra.”

“Hừ.” Trưởng tàu nói. “Đây là lời cảnh báo vớ vẩn?”

“Đừng vội, còn một câu nữa.”

“Câu nào?”

“Khi ông cho rằng sự việc đã tồi tệ tới mức không thể tệ hơn được nữa, thì nó lại càng có thể tồi tệ hơn.”

“Ha ha.” Trưởng tàu khẽ phẩy tay, “Cảm ơn cô, Miêu nữ, tôi sẽ chú ý hơn.”

Khi bóng trưởng tàu hoàn toàn biến mất khỏi phía cuối toa tàu, hàm răng trắng bóng hình vòng cung trong đêm từ từ khép lại.

Miệng Miêu nữ không cười nữa.

“Rốt cuộc chuyến tàu này sẽ tòi tẹt tới mức nào đây?” Giọng nói trầm ấm lại vang lên. “Thật khiến người ta mong đợi, chẳng phải thế sao?”

Trưởng tàu bước vào toa tàu số 11, toa này giống toa số 12, đều là toa chở hàng, nói cách khác, trong này không có bất kỳ một vật thể nào có thể chuyển động.

Nhưng, trưởng tàu đã lầm.

Ông dừng bước, cúi đầu, nghi hoặc nhìn vào chính đôi giày của mình, một con vật nhỏ đỏ hồng đang cọ cọ vào giày ông.

Đây là một vị khách trốn vé vừa xinh xắn vừa đáng yêu. Nên nói là, bây giờ vẫn còn vừa xinh xắn vừa đáng yêu, chờ tới khi lớn lên rồi thì chưa chắc.

Đó là một chú rồng con.

Mà là giống rồng mạnh mẽ nhất, hung bạo nhất - rồng lửa.

Con rồng lửa hình như mới ra đời không lâu, chỉ to bằng lòng bàn tay trưởng tàu, đang mở to đôi mắt trắng sáng nhìn ông. Trong đôi mắt ấy còn ngấn lệ trong veo, không biết là do đói bụng hay do vừa mới sinh ra đã bị vút vào trong toa tàu này, vì thế, chú rồng con mới cảm thấy sợ hãi mà khóc.

Trưởng tàu chau mày dăm chiêu, ông tự hỏi, “Rồng lửa vốn sống ở tầng sâu nhất của địa ngục, vô cùng mạnh mẽ, làm vua tại nơi ở, ngay cả chính quyền nơi địa phủ cũng phải nể trọng đôi phần, quan trọng hơn là, số lượng rồng lửa rất ít, chẳng có lý do gì mà lại xuất hiện một chú rồng lửa con ở nơi này?”

Trưởng tàu nghĩ mãi, nghĩ mãi, rồi tự nhiên ngồi xuống dùng hai tay nhắc chú rồng nhỏ đang oe oe khóc đòi ăn, chỉ nhìn thấy miệng nó phun ra một ngọn lửa nhỏ, ngọn lửa này không những chẳng nóng mà còn âm ẩm như gió xuân, giống hệt một chiếc bật lửa hình con rồng.

“Rồng lửa à!” Trưởng tàu thở dài. “Sao ai lại thả rồng con lên tàu thế này, rốt cuộc là có âm mưu gì đây?” Trưởng tàu nhìn mãi chú rồng con, nhân vật trông thì dữ tợn nhưng lại rất tốt bụng này đã dần dần mềm lòng, ông quyết định sẽ mang chú rồng theo mình, “Rồng con à rồng con! Mi phải ngoan nhé, một lát nữa tàu sẽ vào cửa Hoàng Tuyền, nhất định đừng dương uy trước khi vào cửa Hoàng Tuyền đấy nhé!”

Nhà ga Manhattan.

“Sếp J, đoàn tàu này có tổng cộng mười ba toa, vậy toa cuối cùng có phải là toa dùng để áp tải phạm nhân lần này, Xác ướp 29 không?” Cô gái tóc vàng nói.

“Không sai, đúng là như vậy!” J trả lời.

“Ai chịu trách nhiệm áp tải hắn?” cô gái tóc vàng hỏi tiếp.

“Lần này cắt cử đi là đặc phái viên của Trung Quốc, Đầu Trâu và Mặt Ngựa.” J nói.

“Hóa ra là bọn họ! Thế thì là bạn cũ rồi!” H tiếp lời: “Trong trường hợp bình thường, hai anh chàng này là đủ rồi!”

“Nhưng, nếu xảy ra chuyện, hai anh chàng này sẽ chết đầu tiên.” Lão già U hồn nói, sau đó không quên cười hề hề nhạt nhẽo.

“Không sao, còn 3 phút nữa là tàu vào bến! Chỉ cần trước khi bọn phạm nhân uy hiếp tàu, chúng ta lên tàu trước và chặn lại là được rồi.” J nhìn về phía đoàn tàu, nở nụ cười tự tin như thường lệ.

“Đúng thế.” Người sói T, Ma nữ hút máu, và cả H đồng thanh trả lời.

“Nhưng, sự việc liệu có thực sự đơn giản như vậy không?” Lúc này, lão già U hồn không nén nổi lại lầm bầm.

Nhưng, sự việc liệu có thực sự thuận lợi như vậy không?

Toa tàu số 13, vì chuyên dùng để áp tải phạm nhân nên cửa của nó dày gấp ba lần cửa các toa tàu bình thường, được làm bằng thép tinh luyện sản xuất tại Địa Ngục. Ma quỷ bình thường đừng nói là phá vỡ, ngay cả việc đục một lỗ nhỏ trên đó cũng không thể làm được.

Nhưng đó là chỉ “Ma quỷ thông thường”! Trên chuyến tàu này lại tụ tập toàn những mãnh quỷ và yêu ma mạnh chưa từng thấy từ trước tới nay.

Nếu bọn chúng làm loạn, e rằng cửa sắt có dày gấp ba lần nữa thì cũng chỉ như một tờ giấy trắng, trong nháy mắt sẽ rách toang.

Trưởng tàu nghĩ tới đây lại khe khẽ thở dài một tiếng rồi đẩy cánh cửa sắt ra, bên trong, một hành khách bị dây xích quần chằng quần chịt, ngồi giữa khoang tàu, quần quanh người hắn là tầng tầng lớp lớp một thứ vải khô thối.

Dưới lớp vải ấy chỉ lộ ra một đôi mắt khô khốc, nhìn trừng trừng về phía trước, hẳn chính là Xác ướp 29.

Đây chính là kẻ chủ mưu của hành động nguy hiểm, tiếc là trưởng tàu lại không biết chút gì về việc này.

Bên cạnh Xác ướp 29 là hai chiến sĩ địa ngục cao lớn dũng mãnh, Đầu Trâu và Mặt Ngựa, trên tay Đầu Trâu là một cây rìu cực lớn, còn trên tay Mặt Ngựa là một chùm dây xích, trông rất oai phong凛冽, không hổ danh là cai tù địa ngục tới từ Trung Hoa.

Nhìn thấy trưởng tàu, Đầu Trâu hỏi: “Xin hỏi trưởng tàu, chúng ta còn bao lâu nữa mới vào cửa Hoàng Tuyền?”

“Trước giờ Tý, nhất định sẽ vào.” Trưởng tàu trả lời, mắt dừng lại một lát ở Xác ướp 29, đôi mắt Xác ướp 29 dường như thể hiện hắn đã bị tiêm một loại thuốc gì đó.

“Xác ướp 29 đã bị chúng tôi tiêm thuốc mê rồi, ngài yên tâm.”

Mặt Ngựa giải thích: “Giờ chắc hắn đang nằm mơ đấy! Chờ hắn tỉnh dậy thì có lẽ đã ở trong nhà lao của địa ngục rồi!”

“Hy vọng là như vậy.” Trưởng tàu chau mày, “Các anh cũng biết quy định rồi đấy, nếu không vì sự việc quá gấp gáp, thì loại trọng phạm này không thể dùng tàu hỏa thông thường để áp tải, bắt buộc phải dùng tàu chuyên dụng của Địa Ngục.”

“Chúng tôi biết chứ.” Đầu Trâu trả lời. “Lần này đúng là tình huống đặc biệt, Xác ướp 29 lại tới Trung Quốc của

chúng tôi làm loạn, bị Trung Quỷ đại nhân bắt lại, bắt đắ dĩ mới phải xin phép dùng chuyển tàu này áp tải về địa ngục, mong ông thông cảm!”

“Nhưng, các anh cũng đừng lo lắng quá.” Trưởng tàu nói. “Chờ qua Manhattan, chỉ cần tàu vào được cửa Hoàng Tuyền, bài ca Hoàng Tuyền sẽ cất lên và khởi động lời nguyên của địa ngục, tới lúc đó, tất cả các loài quái vật đều sẽ biến thành những chú mèo dễ thương thôi.”

“Còn bao lâu nữa thì tới ga Manhattan?” Mặt Ngựa hỏi.

“Còn 3 phút nữa”

Vén vén ba phút.

Nhưng, kể cả trưởng tàu, Đầu Trâu hay Mặt Ngựa đều không thể ngờ rằng “vén vén ba phút” này lại là ba phút dài nhất.

Chương tám:

Tấn công bất ngờ

“Mọi người hãy chú ý, tôi nhắc lại một lần nữa nhiệm vụ.” J nhìn về phía đầu đường ray, không khí khẽ rung động, báo hiệu chuyến tàu địa ngục đang chậm chậm tiến lại gần.

“Việc đầu tiên khi vào trong tàu là xác nhận trước xem virus nổi loạn đã lây lan hay chưa, nếu chưa, Người sói T chịu trách nhiệm năm toa tàu phía sau, Kỵ sĩ U hồn phụ trách năm toa phía trước, Ma nữ hút máu bảo vệ trưởng tàu, H và tôi hỗ trợ canh giữ Xác ướp 29.”

“Sếp J, nếu virus nổi loạn đã lây lan rồi thì sao?”

“Nếu virus nổi loạn đã lây lan rồi.” J ngừng một lát. “Còn nhớ chúng ta đã phân công thế nào chứ? T đối phó Miêu nữ, lão già U hồn đi tìm anh bạn cũ Thăng hề hiểm ác, H đối phó với ma Nhật Bản, tôi sẽ đi tìm Người treo cổ, sau khi không chế đối tượng xong lập tức tập trung tại đầu tàu, phải nhớ, tiêu chí cao nhất của chúng ta là tàu vào được cửa Hoàng Tuyền trước giờ Tý, chỉ cần tàu vào được cửa Hoàng Tuyền thì chúng ta không còn sợ gì nữa! Còn nữa, trước giờ Tý, nếu tàu không vào được cửa Hoàng Tuyền, cửa Hoàng Tuyền sẽ tạm thời đóng lại, khi đó, toàn bộ yêu ma trên tàu sẽ xâm nhập vào nhân gian.” J hít một hơi dài, “Các vị nên biết hậu quả.”

“Nhớ là, tuy dòng máu xanh trên người chúng ta có thể chống lại virus nổi loạn, nhưng nhất thiết phải giữ ‘bình tĩnh’, nếu mất bình tĩnh, virus vẫn có cơ hội xâm nhập. Nhớ kỹ là không được để nhiệm vụ virus ấy mà trở thành một phần tử nổi loạn.”

“Còn hỏi gì nữa không?”

“Thưa sếp, không!” Mọi người đồng thanh trả lời.

Cuối cùng, trưởng tàu cũng soát xong vé ở toa tàu thứ 13, tay trái ôm “vị khách trốn vé” rồng lửa nhỏ không rõ lai lịch, chậm chậm bước về đầu tàu.

Đi qua toa số 10, Miêu nữ trốn trong bóng tối, không hiện thân, cũng không thấy có gì bất thường.

Đi tới toa số 9, một lũ ma bóng chày cao lớn, kẻ hô khẩu lệnh, kẻ làm động tác luyện tập các tư thế đánh bóng, trưởng tàu khinh bỉ né tránh vài trái bóng bay tới, định bước qua.

Đột nhiên, vai của ông bị ai đó vỗ bộp một cái. Ông quay đầu lại, chính là Babe Ruth, đại ca của bọn ma bóng chày.

“Sao?” Trưởng tàu hỏi.

“Trưởng tàu, tôi nghĩ kỹ rồi, tôi thật sự không thích quay về cái địa ngục đó, vừa lạnh vừa thối, lại không cho phép chúng tôi đánh bóng tự do. Chúng tôi thừa nhận năm đó chúng tôi đã nguyên rủa linh tính, nguyên rủa đội bóng của người khác không giành được huy chương vàng nên mới bị rơi xuống địa ngục, nhưng chúng tôi vẫn rất yêu môn bóng chày.”

“Rất yêu môn bóng chày? Rồi sao?” Trưởng tàu chau mày, lạnh lùng nói.

“Cho nên.” Babe Ruth thở dài một cái. “Chúng tôi muốn nhờ ông giúp một việc.”

“Hử.” Trưởng tàu nói: “Việc gì?”

“Xin ngài trưởng tàu... ngoan ngoãn...” Babe Ruth khẽ nhếch mép cười, miệng khẽ chu lên ra ám hiệu cho bọn huynh đệ bóng chày. “Chết ở đây!”

“Cái gì! Các người!” Đôi mắt trưởng tàu trợn lên kinh ngạc, ông quay ngoắt đầu lại, chỉ nhìn thấy một rừng gậy bóng chày như mưa trút xuống người, sau đó, là cảm giác đau đốn thấu xương.

Chương chín:

Về hưu

“Chỉ còn một phút nữa thôi, tàu sẽ vào bến.” J ngó về phía đường ray, đột nhiên anh quay đầu lại, nhìn mọi người.

“Trước khi làm nhiệm vụ, tôi muốn hỏi mọi người, các bạn có thứ gì đặc biệt lưu luyến, không nỡ rời xa không?”

“Thứ không nỡ rời xa?” Ma nữ hút máu hỏi.

“Đúng, con người sống ở trên đời, chắc sẽ phải có điều gì đó còn canh cánh trong lòng chứ!” J nói với giọng bình tĩnh. “Hơn nữa, nhiệm vụ lần này có thể là nhiệm vụ nguy hiểm hơn rất nhiều so với tất cả những nhiệm vụ trước đây của chúng ta... lúc này, các bạn có nghĩ tới ai hoặc nghĩ tới việc gì không?”

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, trong lòng cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao đội trưởng J bình thường lạnh lùng như vậy, lại hỏi một câu như thế trong lúc này?

Sau vài giây tĩnh lặng, T trả lời trước.

“Tôi có, chiếc xe đưa yêu quý nhất và con khuyến yêu, trước khi làm nhiệm vụ, tôi đều nghĩ tới chúng.”

“Tôi cũng có, vì tôi là bà mẹ độc thân, tôi xin một cô bé về nuôi.” Ma nữ hút máu cười nói. “Tôi không dám duy trì dòng máu ma cả rỗng, nhưng tôi thích trẻ con, nó là báu vật trong lòng tôi, tôi hy vọng nó sẽ vui vẻ hoạt bát, không chút âu lo sống trên thế giới này.”

“Tôi không có, lão già này chỉ có một mình, hừ!” Lão già U hờn khể hắng giọng một tiếng, “Tôi chỉ có một người anh, nhưng anh ấy đã mất trong chiến tranh Trung cổ rồi. Nhưng, tôi có giá trị đích thực của Kỵ sĩ và sự tôn kính với vua Arthur, đó là phần quý giá nhất của tôi.”

H nghĩ một lát, cười tủm tỉm: “Tôi thấy thế giới này rất thú vị, nếu có đủ tiền, tôi hy vọng sẽ được du ngoạn khắp thế giới, mở rộng tầm mắt.”

“Các bạn nói hay lắm, thực ra, tôi có chuyện này muốn nói với mọi người...” J mỉm cười. “Nhiệm vụ có thể là nhiệm vụ khó khăn nhất của chúng ta trong mấy trăm năm nay, đồng thời, đây cũng là nhiệm vụ cuối cùng của tôi.”

“Nhiệm vụ cuối cùng?” Cả nhóm đồng thanh hỏi.

“Đúng thế, tôi đã làm đơn lên chính phủ Địa Ngục và cũng được chấp thuận rồi.” Giọng nói bình tĩnh của J để lộ một sự hưng phấn thầm kín.

“Á!” “J định nghỉ hưu?” “Sếp J!” “Đội trưởng! Chúng tôi vẫn cần anh lãnh đạo mà!” Mọi người đồng thanh kêu lên kinh ngạc và tiếc nuối.

“Mọi người có nhớ không? Khi gia nhập tiểu đội săn quỷ thuộc quyền địa ngục mọi người đều đã ký một bản ghi nhớ, nếu chúng ta tiêu diệt được ác quỷ trong nhân gian cho họ, khi thành tích đạt đến một mức độ nào đó, thì có thể về hưu, và được thực hiện một nguyện vọng chưa hoàn thành.” Giọng J đều đều, mắt nhìn về xa xăm. “Sau vài trăm năm cố gắng, tôi cũng đã đi được tới đây, mọi người nên vui cho tôi mới phải!”

“Ừm.” Ma nữ hút máu mắt ngẩn lẹ. “Nói cũng phải, chúng ta nên chúc mừng đội trưởng mới đúng!”

“Anh chàng này khá!” T cũng cười, anh sờ lên bông hồng xăm đỏ rực trên cánh tay, nghĩ về bản thân rồi nói: “Sếp đúng không hồ danh là sếp! Sếp đã làm được rồi!”

“He he.” J cười. “Người sói T, sẽ có một ngày anh có thể gặp lại bông hồng trong lòng anh.”

“Cảm ơn.” T cười.

“Ma nữ hút máu, sẽ có một ngày địa ngục giúp cô tìm lại được kẻ đó...” J quay đầu lại nói.

“Ừm.” Ma nữ hút máu cười nói. “Sau đó để tôi đích thân xử lý mụ đàn bà đó sao?”

“Kỵ sĩ U hồn, có ngày, chính phủ Địa Ngục sẽ để anh báo thù cho anh trai anh,” J nói.

“Hê hê.” Lão già U hồn cười nhạt hai tiếng, gương mặt già nua trong phút chốc bỗng trở nên trẻ hơn mấy chục tuổi, cương nghị và nhạy bén, khiến người khác nhìn vào mà khiếp sợ.

“H...” J đang định nói, thì bị H giờ tay gián đoạn.

“Sếp J, tôi còn quá trẻ tuổi, lời chúc phúc của sếp tạm giữ lại đi đã!” H cười nói. “Chờ hai trăm năm sau, tôi đi tìm sếp uống trà, lúc đó chúng ta sẽ cùng nhau hàn huyên.”

“Ha ha, được!”

“Sếp J, chúng tôi sẽ không bao giờ quên anh!” Mọi người đã sát cánh với J mấy trăm năm nay, cùng nhau trải qua không biết bao nhiêu lần sinh tử, nghe J sắp về hưu, cảm giác luyến tiếc khó mà diễn đạt thành lời.

“He he.”

Đột nhiên, J ngẩng đầu, phản ứng rất nhạy, nhìn ra xa, một cơn chấn động rầm rĩ từ phía xa vọng lại, “Cuối cùng đã tới rồi, chuyến tàu địa ngục.”

“Kể từ đời thứ nhất của tiểu đội săn quý tới nay, có một truyền thuyết đáng sợ, nhiệm vụ cuối cùng thường là nhiệm vụ nguy hiểm nhất.” J không tức giận mà lại mỉm cười. “Hôm nay, cuối cùng ta đã đợi được mi, nhiệm vụ cuối cùng!”

Chương mười:

Phản kích

Trên chuyến tàu địa ngục, toa số 10.

Từ trong không khí, hàng trăm cây gậy bóng chày như những con dã thú điên loạn cùng đổ xuống, giáng lên người trưởng tàu.

Kỳ lạ là, không một giọt máu tươi nào bắn ra.

“Dừng tay!” Babe Ruth giơ tay ra hiệu cả đám dừng lại.

Bóng gậy tản ra, chỉ nhìn thấy trưởng tàu quỳ trên đất, sau đó, ông từ từ ngẩng đầu lên, nhếch mép cười nhạt, “Babe Ruth, ngươi biết không? Tại sao ta lại được cử làm trưởng tàu?”

Trong giây lát ấy, không khí xung quanh trưởng tàu dường như đông cứng lại, Babe Ruth và đám thuộc hạ kinh sợ, cùng lùi mấy bước về phía sau.

Sau đó, trưởng tàu gầm to một tiếng.

Một luồng sức mạnh vô hình đột ngột bùng nổ, át ra tứ phía, máu bắn tung tóe, làm trống một vòng tròn lớn.

Sau đó, ở giữa vòng tròn, người đàn ông được gọi là trưởng tàu từ từ đứng dậy, nụ cười trên miệng ông đã biến thành nụ cười của một con mãnh thú hung tợn.

“Babe Ruth, ta hỏi ngươi, ngươi biết ta tên là gì không?” Trưởng tàu lạnh lùng nói, tự chỉ tay vào mình. “Ta tên là Anubis! Ta là vị thần đến từ Ai cập cổ xưa!”

“Anubis! Sếp trưởng tàu! Tôi biết rất rõ mà!” Babe Ruth cười và lùi từ sau lưng ra một cây gậy bóng chày còn to hơn cả người hắn, trên cây gậy chỉ chít mũi đinh. “Trước nay đều biết mà!”

Babe Ruth lắc lắc cây gậy to tướng trong tay.

“Đinh găm trên cây gậy này sẽ cắm thẳng vào hõn phách ngươi, bất luận ngươi là thần quỷ thế nào, nếu bị gậy đoạt hõn của ta đánh trúng cũng sẽ trọng thương, vĩnh viễn không bao giờ siêu sinh! Ha ha ha!”

“Một cây gậy? Dựa vào một cây gậy của ngươi?” Trưởng tàu nhìn cây gậy vài giây, đột nhiên cười lớn, đồng thời đưa tay ra phía sau rút ra một thứ.

Một cây súng săn còn lớn hơn cả cây gậy bóng chày xuất hiện trên tay trưởng tàu.

“Ngươi không biết là thời đại đang tiến bộ hay sao? Dùng cây gậy toàn đinh, muốn giết Anubis ta sao?” Trưởng tàu cười. “Chết tiệt, nhà ngươi có biết đã đụng tới ai không?”

“A A A!” Gương mặt Babe Ruth thất kinh, hắn lùi lại một bước, rồi lại lùi một bước nữa.

“Ngươi trốn nữa đi!” Trưởng tàu cười lớn.

Pằng một tiếng, một viên đạn bay khỏi nòng súng săn, từ đầu súng bốc lên một làn khói trắng.

Sau đó, trên sàn tàu có thêm một đồng thịt lớn, đó là xác của Babe Ruth bị đạn bắn tan tác.

Trưởng tàu cười nhạt, thu súng lại. “Rõ là loại quỷ ranh lại học đòi tạo phản!” Nhưng, trưởng tàu vừa nói xong câu ấy, đột nhiên ông cảm thấy cổ như bị thít lại, người bỗng lơ lửng trong không trung.

Cái siết này rất mạnh, như thể Diêm Vương ở địa ngục đích thân ra tay, làm cho trưởng tàu toàn thân đau đớn, không còn sức lực để phản kháng, ông gượng mở mắt, chỉ nhìn thấy một bóng người đang cười với mình.

“Trưởng tàu đại nhân, chơi đùa với Babe Ruth không đủ trình độ, vậy chơi với sợi dây của Người treo cổ tôi thế nào?”

“Nguy!” Trưởng tàu thò tay ra phía sau không ngừng sục sạo, ông muốn tìm vũ khí của mình. Cùng lúc đó, có một cánh tay khác nắm chặt tay ông, khặc một tiếng, bẻ gãy luôn cổ tay trưởng tàu.

“Còn ta nữa! Trưởng tàu đại nhân, ngươi biết không? Ta ghét nhất kẻ nào cướp quả cầu da của ta.” Một gương mặt xấu xí, trát đầy phấn sáp với nụ cười kỳ dị áp sát vào mặt trưởng tàu.

“Trưởng tàu, ngươi cũng có phúc lắm, được hai ác quỷ địa ngục bọn ta đồng thời đột kích.” Người treo cổ cười. “Người chết cũng không hối tiếc rồi!”

“Các ngươi, các ngươi vốn không biết, trên chuyến tàu này...” Trưởng tàu chưa nói hết, Người treo cổ khẽ siết mạnh tay, mặt trưởng tàu đã lồi ra phía trước như mắt cá vàng, ông không nói thêm được một lời nào nữa.

Nhà ga Manhattan, tiểu đội sẵn quý.

“Nhìn kìa! Tàu đến rồi!” Tiểu đội xếp thành hàng dài phía trước phòng chờ, đợi chuyến tàu địa ngục dừng lại khi vào bến, sau đó họ có thể lên tàu hàng yêu.

Nhưng...

“Hả?” Ma nữ hút máu phát ra tín hiệu nghi ngờ đầu tiên. “Sao tàu không giảm tốc độ nhỉ?”

“Không thể nào!” Kỵ sĩ U hôn thở dài...

“Nằm xuống!” J hét lớn.

Mọi người chỉ kịp nằm rạp xuống, chuyến tàu địa ngục như đang phát điên, băng qua nhà ga Manhattan với tiếng kêu gầm rú liên hồi, cấm đầu phóng về phía trước.

“Tàu không dừng lại?” J ngẩng đầu, anh nhìn thấy rõ vẻ kinh ngạc và hoang mang trong mắt mọi người.

“Hòng rồi, tàu có chuyện rồi!”

“Sếp, giờ tính sao?” Kỵ sĩ U hôn hỏi lớn.

“Lên tàu.” Giọng của J đã lấy lại được bình tĩnh.

“Tàu không dừng lại, vậy chúng ta lao vào thôi, kế hoạch số 1 đã phá sản, sau đây chúng ta sẽ hành động theo kế hoạch số 2.” J nói. “Gặp nhau ở đầu tàu nhé!”

Chương mười một:

Lên tàu

Nhà ga Manhattan, tiểu đội săn quỷ.

Đoàn tàu gào rú lên những tiếng kêu inh ỏi giận dữ, chạy ầm ầm qua nhà ga Manhattan.

“Các vị, tôi đi trước một bước đây.” Người sói T ngẩng đầu, tru một tiếng dài, bốn chân tiếp đất, bộ quần áo đen nổ tung thành hàng nghìn mảnh nhỏ, anh đã biến thành một con sói nâu to lớn.

Bốn chân sói khê cất bước, như một luồng điện màu nâu, càng chạy càng nhanh, vài bước đã đuổi kịp đoàn tàu đang chạy như điên.

Mọi người chỉ cảm thấy một luồng gió nhẹ thổi qua, Người sói T đã lên tàu thành công.

“Đến lượt tôi rồi.” Mỹ nữ hút máu mỉm cười quay về phía đường ray khê nhún mình, bóng hình màu đen như bóng ma biến thành một con dơi khổng lồ, đôi cánh dơi khê rung lên, như một tia chớp, dơi đã bay song song với đoàn tàu.

Sau đó, con dơi khê nghiêng mình chui vào đoàn tàu và mất dạng.

“Ha ha, Kỵ sĩ U hồn tôi cũng phải đi thôi!” Lão già giơ cao tay phải, cơ thể vốn thấp bé đột nhiên cao lớn gấp hai lần, biến thành một kỵ sĩ anh dũng mặc áo giáp trắng tinh, phong độ hào hoa, khác hẳn dáng vẻ nhếch nhác ban nãy.

Sau đó, tiếng ngựa hí dồn, một chú tuấn mã trắng tinh đột nhiên xuất hiện bên cạnh Kỵ sĩ U hồn.

Ông nhảy thoát lên lưng ngựa, tuấn mã cất cao bốn vó, cùng tiếng vó ngựa dồn dập, tuấn mã đã đuổi kịp con tàu điên loạn đang phóng với vận tốc hơn 300 km/giờ. Chỉ nghe thấy tiếng ngựa hí rền vang, bốn vó giương cao, Kỵ sĩ U hồn cả người lẫn ngựa đã xuyên thẳng qua bức tường sắt vào trong đoàn tàu.

“Mọi người đều lên tàu rồi.” H cười, làm điệu bộ nhường nhịn. “Sếp J, mời sếp đi trước đi!”

“Được! Vậy tôi đi trước đây!” J để lộ nụ cười khô ngô, rút từ phía sau một mũi tên dài, đuôi tên gắn một sợi dây dài, đầu dây kia buộc vào cánh tay J.

Chỉ thấy J lấp tên vào cung, nhắm thẳng vào đoàn tàu. “Pùng!”

Mũi tên dài xé gió vút đi, cắm thẳng vào cửa sổ đoàn tàu, sau đó J bị đoàn tàu kéo theo bay lên trong không trung, trông có vẻ nguy hiểm nhưng lại rất an toàn, J đã đặt chân vào bên trong đoàn tàu.

J cũng lên tàu rồi.

“Được, cuối cùng đến lượt ta.” H mỉm cười, thò vào ngực rút ra hai tấm bùa giấy màu vàng.

“Gấp gấp như luật lệnh, Lãng Không Chú.”

Vừa dứt lời, hai lá bùa phát ra tiếng kêu ùng ùng như pháo hoa, trước mặt H xuất hiện một cái hố đen ngòm hình tròn ốc, H mỉm cười, nhẹ nhàng bước vào vòng xoáy đen đó.

“Hê hê, các chú ma quỷ Nhật Bản! Thiếu gia ta tới đây, cho các người nếm thử sự lợi hại của đạo sĩ Trung Quốc nào!”

Chương mười hai:

Toa tàu số 13

Nhân vật thứ 1 trong *Chuyến tàu địa ngục*:

Trưởng tàu Anubis

Là một trong những vị thần Ai cập cổ xưa.

Trong thần thoại Ai cập cổ, Anubis là vị thần bảo vệ chịu trách nhiệm đưa các linh hồn qua sông Hoàng Tuyền.

Ông từng giúp nữ thần ma pháp Isis đánh bại thần bạo loạn Seth. Truyền thần thoại Ai Cập thường lấy hình tượng dã thú làm biểu tượng, và Anubis xuất hiện với hình tượng thân người đầu chó.

Chàng trai người Trung Quốc tên H đặt chân vào vòng xoáy đen, chỉ thấy cơ thể bỗng nhẹ bẫng, thân hình nghiêng về phía trước, như bị một lực vô hình cực mạnh hút đi.

Vừa hồi phục lại thị lực anh đã thấy cảnh hoang tàn xung quanh, một chiếc ghế gãy đôi, cả xích sắt tung tóe khắp nơi như vừa trải qua một trận kịch chiến thảm khốc chưa từng thấy, để lại sự tàn phá ghê gớm.

H nghi hoặc nghĩ.

Đây có lẽ là đoạn cuối của đoàn tàu, toa tàu thứ 13 chẳng?

“Ồ...” H cúi đầu nhìn đồng xích sắt rơi vãi trên sàn tàu và thấy một vài mảnh vải bẩn thiu. “Mảnh vải này? Nhân vật rắc rối Xác ướp 29 quả nhiên trốn thoát rồi!”

“Những người khác không biết đã rơi vào toa nào rồi.” Mới nghĩ tới đây, H chợt thấy lạnh lạnh nơi sống lưng.

Không kịp suy nghĩ, theo phản xạ tự nhiên, H lăn mình về phía trước, một ánh bạc chói lóa lóe lên, anh vừa kịp tránh một đòn chí mạng.

H lăn một vòng, còn chưa kịp quay đầu lại thì nhát rìu thứ hai xé gió tiếp tục chém tới.

Anh không có cơ hội quay đầu, tiếp tục lăn một vòng, kẻ dùng cây rìu này quả thật lợi hại, nhát nọ nối tiếp nhát kia, liên tiếp không nghỉ, khiến anh lăn lộn mấy vòng liên trên sàn, lăn tới tận phía cuối toa tàu.

“Rầm!” Lưng H va mạnh vào góc thành tàu, không còn đường lui, lúc này, H đã nhìn rõ chủ nhân của chiếc rìu là ai, hóa ra đó là...

“Đầu Trâu?!”

Nhưng, lúc này, mắt Đầu Trâu chỉ tóe ra những ánh nhìn đỏ rực, dường như hoàn toàn không nghe thấy tiếng H hét lên, Đầu Trâu vung cây rìu trong tay, nhắm thẳng đầu H, cầm hận chém xuống.

Ở đầu kia, Người sói T chẳng so đo tính toán nhảy vào ngay đầu toa tàu số 10.

Anh nhìn thấy cửa toa số 10 nửa đóng nửa mở, đoàn tàu chạy điên loạn khiến cho cánh cửa đập ra đập vào rầm rầm.

Bên trong là bóng tối đen kịt.

Tối đến mức giờ bàn tay lên cũng không thấy được cả năm ngón.

T chỉ cảm thấy tim đập thành thịch, trực giác mãnh thú mách bảo anh rằng, nơi nào càng tăm tối, nơi đó càng nguy hiểm.

T nín thở định thần, trong luồng gió điên loạn từ toa tàu thổi tới, anh dường như ngửi thấy mùi máu tanh và lông lá của bọn dã thú hỗn độn phát ra nồng nặc.

“Hừ! Anh hùng không sợ!” T mở toang cửa toa tàu.

Trong nháy mắt, năm móng vuốt lóe sáng xé toang màn đêm, từ trên ngực T bắn ra tung tóe mấy hàng máu tươi.

“Hú... ú...!!!”

Trong màn đêm, chỉ còn lại tiếng gào rú phẫn nộ của Người sói T.

Chương mười ba:

Kỵ sĩ và Thằng hề

Nhân vật thứ 2 xuất hiện trong *Chuyến tàu địa ngục*:

Ma cà rồng Bá tước Dracula

Dracula được coi là tổ tiên của ma cà rồng, cũng chính là ma cà rồng đầu tiên trong truyền thuyết.

Ông vốn là tín đồ Cơ Đốc giáo trung thành nhất, nhận sứ mệnh của hoàng đế trở thành chiến sĩ thập tự chinh. Trên đường chinh phạt phương Đông, vợ của ông vì tin lời đồn vu vợ mà tự sát, trong giáo lý của đạo Cơ Đốc, kẻ tự sát sẽ không được lên thiên đàng, Dracula quá đau đớn nên đã phần nộ phản bội hoàng đế.

Thế là, ông bán linh hồn của mình cho ma quỷ, cũng từ đó sinh ra sức mạnh siêu phàm hơn tất cả. Câu chuyện về Dracula vừa đau xót, lãng mạn, vừa đáng sợ đã lưu truyền nghìn năm và trở thành khởi nguồn truyền thuyết về ma cà rồng Dracula.

Lão già biến thành Kỵ sĩ U hồn, tiến vào con tàu đang chạy như điên, u hồn có thể tự do xuyên qua thành tàu vững chắc, vì vậy, lão không khó khăn gì xâm nhập vào toa số 1.

Bên trong toa tàu, vẫn là âm thanh ầm ĩ của bọn người đó, nhộn nhịp huyên náo với tiếng cười không dứt.

Giữa đám người đó là một thằng hề mặt trắng bệch mặc áo lông.

Thằng hề không ngừng chơi đùa mấy quả cầu bảy màu trong tay, người vây quanh hắn phát ra những âm thanh không biết là cười hay khóc, đủ để thấy thằng hề đáng sợ tới mức nào.

Kỵ sĩ U hồn xuống ngựa, lúc này ông không còn dáng vẻ già nua của một lão già nữa, mà rất hùng dũng hiên ngang bước về phía tên hề, tay phải nắm chắc thanh trường kiếm đeo bên hông, từ từ rút kiếm ra.

“Xoẹt!!!”

Trường kiếm phát ra âm thanh sắc nhọn, khiến đám người đang cười cợt lập tức kinh động.

“Thằng hề hiểm ác, Kỵ sĩ U hồn ta, với tinh thần kỵ sĩ,” giọng nói của Kỵ sĩ U hồn hào sảng, cả quyết, “tuyên chiến với ngươi tại đây.”

Đồng thời, bộ mũ áo giáp sắt trong suốt trên người Kỵ sĩ U hồn phát ra ánh vàng lấp lánh, toát lên vẻ thần thánh và trang nghiêm, khiến người khác không thể ngờ được ông chính là lão già chua ngoa cay nghiệt ban nãy.

Thằng hề thả quả bóng màu đang xoay tròn trong tay, trợn mắt nhìn Kỵ sĩ U hồn vài giây, rồi đột nhiên cười lớn, hỏi một cách ngớ ngẩn: “Kỵ sĩ U hồn, ngươi tới thật đúng lúc, thử đoán xem cầu của ta đi đâu rồi?”

Nói xong, thằng hề vờ giả mặt đau khổ, khẽ ngửa hai tay ra, hai tay trống không.

Thấy thế, kỵ sĩ hơi chột dạ, quả cầu rớt cuộc là ở đâu rồi nhỉ?

Cùng lúc đó, bảy quả cầu vừa mất tích bỗng như có phép thuật, xuất hiện xung quanh Kỵ sĩ U hồn.

“Hôm nay quả là ngày tốt lành.” Thăng hề khẽ huýt sáo. “Hay là, làm tí pháo hoa nhỉ!” Nói xong, hai tay thăng hề giờ lên, và hắn bắt đầu nhảy múa.

Âm thanh vừa dứt, bỗng một tiếng, trong nháy mắt bảy quả cầu được châm lửa và đồng loạt nổ tung.

Kỵ sĩ U hồn đứng giữa đám đùng đoàng đó, mặc kệ không có đường chạy, trong nháy mắt bị đám khói lửa và khói bụi nuốt gọn.

Toa tàu số 8.

Ma nữ hút máu, động tác thanh tao, thân thể nhẹ nhàng chậm bước vào toa tàu rộng rãi nhất.

Trong toa, một ông già tóc bạc trắng, trông như thân sĩ đang mỉm cười nhìn cô.

“Ồ, người cũng là ma cà rồng? Người thuộc tộc Brujah hả?” Ông dịu dàng nhìn cô gái mặc bộ đồ đen tóc vàng để xòa với thân hình yếu đuối.

“Ngài, ngài chính là Bá tước Dracula?” Bàn tay Ma nữ hút máu không ngừng đồ mò hỏi, đứng trước mặt nhân vật được gọi là tổ tiên ma cà rồng này, cô cảm thấy hơi khó thở.

“Gọi ta là Dracula là được rồi.” Ông dịu dàng cười nói. “Ta cũng thích tiếp xúc với thế hệ sau lắm.”

“Ngài, ngài vẫn bình tĩnh như vậy... lẽ nào...” Ma nữ hút máu nghĩ tới đây, lòng khắp khởi mừng thầm. “Ngài không nhiễm virus nổi loạn sao?”

“Virus nổi loạn?” Dracula lắc lắc đầu. “Đó là cái gì?”

“Tốt... tốt quá rồi!” Vẻ mặt nghiêm trọng của Ma nữ hút máu từ từ giãn ra, mắt chực rơi lệ. “Yêu ma nếu bị nhiễm virus nổi loạn sẽ trở nên đặng đặng sát khí, muốn giết tất cả các linh hồn mới ngừng lại... Tiểu nữ đang nghĩ, nếu người nhiễm loại virus này, với sức mạnh của người, chắc chắn sẽ là một tai họa lớn không thể tránh khỏi.”

“À? Virus nổi loạn? Sát khí đặng đặng?” Dracula cười nhạt. “Cái cảm giác mà cô nói, hóa ra gọi là toàn thân đặng đặng sát khí à? Hóa ra cái này gọi là virus nổi loạn à? Hóa ra là như vậy...”

Yêu nữ nghe thấy Dracula nói thế, gương mặt vừa giãn ra lúc nãy đột nhiên căng thẳng trở lại, cô vội ngẩng đầu. “Người, người vừa nói gì?”

“Không!!!”

Ma nữ hút máu hét lên thất thanh, hai tay cô run lên, mười ngón tay sắc nhọn hươ hươ lóe sáng.

Cô khẽ cúi người, chân chùng xuống, chuẩn bị tấn công về phía trước.

Phải tấn công trước! Ma nữ hút máu phải không chể trước! Nhất thiết không được để Dracula động thủ! Cơ hội chiến thắng duy nhất của cô là ở thời khắc này!

Nhưng, Ma nữ hút máu chỉ cảm thấy mắt hoa lên, còn chưa kịp nhảy ra thì cổ họng cô đã bị một bàn tay lạnh như băng bóp chặt.

Bên tai cô vọng tới một giọng nói vô cùng ảm áp hiền từ.

“Cô bé tộc Brujah à. Để ta dạy cô cách chiến đấu của một ma cà rồng đích thực nhé!”

Chương mười bốn:

Người bảo vệ linh hồn

Nhân vật thứ 3 trong *Chuyến tàu địa ngục*:

Người sói T

Người sói T thuộc một chủng tộc đặc biệt có thể biến hình vào đêm trăng tròn theo truyền thuyết xa xưa. Nghe nói, nguồn gốc thực sự của người sói bắt đầu từ việc hồi xưa người ta phát hiện một cậu bé được sói nuôi dưỡng, còn có nhà khoa học chỉ ra rằng, người sói chẳng qua là truyền thuyết hóa chứng sợ nước (bệnh chó dại), thậm chí có người còn nghi ngờ, người hóa sói là một chứng bệnh bất thường.

Nhưng, không ai có thể giải thích được rằng, tại sao dưới ánh trăng, người sói lại có sức mạnh kỳ dị hơn hẳn người thường, và thân thủ nhanh nhẹn hơn cả dã thú.

Qua những câu chuyện không ngừng lưu truyền đó, người sói đã trở thành một chiến sĩ hoang dã ai ai cũng biết.

Đội trưởng tiểu đội săn quỷ J rơi vào giữa toa tàu số 2 và số 3.

Vừa hạ xuống, anh đã nhìn thấy một hình bóng quen thuộc.

“Anubis?”

Không sai, người bảo vệ linh hồn vĩnh hằng này đang dựa lưng vào cửa tàu, hai tay hai chân dang rộng, ông dùng tấm lưng của mình chặn giữa toa tàu số 2 và toa tàu số 3.

Xung quanh ông đầy những vũ khí quái dị, đó là vết tích còn lại của các trận tấn công dữ dội theo nhiều cách khác nhau, ở đây dường như vừa trải qua một trận giao tranh giáp lá cà thảm khốc, máu tươi tung tóe khắp toa tàu.

Đặc biệt, rải rác khắp sàn tàu là các loại vũ khí, công cụ, và những dụng cụ tra tấn hình thù kỳ dị.

Chỉ cần nhìn cảnh tượng này là có thể hiểu ngay trận kịch chiến vừa xảy ra khủng khiếp tới mức nào.

J từ từ bước về phía Anubis, Anubis cảm thấy có người tiến lại gần, tấm lưng đang quay về phía J đột nhiên run lên, một cây súng săn dài thò ra từ dưới nách ông và nhắm thẳng vào J.

Thấy thế, J vội vàng hét to: “Chờ chút, đừng bắn, Anubis, là tôi mà!”

“Tôi biết là anh mà!” Tiếng Anubis gào lên ngay sau đó. “Nằm xuống mau!”

“Cái gì?” Trong nháy mắt J đã hiểu ý Anubis, anh nằm rạp xuống, cây súng săn của Anubis phát ra tràng nổ lớn, trong giây lát liền một lúc mười mấy viên đạn sượt bay qua đầu J.

Tiếp đó, đằng sau J vọng tới những tiếng rên do bị đạn bắn vào da thịt, rồi sau đó là tiếng gào và tiếng rống ghê sợ.

Hóa ra, đám ma quỷ định đánh trộm J đã bị mấy viên đạn của Anubis ép phải lùi về phía sau.

“Mẹ kiếp.” Anubis nghiêng răng, thở hồn hên: “Anh cẩn thận, tôi cầm cự đến bây giờ là để bảo vệ các linh hồn tốt ở các toa số 3, 4, 5, 6. Mẹ kiếp... cái đội quân tội phạm bị tra tấn do gã Người treo cổ lãnh đạo này thật lợi hại! Tôi bị chúng đánh trộm mấy lần liền, không ngờ những ác quỷ chết vì bị tra tấn lại lợi hại đến như vậy!”

“Ông bạn cũ, mệt rồi thì nghỉ đi!” J vỗ vỗ vai Anubis. “Có tôi ở đây rồi!”

“Ừ.” Nghe thấy J nói vậy, Anubis thở hắt ra một tiếng, người ông từ từ rũ xuống, thở hồn hên.

“Nếu không bị Người treo cổ đánh lén, lại bị Thằng hề hiểm ác tấn công, hừ, tôi cũng không đến nỗi khốn khổ thế này.”

“Yên tâm đi! Ở đây cứ giao cho tôi, tôi và Người treo cổ còn có món nợ cũ chưa trả đây.” J mỉm cười, một nụ cười thật tự tin nở trên gương mặt anh.

“Người treo cổ và Thằng hề hiểm ác tấn công tôi xong,” Anubis thở dốc nói, “Chúng nó đã chạy đi để thả Xác ướp 29 ở toa 13 rồi, tôi biết tình hình nghiêm trọng, thả chết cũng phải bảo vệ linh hồn tốt nên đã lùi về đây quần thảo với chúng...”

“Ông thật vất vả quá!” J vỗ vỗ vai Anubis.

“Bây giờ là mấy giờ rồi?” Anubis đột nhiên như nghĩ ra điều gì, ngẩng đầu lên hỏi.

“Còn 15 phút nữa là đến giờ Tý.”

“Á! Còn 15 phút... nếu trước giờ Tý không mở được cửa Hoàng Tuyền thì đoàn tàu chở toàn linh hồn ác quỷ đang điên loạn này sẽ xâm nhập vào trần gian!” Anubis giọng đầy gấp gáp. “Thật đáng ghét!”

“Yên tâm, có tôi ở đây rồi!” J biết tình thế rất nghiêm trọng nhưng vẫn an ủi nói.

“Ồ la la! Xem ai tới này!” Đột nhiên, một giọng nói the thé vọng lại từ phía xa.

Trước mặt J xuất hiện một thân hình gầy gò, sắc mặt trắng nhợt, đầu xiêu vẹo, trên cổ hằn rõ một vết máu đen hình dây thừng, hẳn không phải ai khác, chính là kẻ chủ mưu của chuyện này - Người treo cổ.

Sau lưng hắn là đội quân ma quỷ hung hãn khoảng chục tên bị các loại hình phạt kỳ dị giày vò cho đến chết.

Có linh hồn xấu xa bung bị phanh ra, để lộ mấy cái đầu quạ đen, đây là linh hồn bị tra tấn bằng quạ tới từ phương Tây cổ xưa.

Có linh hồn trên người không còn mảnh da thịt cơ bắp nào nguyên vẹn, đây là sản phẩm từ hình phạt đáng sợ nhất của Trung Quốc - Ác quỷ lăng trì^[4].

Còn có linh hồn cả phần lưng bị gãy gập, hai nửa người chia làm đôi, có linh hồn bị một cây kim dài cắm từ đỉnh đầu xuống và lộ ra ở mông, đây là ác quỷ bị dùng hình xuyên kim của các nước Đông Á.

Lũ ác quỷ chết không nhắm mắt các loại khác nhau đứng chật cả toa tàu, J thấy vậy trong lòng chợt ớn lạnh, bởi là đội trưởng tiểu đội săn quỷ, kinh nghiệm mấy trăm năm săn quỷ nói với anh rằng, những linh hồn chết càng thảm khốc, thông thường sẽ có sức mạnh càng đáng sợ, càng ghê gớm.

Vậy mà hôm nay, những ác quỷ đó không phải chỉ có một con, hai con... mà là cả một toa tàu! Hơn nữa, kẻ đứng đầu đoàn quân tra tấn tàn khốc này, lại là kẻ thù sống chết của anh...

“Người treo cổ!” J nghiêng răng nói, “quả nhiên là người giờ trò!”

“Oa oa oa! Xem này, đây chẳng phải là anh bạn cũ J của ta sao?” Người treo cổ nở nụ cười lạnh lùng, dang rộng hai tay tỏ vẻ hoan nghênh.

“Người treo cổ! Năm đó, chính cây cung này đã tiễn người lên giá treo cổ!” J kìm nén nỗi sợ hãi trong lòng, cười lạnh lùng. “Hôm nay cũng không phải là ngoại lệ.”

“Xem người này, vẫn là áo choàng màu xanh lá cây, vẫn là cây cung màu bạc?” Người treo cổ ngẩng đầu lên cười, một tiếng cười the thé chói tai. “Thời đại đã tiến bộ tới vậy rồi, người vẫn mặc cái trang phục cổ hủ này?”

“Người chẳng phải cũng thế?” J rút ra một mũi tên lông vũ từ sau lưng, lắp vào cung, “Không ngờ sau khi biến thành quỷ, người vẫn không tiến bộ được, Vua Charles.”

“Vua Charles?” Người treo cổ ngoẹo đầu, ngẫm nghĩ một hồi rồi phá lên cười như điên dại. “Ha ha ha! Lâu lắm không có ai gọi ta như vậy, năm đó chính là ta đã hại chết vợ người đúng không? Ta không bao giờ quên cảnh nàng chết trên tay người, đúng không, hiệp sĩ...”

“Robin Hood.”

Người treo cổ vừa nói xong câu này, quay đầu một cái, sợi dây trên người đột nhiên rơi xuống.

J cười nhạt, thả ngón tay, pùng một tiếng, mũi tên lông vũ xé gió bay tới.

Hai kẻ thù cũ, từ nhân gian xuống địa ngục, giữa chính nghĩa với tà ma, lại tiếp tục giao tranh!

Chương mười lăm:

Toa tàu vong hồn

Nhân vật thứ 4 trong *Chuyến tàu địa ngục*:

Robin Hood, mọi người gọi anh là hiệp sĩ rừng xanh

Anh là tên trộm trứ danh thời Trung cổ ở nước Anh, cùng với John ‘bé bụi’ hợp thành nhóm trộm chuyên lấy của người giàu chia cho dân nghèo, đặc biệt nhằm vào bọn quý tộc bóc lột của cái mồ hôi xương máu của nhân dân. Anh đối đầu với vua Charles đời thứ nhất tại vị lúc bấy giờ, và đã trở thành đề tài nóng bỏng của tiểu thuyết vỉa hè.

Về kết cục câu chuyện anh hùng Robin Hood, có rất nhiều dị bản khác nhau, bản thường xuất hiện nhất là anh đã bị vua Charles hãm hại, và trút hơi thở cuối cùng trên tay người anh yêu quý nhất, Marian.

Trong đêm khuya, con tàu mất lái chạy mỗi lúc một nhanh, phát ra những âm thanh chói tai, lao qua từng đoạn, từng đoạn đường ray phía dưới thành phố, ở nơi sâu thẳm nhất trong từng giấc mơ của con người, phóng như điên như dại.

Đó chính là chuyến tàu địa ngục, tuyến phòng thủ duy nhất giữa nhân gian và địa ngục.

Toa số 3, 4, 5, 6 trên tàu là toa tàu người tốt, chuyên chở những vong hồn bất hạnh tới địa ngục.

Nhưng lúc này, trong bốn toa tàu đó, toa số 4, số 5, số 6 đã bị tấn công toàn diện, những vong hồn bất hạnh không có sức mạnh, người già trẻ nhỏ đánh bầu vùi lẫn nhau, vội vã lùi về đầu toa tàu số 4, chỉ còn lại vài linh hồn có chút tinh thần và sức lực trong đám vong hồn, tận dụng địa thế của toa tàu, miễn cưỡng chống lại sự tấn công của đám ác quỷ, nhưng việc phải tiếp tục lùi về phía sau chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Nhưng, nếu coi toa tàu là một dạng địa hình quân sự, nhược điểm lớn nhất của nó là không chỉ có một đầu, toa tàu có hai đầu này rất dễ bị đánh úp.

Phía đầu toa tàu số 3, cũng chính là điểm giao nối giữa toa số 2 và toa số 3, trưởng tàu Anubis không màng tới cơ thể nặng nề của mình, vẫn anh dũng chiến đấu.

Ông dựa vào chút sinh lực cuối cùng, chặn đứng đội quân ác mộng được tạo nên bởi sự tàn khốc và bạo ngược tới từ toa tàu số 2 - đội quân người bị tra tấn.

Đúng lúc này, J tay cầm cung dài, bắn tên như thần cuối cùng cũng mang tới tin vui muộn màng.

“Tiểu đội sẵn quỹ đã lên tàu.”

Quân tiếp viện cuối cùng cũng tới rồi.

Những vong hồn không ngừng chen vào toa tàu số 3 vốn đã vượt quá sức chứa tối đa, trong đám hỗn loạn ấy, mọi người chen chúc lẫn nhau, mấy trăm vong hồn bất hạnh không chịu nổi kêu lên đau đớn.

“Á! Đau quá!”

“Cẩn thận.”

Một cô bé khoảng năm sáu tuổi mất thăng bằng trong đám chen chúc và ngã xuống, thân hình nhỏ bé như sắp sửa bị hàng trăm gót chân giẫm đạp lên.

May sao một cánh tay già nua nhưng rắn rỏi đã nhẹ nhàng đỡ lấy thân hình cô bé.

Cô bé rung rung nước mắt, nhìn chủ nhân của cánh tay đó, khẽ nói: “Cháu cảm ơn ông ạ!”

Chủ nhân của cánh tay cười xòa, toàn thân ông được che lấp dưới một chiếc áo choàng cực lớn màu đen, ngay cả mặt cũng chẳng nhìn rõ, nhưng kể cả là như vậy, cũng không che giấu nổi ánh mắt sáng quắc thuróc của ông.

“Ông ơi, cháu, cháu sợ quá...” cô bé nắm chặt cánh tay rắn rỏi, mũi khẽ sụt sịt chực khóc òa.

“Đừng khóc, ngoan nào.” Ông già dịu dàng nói. “Cháu gái đi cùng mẹ phải không?”

“Vâng ạ!” Cô bé gật mạnh đầu. “Nhưng mẹ... mẹ không thấy đâu nữa rồi.”

“Không thấy nữa hả? Đừng sợ, lát nữa sẽ tìm được mẹ thôi.” Ông già nheo mắt, dưới những nếp nhăn đó là một nụ cười hiền từ.

“Còn nữa, cháu bé, cháu yên tâm đi, có một đội quân rất giỏi đã lên tàu rồi, những kẻ xấu xa sắp bị đuổi đi rồi.”

“Thật thế sao? Sao ông biết là người tốt đã lên tàu rồi ạ?” Cô bé nhìn thấy ông già cười thân thiện như vậy, tâm trạng cũng vui hơn.

“Khà khà, ông biết pháp thuật mà... nhưng...” Ông già ngẩng đầu lên, nhìn về phía toa tàu đằng sau, sắc mặt khẽ chùng xuống. “E rằng vẫn còn một trận khổ chiến nữa!”

Cô bé nghe vậy ngơ ngác, chỉ dùng hai tay nắm chặt cánh tay của ông già, trong sự chen chúc của mọi người, cô phát hiện ra, sau lưng của ông già, dưới tấm áo choàng màu đen đó, hình như có vật gì đó bằng kim loại, phát ra tiếng kêu leng keng.

Không nén nổi tò mò, cô bé thò tay, vuốt theo cái vật kim loại kỳ dị đó.

Á! Hóa ra là một thanh bảo kiếm!

Cô bé tiếp tục sờ xuống dưới.

Trên vỏ kiếm, còn khắc vài chữ, cô cẩn trọng đọc lên. “Vua mặt trời, Athur.”

Chương mười sáu:

Thiếu niên trở tài

Nhân vật thứ 5 trong *Chuyến tàu địa ngục*:

Ma nữ hút máu

Cô thuộc tộc Brujah, là tộc có tinh thần khoa học nhất trong rất nhiều chủng tộc ma cà rồng, chỉ có điều, sức mạnh không đủ tàn bạo, theo truyền thuyết địa ngục cổ xưa, tộc này lẽ ra đã bị diệt vong toàn bộ.

Nguồn gốc truyền thuyết về ma cà rồng đã không có cách nào để chứng thực nữa, nhưng ma cà rồng đã trở thành nhân vật yêu thích nhất của tiểu thuyết kinh dị. Khuyết điểm và đặc trưng của ma cà rồng, dưới sự cải biên không ngừng của các tác giả đã liên tục tiến hóa và khiến tộc này vừa đặc sắc lại vừa thú vị.

Nhưng, bất luận đặc tính của ma cà rồng trải qua mấy trăm năm đã thay đổi đến thế nào, có một điều có thể khẳng định, ma cà rồng vĩnh viễn không bao giờ thoát khỏi sự nguyên rủa của ánh sáng, ngoài ra ma cà rồng còn rất sợ cây thánh giá và tỏi.

Bổ sung thêm là, lai lịch chính thức của Ma nữ hút máu cũng trở thành một câu hỏi lớn trong câu chuyện này.

Địa điểm: Toa tàu số 13.

Thời gian: chỉ cách giờ Tý 15 phút cuối cùng.

Trong toa tàu số 13, cây rìu trên tay Đầu Trâu nhằm thẳng vào H giáng xuống.

H nín thở nhìn chằm chằm vào cây rìu sáng loáng, vẽ lên trong không khí vài đường nét đẹp đẽ, đang nhắm thẳng đầu mình mà chém xuống.

“Lâm, Bình, Giai, Đầu, Trần, Tại, Tiền.” Sắc mặt H trở nên bình tĩnh lạ thường, khẽ đọc: “Phá cho ta nào!”

Chỉ thấy H vừa dứt lời, toa tàu vốn đang tĩnh lặng đột nhiên thổi tới một cơn gió lạnh thấu xương, Đầu Trâu thân hình trắng kiện là thế mà khi bị cơn gió này thổi tới cũng đứng không vững, loạng choạng lùi về phía sau hai bước.

H không rời mắt, liền cho ngón giữa bàn tay phải vào miệng cắn mạnh một cái, vài giọt máu tươi đọng trên đầu ngón tay.

Anh đứng phắt dậy, nhân lúc Đầu Trâu đang loạng choạng trong cơn gió mạnh, dùng ngón tay đang chảy máu, nhanh chóng viết vài lời bùa chú bằng máu tươi lên ngực của Đầu Trâu.

Từ lúc cơn gió lạnh thổi tới, rồi cắn ngón tay, cho tới lúc viết bùa chú, H hoàn thành chỉ mất vùn vùn có vài giây, anh đã lật ngược tình thế, trực tiếp chặn đứng gã Đầu Trâu đang lên cơn điên loạn.

Đầu Trâu sau khi bị viết bùa chú bằng máu lên ngực, liền rống lên một tiếng, cơ thể bắt đầu phình to thu nhỏ một cách mãnh liệt, như một trái bóng da vừa bị thổi căng, lại bị xìt hết hơi, trông rất đáng sợ.

H nhìn Đầu Trâu đang không ngừng lăn lộn dưới tác dụng của lời bùa chú, sắc mặt trầm ngâm.

“Đầu Trâu, chịu khó đi, tôi đã chế ngự con virus bạo loạn chết tiệt cho ông.”

Đầu Trâu cuối cùng cũng ngừng giãy giụa, cơ thể không biến đổi nữa, uể oải vật xuống giữa toa tàu.

Liền sau đó, H lấy từ trong người ra một tấm gương, một mặt gương vẽ đầy những hoa văn kỳ quái, nói: “Phiền ông chịu khó trốn trong gương bát quái một lát, đợi qua cửa Hoàng Tuyền tôi sẽ giải độc cho ông!”

Đầu Trâu trúng bùa chú của H nên đã sức cùng lực kiệt, chỉ khe khẽ gật đầu, miễn cưỡng thốt ra vài lời.

“Cảm ơn... cảm ơn Trương thiên sư...”

“Đừng khách sáo thế, tới đi!” H giơ cao gương bát quái, chỉ thấy như có ánh chớp lóe qua chiếu sáng cả toa tàu.

Sau khi ánh chớp đi qua, Đầu Trâu đã biến mất không còn tung tích, chỉ sót lại chiếc rìu cong queo.

H khẽ ngẩng đầu, gương mặt trẻ măng dưới ánh đèn mờ mờ hiện lên vẻ thương tâm, từng trái, hoàn toàn không tương xứng với tuổi tác của anh.

“Trừ yêu diệt ma, vốn là trách nhiệm của ta...” H dường như nghĩ tới một chuyện cũ đã qua khiến anh buồn bã.

“Sao lại...”

Đúng lúc H đang thở dài, từ phía sau lưng anh vọng tới vài tiếng leng keng, loảng xoảng, H chưa kịp ý thức được chuyện gì thì cổ anh chợt thắt lại, một dây xích sắt to thô kệch đã quấn lấy cổ anh.

“Đáng ghét! Quên mất là có Đầu Trâu, ắt sẽ có...” H nắm chặt sợi dây xích trên cổ mình, thờ dốc.

“Mặt Ngựa!”

Toa tàu số 10.

Lại nói về Người sói T, vừa đẩy cửa ra anh đã cảm thấy ngực nhói lên một cảm giác đau thấu tim, ngực anh đã bị cào hai vết máu rõ mồn một.

Nhưng, T chẳng có gì ngoài ý chí chiến đấu ngoan cường, vết thương nhỏ xíu này không những không dập tắt được ý chí chiến đấu của anh mà ngược lại còn làm anh tức giận thêm.

“Hú... ú...!” T hú lên một tiếng, bốn chân tiếp đất, trong nháy mắt đã xông vào giữa toa tàu, anh vung tay đập chân trông như một quả cầu lửa lăn tròn, đuổi theo sinh vật đã đánh lén mình.

Trong bóng đêm, con thú ấy quay ngoắt đầu lại, đôi mắt xanh biếc lấp lánh, nó kinh hoàng phát hiện ra rằng, nó đã chọc nhầm đối tượng, nó đã dây vào một con quái vật chiến đấu còn hung tợn hơn gấp mười lần sói hoang thực thụ - Người sói T.

Chỉ thấy trong toa tàu số 10 đen kịt, hai bóng đen một trước một sau phi nhanh như cắt, bất kỳ nơi nào có thể đặt chân, đều trở thành lộ trình đuổi bắt của chúng.

Chúng nhảy từ ghế lên cửa kính toa tàu, sau khi lưu lại vài vết móng vuốt trên kính, chúng lại nhào lên trần toa.

Chính trong lúc này, T cuối cùng cũng bắt được con mồi của mình, chỉ trước của anh nắm chặt vào chân trái con vật, cào rách một vết tứa máu rõ mồn một.

Sau đó, hai bóng đen quần lầy nhau trên trần. Rầm một tiếng! Hai bóng đen cùng lúc rơi xuống sàn tàu.

Chiến trường chuyển từ trần toa xuống mặt sàn, và vẫn giữ nguyên sự khốc liệt. Hai con mãnh thú không ngừng cắn xé lẫn nhau, bất cứ giây phút nào cũng có thể trở thành đại họa tan xương nát thịt.

Trong bóng đêm, nghe tiếng rên thê thảm khe khẽ của người sói, và tiếng kêu thất thanh cao vút của con vật không rõ tên, cuối cùng, kẻ đánh lén rú lên một tiếng thê thảm, nó cảm thấy phía lưng nhói đau, đau đến tận xương, lưng nó đã bị hàm răng cứng hơn sắt của người sói ngoạm trúng.

Lưng của sinh vật vô danh vốn rất cứng và dẻo dai, nhưng dưới hàm răng đang cắm vào mỗi lúc một sâu của Người sói T, tấm lưng đó đã trở thành bánh quy khô, rắc rắc rắc rắc... vỡ thành mưòi mảy đoạn.

“Hà... úúú...!” T cắn trúng lưng đối thủ, đắc ý ngẩng đầu lên hú một tiếng kêu chiến thắng.

Nhưng, chính trong giây phút ngẩng đầu lên ấy, anh chợt sững người.

Chính lúc này đây, T mới thực sự ý thức được anh đang ở tình huống nguy hiểm tới mức nào.

Hóa ra xung quanh T, trong toa tàu số 10 âm đạm tối thui này, không biết từ lúc nào, đồng loạt nhấp nháy hàng trăm đôi mắt xanh lè, những đôi mắt ấy đều lộ ra sát khí khát máu, đang gầm gừ nhìn thẳng vào anh.

Những đôi mắt này, đều là những đôi mắt dã thú, và đều phát ra một thông tin giống nhau, đó là “bọn ta cần máu!”

Quả nhiên, tất cả những linh hồn ác thú đều đã bị nhiễm “virus nổi loạn” của Xác ướp 29.

T chợt khựng lại, không dám động đậy nữa, anh cảm thấy sau lưng lạnh lạnh, bởi vì lưng anh đã đầm đìa mồ hôi.

Kể cả là một con sư tử hung tợn hơn đi nữa thì dưới sự bao vây công kích của hàng trăm con thú đang điên dại cũng chắc chắn sẽ tan xương nát thịt, chỉ có con đường chết...

Cho dù anh có là người sói, thì đối diện với nhiều quái vật nổi điên như thế, e rằng cũng chỉ là...

Hai bên trừng mắt nhìn nhau được chừng một phút, đột nhiên, T cảm thấy có điều gì đó bất bình thường, sao bọn mãnh thú vẫn chưa động thủ?

Lẽ nào chúng đang chờ đợi điều gì?

Động vật từ bỏ con mồi trước mắt không tán công, chỉ có duy nhất một khả năng... chúng đang chờ đợi kẻ đứng đầu.

T bắt đầu cảm thấy hơi thở của mình ngày một nặng hơn, kẻ đứng đầu bọn dã thú chính là Miêu nữ, một con quái vật có chín mạng xinh đẹp mê hồn, biết pháp thuật và thao túng bóng đêm trong truyền thuyết.

“Miêu nữ, cuối cùng cô đã chịu lộ diện chưa?” Người sói T không sợ mà lại cười, dòng máu hiếu chiến trong cơ thể anh đang từ từ sôi lên.

Chương mười bảy:

Miêu nữ chín mạng

Nhân vật thứ 6 xuất hiện trong *Chuyến tàu địa ngục*:

Miêu nữ

Mèo, từ xưa đến nay được mệnh danh là biểu tượng của sự thần bí và bất tử.

Về sự sùng bái loài mèo, có thể liên tưởng tới nền văn minh Ai Cập cổ xưa, trong các bức vẽ trên tường ở Ai Cập, mèo chính là con vật thánh ngồi bên cạnh vua Pharaoh.

Chỉ là sau đó, sự thần bí và kỳ lạ của loài mèo đã khiến chúng bị quy vào cùng loại với các nữ phù thủy trong thời kỳ Trung cổ ở châu Âu; trong con mắt của các giáo sĩ cổ xưa khi đi lùng giết các nữ phù thủy, mèo là sinh vật có thể liên lạc với thế giới âm hồn.

Cho đến thời đại khoa học kỹ thuật văn minh ngày nay, con người vẫn chưa thoát khỏi nỗi sợ hãi loài mèo, và coi mèo đen là một điềm báo xấu.

Hơn nữa, còn không ngừng có lời đồn rằng, mèo có chín mạng, và có khả năng không ngừng tái sinh.

Còn truyền thuyết về Miêu nữ, cũng bắt nguồn từ những câu chuyện này mà không ngừng lưu truyền và Miêu nữ đã trở thành nhân vật ai ai cũng biết.

Toa tàu số 10, lúc này vẫn là một màn đêm đen kịt, Người sói T nắm chặt hai tay, chờ đợi sự xuất hiện của Miêu nữ - kẻ đứng đầu bọn dã thú,

Xung quanh T là hàng trăm đôi mắt tròn xoe xanh biếc đang hấp háy, mũi của chúng không ngừng phả ra hơi thở nồng nặc, miệng phát ra những tiếng gầm gừ của mãnh thú trước khi tấn công khiến anh thấp thỏm không yên, như thể đang rơi vào tình thế nguy hiểm trước nay chưa từng có.

T tuy hơi lo lắng nhưng không hề sợ hãi, đã có câu “bất giác bắt kẻ đứng đầu”, anh tin rằng chỉ cần đánh bại Miêu nữ, không chế được ả thì vẫn còn một tia hy vọng chiến thắng.

Thế là, Người sói và hàng trăm con mãnh thú, trong bóng tối đen kịt của toa tàu, cứ thế lặng im đứng nhìn nhau, nhìn nhau... nhưng, chính trong thời khắc đó, thái độ của T đột nhiên biến đổi.

Người sói T vốn đang duy trì được trạng thái bình tĩnh, thì đột nhiên hai bên trán anh cứ như đang mưa, từng giọt, từng giọt mồ hôi rất to chảy dọc theo vài sợi tóc mai hai bên thái dương, từ từ lăn xuống, dừng lại ở gò má trong giây lát, một giọt mồ hôi khác đuổi kịp, và cũng rơi xuống sàn tàu.

Sàn tàu, rất nhanh, đã bị mồ hôi của anh làm cho ướt sũng.

Mồ hôi trộn với máu của con dã thú vừa chết bốc lên một thứ mùi rất khó ngửi.

Nhưng, trước mắt T, rõ ràng chẳng có bóng người nào. Là điều gì đã khiến người sói nổi tiếng can đảm đột nhiên có biểu hiện khác lạ như vậy, và sợ hãi đến như vậy?

Rốt cuộc, trong toa tàu tối om không ánh sáng này, T đã nhìn thấy gì?

Không, T chẳng nhìn thấy gì cả, anh không nhìn thấy có người xuất hiện trước mắt mình, càng không có Miêu nữ hay được nhắc đến trong truyền thuyết.

Nhưng, chính vì chẳng nhìn thấy gì... mới thực sự khiến người ta khiếp sợ.

Bởi vì, chính trong thời khắc đó, T đột nhiên hiểu ra rằng...

Miêu nữ không phải không xuất hiện, mà là đã xuất hiện từ lâu rồi.

Bởi vì, bụng của anh lúc này đang bị năm móng vuốt không gì sắc nhọn bằng cào rách ra.

T thậm chí không cúi đầu xuống, đã biết ruột của mình đã bị năm móng vuốt này lôi ra ngoài, kẻ địch thậm chí còn dùng cái lưỡi dài thườn thượt từ từ nếm thử mớ ruột này.

Còn ở bên cạnh chân anh, phát ra tiếng cười “hi hi, hi hi”.

T cũng đã tỏ tường một việc khác, đó là những con dã thú mắt xanh này sở dĩ không động đây, thực ra không phải là đang chờ mệnh lệnh của Miêu nữ, mà là chúng có đủ lòng tin vào kỹ thuật giết người của thủ lĩnh.

Bọn dã thú tin rằng, chẳng cần chúng cùng lúc xông lên, Miêu nữ cũng có đủ năng lực tuyệt đối, giết chết kẻ xâm nhập đang đứng trước mắt.

Cặp răng nanh sắc nhọn của T đột nhiên run lên, phát ra những âm thanh lập cập lập cập, anh đứng thẳng người dậy, mồ hôi không ngừng rơi xuống từ hai bên thái dương, như đã biến thành một dòng sông nhỏ uốn lượn.

Anh còn hiểu ra một điều cuối cùng, đó chính là anh đã phạm một sai lầm, một sai lầm chết người!

Người sói T gia nhập tiểu đội săn quý đã mấy trăm năm, anh đã phạm không ít sai lầm, nhưng có thể khẳng định rằng, đây là sai lầm nghiêm trọng nhất, nghiêm trọng tới mức phải lấy mạng sống của anh để đánh đổi.

Vừa rồi, anh đã không xác minh một việc rằng con vật đánh lén bị anh giết chết ban nãy liệu có tiếp tục chiến đấu được không? Cả khi lưng của nó đã bị cắn nát, cổ họng đã bị cắn đứt.

Nếu là dã thú thông thường, lưng bị cắn nát, họng bị cắn đứt thì chắc chắn đã bỏ mạng, đây là nguyên tắc cơ bản trong giới sinh vật, nhưng, cái nguyên tắc này đối với “Miêu nữ bất tử” có chín mạng trong truyền thuyết thì chưa chắc đã đúng.

Cho nên, Miêu nữ chết rồi lại hồi sinh, đã khe khẽ và tàn nhẫn cào một đòn xuyên tâm lên bụng của Người sói.

“Có thích chiêu đánh lén của em không? Anh đẹp giai?” Miêu nữ cười ngây thơ, vừa nói vừa dùng những ngón tay vờn khắp lên từng cơ bắp cuộn cuộn của Người sói T.

Sau đó, thân hình cao lớn của T từ từ run lên.

Đổ xuống.

Đổ xuống cái sàn tàu nhựa máu và mồ hôi lẫn lộn.

Anh đã thua, T biết, trong trận quyết chiến giữa Người sói và Miêu nữ này, anh đã thua cả mạng sống của mình!

Chương mười tám:

Có thích chiêu đánh lén của ta không?

Nhân vật thứ 7 xuất hiện trong *Chuyến tàu địa ngục*:

Đạo sĩ trẻ

Đạo sĩ là một nghề cổ tồn tại từ thời xa xưa ở Trung Quốc.

Đạo sĩ vốn xuất thân từ Đạo giáo, mà Đạo giáo thì xuất hiện từ Trung Quốc thời kỳ Đông Hán, khi đó người ta sùng bái Lão tử như thần linh.

Đạo giáo tin vào quỷ thần, và càng tin vào việc tu đạo sẽ trở thành tiên, cùng với những diễn biến của lịch sử, đã sản sinh ra một ngành nghề đặc biệt, có thể dựa vào lá bùa hoặc lời niệm chú để xua đuổi hoặc sai khiến quỷ thần.

Ngành nghề đặc biệt này, chính là nghề đạo sĩ.

Toa tàu số 13.

Hai tay H nắm chặt sợi xích sắt đang siết chặt trên cổ mình, hai chân đã lơ lửng trên mặt đất.

Đằng sau lưng anh, chính là vị sứ giả địa ngục đang phát điên - Mặt Ngựa.

Mặt Ngựa thở dồn dập, hơi thở thổi vào sau gáy H, khiến anh cảm thấy như thần chết đang tới mỗi lúc một gần.

“Mặt... Mặt Ngựa...” H giãy giụa. “Ông... ông quên tôi rồi sao? Tôi là Trương...”

Nhưng, Mặt Ngựa nghe thấy H nói, không những không nới lỏng tay mà còn siết mạnh hơn.

“Mặt Ngựa, ngưng đừng ép ta.” Đột nhiên, H thay đổi vẻ mặt hài hước vui cười vốn có, đôi mắt dịu dàng lóe lên ánh nhìn phần nộ kinh động quỷ thần.

“Cháu.” Cơ thể Mặt Ngựa khẽ run rẩy, sợi dây xích trên tay khẽ rung lên.

“Ta đã nói rồi mà, ngưng đừng ép ta!” H đột nhiên hét lên một tiếng.

Giây phút đó, Mặt Ngựa đột nhiên tỉnh lại từ trong trạng thái điên cuồng do bị nhiễm virus nổi loạn, cũng có thể là bản năng dã thú thôi thúc khiến hắn chợt hiểu ra rằng, hắn đang phải đối diện với một mối hiểm nguy vô cùng đáng sợ, mối hiểm nguy này tới từ chàng trai trẻ dưới sợi dây xích của hắn.

Nhưng, bất luận là Mặt Ngựa tỉnh hay không, cũng đã quá muộn rồi.

Bởi vì H đã thoát ra khỏi sợi xích, chiếc gương bát quái trên tay anh đang phát ra thứ ánh sáng quái dị, một ánh đỏ chói lòa hướng về phía Mặt Ngựa, rồi chụp thẳng xuống.

Người sói T đổ gục xuống trong đống máu và mồ hôi lẫn lộn, người cứng đờ không động đậy, lúc này, trong đầu anh không ngừng hiện lên những ký ức đã trải qua thời trai trẻ.

Khi T còn trẻ, nông cuồng bướng bỉnh, đùa giỡn với cảnh sát toàn Luân Đôn. Cho đến sau này, trong một cơ hội ngẫu nhiên, anh gặp cô...

T nhớ mãi khoảnh khắc anh gặp cô, trong màn sương mù mờ ảo ảm đạm quanh năm của Luân Đôn, giây lát ấy như có tia sáng của bình minh chiếu qua, nụ cười của cô, chính là tia sáng đó.

Sau đó, Luân Đôn xảy ra rất nhiều chuyện, T và cô từ khi gặp gỡ hiểu lầm, cho tới khi hai người hiểu nhau...

Cuối cùng, chỉ lưu lại trong anh sự tiếc nuối suốt đời không thể nào quên.

Để hoàn thành sự tiếc nuối này của mình, Người sói T sau khi bị địa ngục bắt giữ cuối cùng đã cam kết với chính quyền địa ngục gia nhập tiểu đội săn quỷ, trở thành một phần tử bảo vệ linh hồn trên trần gian, số trên người anh chính là số 4 trong tiểu đội săn quỷ.

Còn bông hồng trên cánh tay anh chính là minh chứng đẹp đẽ nhất về sự gặp gỡ của anh và cô tại Luân Đôn, trong trái tim Người sói T phóng khoáng bất kham chỉ ghi nhớ duy nhất có một bông hồng đó, đó cũng chính là cô gái ở Luân Đôn năm nào.

Chỉ có điều, T thờ dài một tiếng, bây giờ anh phải kết thúc cuộc đời của mình tại đây ư?

Anh không cam tâm, anh phải chết một cách vô duyên vô cớ ở cái toa tàu cũ kỹ này sao, bại dưới tay Miêu nữ mưu mô xảo quyệt này sao?

Kể cả sức sống của anh mạnh gấp mười lần mãnh thú bình thường, kể cả khả năng hồi phục xác thịt sau khi bị phanh thây mổ bụng, và sức mạnh của anh hoàn toàn hồi phục được trong vòng hai tư giờ.

Nhưng như thế rồi sao? Anh cảm nhận được đám dã thú hung ác đang vây quanh mình, cảm nhận được hơi thở hôi thối phát ra từ miệng chúng đang chậm chậm, dần dần tiến sát tới chỗ mình, dường như đang chọn lựa xem trên người anh, chỗ nào cắn xuống thì ngon nhất.

Cho dù có năng lực hồi sinh mạnh hơn thế nữa cũng chẳng có tác dụng gì, cơ thể một khi đã bị cắn vỡ vụn rồi, thì thực sự không thể hồi sinh được nữa.

T không sợ, mạnh thắng yếu thua vốn là nguyên tắc sinh tồn cơ bản trong giới sinh vật, chỉ là anh có chút không cam lòng, không cam lòng về điều kiện khi anh trở thành thành viên của tiểu đội săn quỷ.

Cho anh, nếu có cơ hội, được gặp lại “cô” một lần, ôi... chỉ cần một lần, một lần thôi là đủ rồi!

Để anh có thể nói với “cô”, xin lỗi, thật sự xin lỗi!

Đáng tiếc, không kịp nữa rồi, cuối cùng không kịp nữa rồi.

Chính trong lúc đôi mắt nhắm lại của T đang từ từ nhắm lại, đột nhiên anh cảm thấy xung quanh mình có gì đó dị thường, sự dị thường này tới từ những mảnh giấy vụn đang bay trong toa tàu.

Mấy mảnh giấy vụn này xuất hiện từ lúc nào vậy nhỉ?

T cảm thấy kinh ngạc, bởi ngay sau đó anh phát hiện ra rằng, những mảnh giấy vụn màu vàng này đang không ngừng bay tới từ cánh cửa nối với toa tàu số 11, trông như một dòng sông nhỏ mảnh mai.

Hơn thế nữa, những mảnh giấy vụn này như có linh hồn, từng mảnh, từng mảnh rất có trình tự rơi xuống nơi cách chỗ T nằm khoảng 10 cm và dần dần bao vây quanh anh.

Trong bóng đêm, Người sói T dựa vào thị giác vô cùng nhạy cảm của dã thú nhìn trần trời vào đồng giấy vụn này, bên trên hình như có chữ?

T không hiểu nhiều về văn tự của các nước, nhưng anh vẫn có thể nhận ra, những chữ viết đặc biệt trên những mảnh giấy vụn này là một loại chữ viết dùng cây bút được kết bằng lông và chấm lên mực nước màu đỏ viết thành, cũng chính là phương thức viết chữ của người Trung Quốc cổ xưa.

“Người Trung Quốc? Chữ Trung Quốc?” T đột nhiên giật mình, anh nghĩ tới một người, một người bạn đồng hành trong tiểu đội săn quý cùng lên tàu.

Sau đó, cùng lúc, có một tờ giấy hành tung rất dị thường, nó không bay xung quanh mà lại trực tiếp bay tới trước mắt anh.

T nhìn qua, trên tờ giấy quả nhiên có chữ viết, mà còn là thứ ngôn ngữ thông dụng trên toàn thế giới - tiếng Anh.

“Xin hãy đọc to lên, đó là một sự bất ngờ!”

“Lin bin jie dou zhen zai qian...”

T càng đọc càng thấy kinh ngạc, anh quyết định làm theo những gì mà tờ giấy đã viết, từ từ cất giọng đọc lên từng âm từng âm một: “Lin...”

Cùng lúc này, bọn dã thú tụ tập xung quanh mỗi lúc một đông hơn, chúng đang rất háo hức chuẩn bị xâu xé anh, không con nào chú ý tới những mảnh giấy vụn trên sàn tàu, và cả kẻ bại trận đang ngắc ngoải này, miệng đang lảm bảm đọc những gì.

“Bin...”

Trong đám dã thú ấy, chỉ có một người đang dỏng tai lên nghe, đó chính là Miêu nữ, thánh giác của Miêu nữ vốn thánh gấp mười lần động vật thông thường, nàng mèo vốn ưa sạch sẽ này vuốt vuốt lông bàn tay, ngồi xuống cạnh Người sói T nghiêng đầu lắng nghe.

“Jie...”

“Hi hi, anh đẹp giai, vẫn còn sức để nói sao?” Miêu nữ khê chớp đôi mắt đẹp mê hồn, “Lẽ nào chàng không thích đòn đánh lên của ta sao? Còn muốn nói gì không?”

“Dou...” T nghiêng răng, không đếm xỉa gì tới Miêu nữ, chỉ cần trút nốt chút sức tàn, anh cũng phải đọc cho xong hàng chữ kỳ quái này.

“Đây là?” Đôi mày thanh tú của Miêu nữ khê chau lại, nàng ta nghi hoặc lắng nghe.

“Zhen...” T tiếp tục đọc.

Đột nhiên, sắc mặt Miêu nữ thay đổi hoàn toàn, đôi mắt ánh lên tia nhìn long lanh.

“Zai...” T nghiêng răng, cố sống cố chết đọc.

Cùng lúc ấy, Miêu nữ quay người về phía sau, lấy hết sức tháo chạy, miệng hét lên thất thanh.

“Chạy mau, các con, chạy nhanh, chạy!”

Đang chăm chú vào con mồi ngon trước mắt, đám động vật ngạc nhiên ngẩng đầu lên, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Trong giây lát đó, T dùng nốt chút sức tàn còn lại, rít lên chữ cuối cùng.

“... Qian!”

“Lin-bin-jie-dou-zhen-zai-qian!”^[5] Đây chẳng phải là lời niệm chú của người Trung Quốc cổ xưa sao? Câu chú này đọc xong rồi!

Sau đó, chỉ thấy xung quanh nóng dần lên, hàng trăm mảnh giấy vụn đột nhiên cùng bay lên.

Trong mắt T, tất cả đang như một bộ phim quay chậm, những mảnh giấy vụn từng mảnh, từng mảnh bốc cháy xung quanh và biến thành một vòng hào quang đỏ rực.

Vòng hào quang này không ngừng mở rộng, mở rộng, càng mở rộng.

Và mở rộng hơn.

Bùm!!!!

Trong giây lát vòng hào quang biến thành bức tường lửa nóng rực, nổ tung ra tứ phía, đợt sóng lửa đỏ rực trong nháy mắt nuốt gọn đám dã thú vào trong, toa tàu số 10 tối thui bị ánh lửa chói lòa nhấn chìm, rơi vào biển lửa đang cháy rừng rực.

Người sói T bàng hoàng nhìn cảnh tượng ấy, anh không ngờ, chỉ là một câu thần chú sao lại có uy lực đến như vậy? Xung quanh gió nóng không ngừng thổi tới, cùng với tiếng kêu gào của đám dã thú đang cận kề cái chết, càng kỳ lạ là, đám lửa cháy bùng bùng đó lại không đốt lên người T dù chỉ một chút.

Sau đó, T nghe thấy một âm thanh không thể thân thuộc hơn.

Đó là giọng nói của H.

“Có thích chiêu đánh lén của ta không? Người đẹp.”

Chương mười chín:

Phản công

Nhân vật thứ 8 xuất hiện trong *Chuyến tàu địa ngục*:

Quý ông bóng chày Babe Ruth

Hắn được coi là sản phẩm tác giả hư cấu thêm một cách đầy ác ý.

Tên tiếng Anh của hắn là Babe Ruth, năm đó hắn chơi cho đội bóng Red Sox trong giải bóng chày Major League của Mỹ và bị ông chủ bán rẻ cho đội Yankees, Babe Ruth vì phần nộ mà đưa ra lời nguyền rất đáng sợ cho đội Red Sox: “Đội Red Sox vĩnh viễn không bao giờ vô địch.”

Từ đó trở đi, đội Red Sox của Mỹ không ít lần vào tới trận chung kết, nhưng đều để vượt mất miếng ăn đã tới miệng, và đó cũng trở thành lời nguyền nổi tiếng nhất trong lịch sử giải bóng chày Major League của Mỹ.

Mãi cho đến năm 2004, đội Red Sox mới đạt chức vô địch, cách lần vô địch trước đó đúng 86 năm, thế mới biết lời nguyền của Babe Ruth đáng sợ tới mức nào!

Trong biển lửa đó, T chợt cảm thấy cơ thể mình nhẹ bẫng, được một cánh tay gầy yếu ôm lấy, loạng choạng tiến về phía trước.

“Cậu nặng quá...” Chủ nhân của cánh tay gầy đó chính là H, chàng trai trẻ người Trung Quốc lúc này vừa thể hiện bản lĩnh, lập nên cạm bẫy rất tinh vi, tàn sát cả toa tàu số 10 này.

“Cậu khá lắm! Đúng là nhân tài ẩn dật!” T đang bị trọng thương, mồ hôi đầm đìa, vẫn không nén nổi thốt lên khen ngợi anh chàng vừa cứu mạng mình.

“He he, cậu hiểu lầm rồi.” H vẫn ôm lấy Người sói T, khuôn mặt để lộ nụ cười rất bí ẩn. “Thực ra trận lửa đó là do cậu phóng ra đấy chứ, không phải tôi đâu!”

“Hả, khiêm tốn thế? Nghe nói khiêm tốn là đức tính tốt của người Trung Quốc?” T nói. “Nói thật là, tôi chỉ thay cậu đọc cái... đúng rồi, đó là thần chú à?”

“Đúng, đó là thần chú, thần chú cổ xưa của Trung Quốc.” H cười nói. “Nhưng lẽ nào cậu không thấy kỳ lạ sao? Ngọn lửa ban nãy hung dữ là thế, mà lại không đốt lên người cậu, bởi vì ngọn lửa đó là do cậu tạo ra mà!”

“Là tôi ư?” T lộ vẻ khó hiểu.

“Nói thế này vậy, cậu coi lời niệm chú của tôi là một vật trung gian, kiểu như... như một cái lò vi sóng, còn nội lực của cậu là thực phẩm, đưa qua lò vi sóng sẽ trở thành một món ăn thơm phức, món ăn thơm phức này chính là ngọn lửa đã thiêu cháy toàn bộ bọn đã thủ trong toa tàu số 10 này... cậu hiểu chưa?” H cười hì hì.

“Người sói T, thoát nghe có vẻ khó hiểu. Nhưng về cơ bản, nội lực của cậu rất lớn nên mới có thể tạo ra ngọn lửa

dữ dội đến như vậy, người cậu cần cảm ơn là chính cậu.”

“Haiz...” T lộ vẻ nghi hoặc, nhưng cũng gật gật đầu. “Người Trung Quốc các cậu đúng là khiêm tốn thật...”

“Cậu có thể tự đi được chưa?” H hỏi.

“Có thể rồi.” T khẽ đặt chân xuống đất, cơn đau dữ dội dưới bụng, khiến anh nhớ lại sự thông minh và xảo quyệt của Miêu nữ, đối thủ như vậy thật khiến người ta không muốn gặp lần hai!

“Đi thôi!” H và T vừa nói vừa tiến bước, họ đi nhau, ngả nghiêng đi về phía trước trong toa tàu đang chày đùng đùng, cửa toa tàu đã hiện ra trước mắt.

“Sắp tới rồi! Phía trước là cửa toa rồi!” H khẽ reo lên.

Đột nhiên, H cảm thấy T nắm chặt cổ tay mình, nắm rất chặt, khiến H giật nảy mình.

“Gì thế?” H hỏi.

“Nằm xuống!”

T khẽ hét lên một tiếng, rồi không giải thích nhiều lập tức ấn đầu H nằm rạp xuống đất.

“Cái gì?...” H vẫn chưa hiểu ngô khoai, đột nhiên, anh cảm thấy trên đầu mình có một luồng gió lạnh lướt qua.

Đồng thời, khoảng chục sợi tóc đen của anh bị luồng gió đó cắt đứt, bay phát phơ trong biển lửa.

Tiếp đó, cơn gió lạnh biến thành một bóng đen, mới đầu đậu trên trần toa, sau đó hai chân khẽ nhún, nhẹ nhàng tiếp đất êm ru đứng trước mặt H.

“Hừ, mấy em khá lắm, muốn đi mà cũng không chào chị một câu, thật là thất lễ...”

Một mỹ nhân yêu kiều có khuôn mặt diễm lệ, tiếng nói dịu dàng, nhưng trên mặt còn phảng phất chút dã tính khó thuần phục của dã thú, hai tay chống nạnh, ngang nhiên đứng giữa lối đi trước mặt H và T, vừa vịn chặn đứng cánh cửa từ toa số 10 sang toa số 9.

Mỹ nhân này tuy đáng người nhỏ nhắn, nhưng thân vận bộ đồ đen bó sát khiến cơ thể cô toát lên vẻ nhanh nhẹn hoạt bát, cô còn mang một chiếc mặt nạ che khuất nửa mặt, chỉ để lộ đôi mắt rất tinh nhanh, đó là một đôi mắt mèo.

“Miêu nữ?”

H chỉ cảm thấy ớn lạnh toàn thân, cú đánh lén ban nãy của Miêu nữ không chút tiếng động, nhanh như chớp, quả là cao thủ trong các cao thủ ám sát.

Nếu không phải là trực giác dã thú của T là số một thì có lẽ thứ đang bay phát phơ trong biển lửa kia e rằng không chỉ là vài sợi tóc mà chính là cái đầu của H rồi.

“Cẩn thận, ả Miêu nữ này lợi hại lắm đó!”

T đứng bên cạnh H nói khẽ: “Vừa nãy tôi đã đánh với cô ả một trận rồi, nếu so về sức mạnh thì tôi hơn chút xíu, nhưng tốc độ của cô ả rất nhanh, hơn nữa mèo lại có chín mạng, chết đi sống lại nên rất khó đối phó.”

“Hi hi.” Miêu Nữ thính giác rất nhạy bén, đã nghe rõ mồn một từng lời nói của T. “Được anh đẹp giai khen ngợi, thật là vui quá.”

Miêu nữ vừa nói, tay vừa đan vào nhau làm ra vẻ rất xấu hổ, nhưng đôi mắt mèo long lanh đẹp mê hồn của cô ả

lại đặng đặng sát khí, ánh mắt này phản chiếu dưới ánh lửa khiến người khác không khỏi rùng mình.

Miêu nữ, thật đúng là một cao thủ nhan sắc tuyệt trần.

“Ừ, hóa ra là như vậy, được rồi!” H khẽ gật đầu ngồi xuống, đặt ba lô sang bên, lôi ra một món đồ. “Thứ này hơi nặng chút, Miêu nữ, chờ tôi một chút nhé.”

“Cái gì?” Miêu nữ rất ung dung, chớp chớp đôi mắt mèo xinh đẹp, đứng nhìn xem H còn có thể giở trò gì.

“Xong rồi.” Chỉ thấy H rút một thanh kiếm gỗ đào màu đỏ từ trong ba lô ra. “Nhắc cô trước nhé, tuy đây là kiếm gỗ, nhưng nếu bị chém trúng sẽ rất đau đấy.”

“Hê hê... kiếm gỗ?” Miêu nữ khẽ nheo mắt, mũi hít hít như đang kiểm tra tính năng siêu phẩm của thanh kiếm gỗ này.

“Xong rồi, tôi chuẩn bị xong rồi!” H nắm chặt thanh kiếm gỗ, đâm về phía trước rất từ tốn chậm rãi. “Cẩn thận, kiếm tới đây.”

Không nói tới việc trước khi ra đòn đã nhắc nhở kẻ địch, chỉ cần nhìn kiếm pháp này, đã thấy quá chậm, chậm quá đi mất!

“A a! H! Thế không được đâu!” T hốt hoảng, “Cậu biết rõ tốc độ của Miêu nữ còn nhanh hơn chớp giạt, không chậm hơn tôi đâu, cậu xuất chiêu như vậy tức khắc sẽ bị cô nàng phản công ngay!”

Nhìn thấy đường kiếm chậm chạp của H, Miêu nữ đang ung dung cũng tỏ thái độ khó hiểu, sau khi chứng kiến H một tay thiết kế cạm bẫy, giết sạch cả đám dã thú trong toa tàu trong nháy mắt, ả đã không dám coi thường anh chàng này, nhưng cái thanh kiếm gỗ đào tầm thường kia, lại thêm cái tư thế xưa nay chưa từng thấy này! Cô nàng mỉm cười rất đáng yêu.

Nắm móng vuốt mèo vung lên sáng loáng, với tốc độ người trần mắt thịt không thể phân biệt rõ, trong nháy mắt đã lướt qua phạm vi tấn công của thanh kiếm gỗ đào, nhằm thẳng cổ họng của H quét tới.

Chỉ cần một chiêu thôi, sẽ phân định thắng thua.

Rầm!

Chính trong thời khắc Miêu nữ định cắt ngay cổ họng H, đã xảy ra một việc hết sức kỳ lạ.

Miêu nữ đang trong tư thế tấn công chẳng hiểu tại sao lại chuyển sang đứng phía sau lưng H, sau đó toàn thân cô nàng nghiêng qua nghiêng lại, loạng choạng rồi đổ ập trên sàn tàu.

“Í!” Miêu Nữ nhanh nhẹn rướn mình một cái, bật dậy từ sàn tàu. “Thế là thế nào?”

“Á! Vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?” T cũng tỏ vẻ khó hiểu. “Pháp thuật Trung Quốc?”

“Ha, đây không phải là pháp thuật đâu đấy.” H khẽ cười, quay người hướng về phía Miêu nữ, thanh kiếm gỗ đào lại hướng về phía Miêu nữ từ từ chém tới.

Tốc độ của kiếm còn chậm hết mức có thể...

“Hừ!” Móng vuốt ở hai tay của Miêu nữ đồng loạt lóe sáng, vung lên thành một màn ánh bạc không thể dùng mắt thường phân biệt được, lần này cô ả quyết định không nương tay nữa, chỉ thấy cô ả với tốc độ nhanh hơn chớp giạt nhắm thẳng vào bụng H.

Hai bàn tay móng vuốt nhằm thẳng vào bụng H vung tới, nhìn như muốn cắt đứt ngang lưng anh.

“Á?” Nhưng, chính vào lúc móng vuốt của Miêu nữ chạm vào chiếc áo vải trên người H, cô nàng chợt phát hiện ra rằng, hình như có cái gì đó không bình thường.

Tại sao?

Tại sao T vốn đang nằm trên mặt sàn lại biến thành ở trên trần toa nhỉ?

Í? H sao cũng đứng ngược lên trần thế kia?

Hả? Sao ngọn lửa trong toa tàu cũng lật ngược hết thế này?

Không, không phải chúng đang lật ngược... là mình! Chính là mình đang đứng ngược rồi!

Rầm! Trong nháy mắt Miêu nữ bị xoay một trăm tám mươi độ, sau đó cô nàng cảm thấy đầu xuống sàn, đỉnh đầu chợt nhói đau một cách khó hiểu.

Miêu nữ ngồi trên sàn, xoa xoa cái đầu đang lơ mơ choáng váng, không thể hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

Trước mắt cô chính là chàng trai trẻ H đang cười tủm tỉm. “Hê hê, đánh nữa không?”

“Đánh tiếp chứ...” Miêu nữ ngồi dậy, chiếc đuôi sau mông khê cong lên, đưa qua đưa lại, trên môi là nụ cười vừa bất đắc dĩ vừa rất đáng yêu.

“Chú em, đây là chiêu thức gì thế? Bí hiểm quá, có thể giải thích một chút cho chị được không?”

“Muốn nghe không?” H thu kiếm giương lên, tạo thành một chiêu thức kiếm pháp, tư thế rất nghiêm trang. “Cái này gọi là Thái cực kiếm, tôi tự sáng tác từ cách đây lâu lắm rồi khi nhìn thấy rùa và chim ưng đánh nhau.”

“Thái cực... Thái cực kiếm... xem rùa và chim ưng đánh nhau?” Miêu nữ lại cười, nhìn nụ cười của cô ả, chắc chắn không thể tưởng tượng nổi ả là cao thủ ám sát đáng sợ tới mức nào. “Chàng trai trẻ, cậu thật là thú vị, chị rất muốn yêu quý em.”

“Cảm ơn chị, chị Miêu nữ cũng rất xinh đẹp đấy!” H vừa cười vừa trả lời.

Hai người, kẻ hỏi người đáp, không khí đang rất thoải mái, đột nhiên, Miêu nữ khê nhún mình, cơ thể biến thành một bóng đen mắt thường không thể theo kịp, nhảy như bay xung quanh người H.

“Nhanh thật!” Sắc mặt T khê tái đi. “Hóa ra, đây mới là tốc độ thực sự của Miêu nữ? Lẽ nào vừa nãy khi đối phó với ta, cô nàng vẫn chưa dùng đến năng lực thực sự của mình?”

Chỉ thấy Miêu nữ không ngừng nhảy quanh người H, trong nháy mắt nhảy lên trần toa, trong nháy mắt lại ở dưới ghế, trong nháy mắt vọt qua trước mặt H, trong nháy mắt lại xuất hiện sau lưng.

Tốc độ của Miêu nữ quá nhanh, nhanh tới mức người ta không thể theo kịp, hết như một vầng mây đen đang xoay vòng xung quanh người H.

“Ôi trời, chị Miêu nữ, chị vẫn chưa hiểu sao?” H cười nhạt. “Chỉ nhanh thôi, chẳng có tác dụng gì cả.

Một cơn gió lạnh lướt qua thái dương H, cuối cùng, Miêu nữ cũng xuất chiêu rồi.

Lần này Miêu nữ chẳng ngã ra đất, cũng chẳng lộn ngược đầu. Cũng không cảm được móng vuốt sắc nhọn vào cơ thể dẻo dai của H.

Chỉ thấy cô nàng dừng lại.

Ở tư thế tấn công cuối cùng.

Không nhúc nhích.

Sau đó, H múa một đường kiếm rồi ngồi xuống, chậm chậm nhét thanh kiếm gỗ đào vào ba lô, chẳng thèm nhìn Miêu nữ thêm lần nào, bước tới điu T.

“Người sói T, đi thôi, chúng ta chỉ còn có 10 phút thôi.” H nói.

Toa tàu số 8, toa tàu dành riêng cho Bá tước hút máu Dracula.

Lúc này lại là một cảnh tượng khác.

Một mỹ nhân tóc vàng xoa ngang vai đang ngồi quỳ gối, không ngừng thở dốc, toàn thân cô như ôm đầy máu.

Trước mặt cô là người đàn ông trung niên đáng điệu nho nhã, đang nói rất dịu dàng: “Hiểu chưa, cô bé? Ma cà rồng nên chiến đấu như vậy đó.”

Mỹ nhân này không phải ai khác mà chính là Ma nữ hút máu, cô ngẩng đầu, đôi mắt ánh lên tia nhìn dã thú đầy phần nộ.

Người đàn ông vừa nói cũng không phải ai khác, chính là tổ tiên ma cà rồng, được tôn vinh là “ma cà rồng mạnh nhất”, Bá tước Dracula.

“Đúng, ánh mắt này đúng rồi.” Dracula cười nói.

“Hừ!” Ma nữ hút máu bật dậy, tư thế mạnh mẽ như một viên đạn lao thẳng vào Dracula, nhưng Dracula chỉ cần giơ tay trái lên nhẹ như đang múa.

Khắc một tiếng! Tay trái của Dracula nắm chặt tay của Ma nữ hút máu, với một cái vặn nhẹ nhàng hời hợt, Dracula đã bẻ cánh tay của Ma nữ hút máu, sức bẻ mạnh tới nỗi còn khiến cho cơ thể cô xoay liên ba vòng.

“Á!!!!!!!!” Ma nữ hút máu hét lên một tiếng đau thấu tim gan.

Rầm! Cô nặng nề đổ gục xuống sàn tàu, không ngừng thở dốc.

Cô nhìn thấy mũi giày của Dracula đang từng bước, từng bước tiến lại gần, và dừng trước mặt cô.

Sau đó, Dracula ngồi xuống, tay trái nắm nhẹ chiếc kiếm cong cong tuyệt đẹp của Ma nữ hút máu, nói: “Còn phải nhớ một điểm nữa là, cho dù tấn công thế nào, rồi loạn không có phương hướng chắc chắn là chẳng có tác dụng gì cả.”

“Thế ư?” Ma nữ hút máu cười nhạt, “Đúng rồi, vừa nãy ngài chẳng phải đã nói là, bất luận kẻ địch sống hay chết, nếu đứng gần kẻ địch trong phạm vi 30 cm thì đều là nguy hiểm sao?”

“Ồ?” Dracula để lộ thái độ rất tán dương. “Đúng rồi, ta vừa mới nói câu đó, rồi sao?”

“Vì thế, ngài hãy trả giá đau đớn cho sự tự phụ của ngài đi! Ha ha ha!” Ma nữ hút máu cười lớn, tay phải khẽ thò vào ngực, một đồ vật màu bạc gắn đầy đá quý xuất hiện trên tay cô.

Ma nữ hút máu giơ cao món đồ màu bạc đó lên, nhắm thẳng vào lồng ngực người đàn ông, cắn hậm cắn phập vào, máu bắn tung tóe. “Ma cà rồng đời thứ nhất, Bá tước Dracula.”

“Cái này?” Dracula nhìn cái vật quái dị đang cắm trên ngực mình, để lộ thái độ vô cùng kinh ngạc, “Trên người cô sao lại... mang theo thứ đồ cấm kỵ này?”

Đồ vật cấm kỵ ấy chính là một cây thánh giá.

“Bá tước à! Tuy sức mạnh ma cà rồng đời xưa của các ngài hùng hậu, nhưng thiếu tiến hóa.” Mỹ nữ nằm trên sàn, đắc ý nói. “Tôi phải nói với ngài rằng, ma cà rồng đang không ngừng tiến hóa, bây giờ đã không còn sợ cây thánh giá nữa. Hồi ngài Bá tước cổ xưa và mạnh mẽ, lần này, ngài hãy chịu thua tôi đi! Ha ha ha...”

“Ừ, chiến thuật của cô bé quả thật là cao minh.” Biểu hiện của Bá tước vẫn rất lịch thiệp, nhìn cây thánh giá trên ngực. “Dù dễ ta tới gần, sau đó bất ngờ dùng vũ khí chắc chắn sát hại kẻ địch, không cho kẻ địch một cơ hội phản công.”

“Cảm ơn, ngài quá lời rồi, Bá tước.” Ma nữ hút máu mỉm cười, gương đứng dậy. “Tiểu nữ tin rằng, với sức mạnh của ngài, cây thánh giá này tuy đã bôi nước thánh cũng không thể gây tổn hại tới tính mạng, chỉ cần ngài ngoan ngoãn không động đây, chờ tới khi tàu qua cửa Hoàng Tuyền, tiểu nữ lập tức trị thương cho ngài và tạ tội với ngài.”

Ma nữ hút máu từ từ đứng dậy, xương cốt trên người cô đã bị Dracula bẻ gãy lung tung hết cả, nhưng với năng lực phục hồi mạnh mẽ của ma cà rồng, cô đã dần lấy lại được sự nhanh nhẹn của mình, thêm vào đó cô còn có ý chí mạnh mẽ hơn bất kỳ ai, chỉ cần còn có thể thở được, cô sẽ tiếp tục chiến đấu không ngừng, cô hướng về phía đầu toa tàu bước tới.

“Bá tước, xin lỗi ngài, 10 phút còn lại, tiểu nữ phải đi trước đây.”

“Cô bé, chờ, chờ đã...” Dracula nhìn thấy mỹ nữ tóc vàng quay người định bước đi liền cất tiếng gọi cô. “Vừa rồi ta chỉ tán dương cô đã có bài thi chiến thuật không tồi thôi, chứ đã cho cô tốt nghiệp đâu!”

“Cái gì?” Mỹ nữ khẽ chau mày, quay đầu lại.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cô chết lặng.

Bởi vì, cô nhìn thấy Dracula dùng tay nhỏ cây thánh giá ra khỏi ngực mình, sau đó đặt lên môi, cười nhẹ, và hôn lên những viên đá quý trên cây thánh giá.

Giây phút này, Ma nữ hút máu chỉ cảm thấy toàn thân mình như đang bị rơi vào một hố băng...

Dracula ngẩng đầu lên, đôi mắt lấp láy nhìn mỹ nữ tóc vàng.

“Nếu người cô muốn nói tới là Jesus, thực ra, mấy trăm năm trước chúng ta đã hòa giải rồi.” Dracula mỉm cười. “Chiến thuật của cô không tồi. Nhưng, khả năng nắm bắt tình hình lại chỉ được 0 điểm, cho nên ta chính thức tuyên bố, môn học này của cô... phải học lại từ đầu!”

Chương hai mươi:

Quyết chiến

Nhân vật thứ 9 xuất hiện trong *Chuyến tàu địa ngục*:

Vua mặt trời Arthur

Ông là một vị hoàng đế cổ xưa ở nước Anh nổi tiếng về sự chính trực và lòng dũng cảm. Ông từng thống lĩnh hai mươi chiến sĩ trong hội hiệp sĩ bàn tròn, chinh phục toàn bộ lãnh thổ nước Anh, và trở thành truyền thuyết vĩ đại nhất trong lòng người dân Anh.

Kể từ khi rút kiếm trong đá và trở thành vị đế vương trời định, sau đó dưới sự chỉ dẫn của pháp sư Merlin, phát động chiến tranh với các nước, đánh bại nữ thần sông... cho tới khi đi tìm chén Thánh đã mất, vua Arthur và các hiệp sĩ bàn tròn đã tạo nên một truyền thuyết về hiệp sĩ lãng mạn nhất của người châu Âu.

Cuối cùng, Thượng đế giao cho ông nhiệm vụ khó khăn nhất: “Tìm kiếm chén Thánh”.

Từ đó, hai mươi tám hiệp sĩ bàn tròn chia nhau đi chinh phạt khắp nơi, đồng thời báo hiệu thời của vua Arthur đã đi vào hồi kết. Cuối cùng, ông chết trong chiến tranh nhưng danh tiếng của vua Arthur tay cầm thanh kiếm mặt trời vẫn lưu truyền vĩnh viễn.

Ghi chú: Vua Arthur từng nhận được một thanh thần kiếm từ trong tay nữ thần sông, thanh kiếm này có thể phát ra ánh sáng chói lòa như ánh sáng mặt trời, quỷ thần khiếp sợ, do vậy mọi người gọi Arthur là vua mặt trời.

H và T hỗ trợ nhau đánh bại Miêu nữ, cuối cùng đã rời khỏi toa tàu số 10, đi về phía toa số 9.

Trong toa tàu số 9 toàn là các tuyển thủ bóng chày cơ bắp cuộn cuộn tay cầm gậy đã bị trúng virus nổi loạn.

“Đây là toa tàu tuyển thủ bóng chày...” T nói: “Đại ca của chúng là Babe Ruth!”

“Babe Ruth? Hấn ở đâu?” H đưa mắt nhìn quanh, dò xét lũ tuyển thủ bóng chày hung hăng đang không ngừng sáp lại gần, nhưng không thấy nhân vật nào ra dáng đại ca cả.

“Không biết, có khi bị xử lý rồi chăng?” T lắc đầu. “Thằng cha này so với Miêu nữ cũng chỉ là loại tép riu thôi, không cần đề ý hấn lắm đâu.”

“Được rồi, vậy chúng ta cứ đi tiếp thôi!” H cười, để lộ hàm răng trắng bóng.

“Tiếc quá, tiếc quá!” T nhún nhún vai. “Tiếc quá, tôi là fan ruột của đội Red Sox, định nhân cơ hội này đá cho thằng khốn Babe Ruth vài cái.”

“He he, đúng thế! Coi như hấn mệnh lớn rồi!” H cười, không chút sợ hãi, nhìn thẳng vào đám linh hồn đang múa may gậy bóng chày dần tiến về phía mình.

“Đẹp xong chỗ này cần bao lâu?” T cười nói.

“Ba trái.” Thiếu niên H giờ ba ngón tay lên làm hiệu. “Trong thời gian đánh ba trái, sẽ cho tất cả bọn này bại trận về nhà thôi!”

Đây là toa tàu số 4, cũng là nơi lẩn trốn duy nhất của đám linh hồn bất hạnh.

Đám ma quỷ Nhật Bản chạy từ toa tàu số 7 tới, vì chẳng gặp trở ngại gì đã nhanh chóng chiếm lĩnh toa số 6, phá tan toa số 5, việc toa tàu số 4 bị đánh gục chỉ còn tính trong nháy mắt.

Đám linh hồn vô tội vừa gào khóc vừa lùi về phía sau, chật cứng cả toa số 4.

Chỉ thấy họ giẫm lên nhau, tiếng kêu đau đớn không ngừng phát ra.

Trong đám người đó, ông lão thần bí mặc áo choàng ôm chặt cô bé, dùng cánh tay cứng cáp bảo vệ sự an toàn cho cô.

Cô bé ôm lấy ông lão, những giọt lệ long lanh không ngừng rơi trên đôi má thơ ngây.

“Ông ơi! Mẹ... cháu muốn mẹ...” cô bé khóc.

Ông lão không nói gì, chỉ lấy tay vỗ nhẹ lên vai cô bé dịu dàng an ủi.

Đôi mắt trầm tư của ông ánh lên sự tức giận bùng bùng như đang cố gắng kìm nén điều gì đó.

Trong lúc đang âm ỉ náo loạn, trong đám người đột nhiên phát ra tiếng kêu thất thanh.

“Á!!!”

Sau đó là một loạt tiếng kêu hỗn loạn.

“Có người nhiễm virus nổi loạn rồi!” “Mẹ kiếp! Đừng có lại gần đây! Cứu tôi với!”

“Cứu tôi với! Đừng lại gần! Lây đây!” “Chết đi!”

“Giết nó đi!” “Đừng cào lung tung... Cút ra!”

Lúc này đám linh hồn như đàn cá xác đìn chen chúc chật cứng cả toa tàu, không còn một khe hở nào, giờ lại có một người nhiễm virus nổi loạn, khiến cho tình thế vốn đã nguy cấp nay càng trở nên hỗn loạn hơn.

Đám người không ngừng xô đẩy, còn người bị nhiễm virus nổi loạn thì co quắp, kêu gào cào cào lung tung, khiến cho đám người xung quanh sợ hãi tránh né, toa tàu vốn đã không còn chút không gian nào, nhưng vì mọi người cố sức lùi về phía sau nên xung quanh người nhiễm virus nổi loạn cũng trống ra được một khoảng.

Trong vòng tròn khoảng trống đó, một người phụ nữ trung niên đang giật đầu giật tóc, không ngừng gào thét, nhìn cách ăn mặc thì thấy đây vốn là một thiếu phụ rất trang nhã, nhưng giờ nhiễm virus nổi loạn nên đã trở thành yêu ma quỷ quái rồi.

Người nhiễm virus nổi loạn không ngừng cấn xé xung quanh, mọi người sợ hãi chen ra phía sau cuối cùng, chỉ còn lại một người dũng cảm đứng trước mặt người bị nhiễm virus.

Người đó chính là ông lão thần bí đang bế cô bé lúc này.

Gương mặt ông lão rất bình tĩnh, nhìn người đã bị nhiễm virus, nét mặt lộ vẻ thương xót.

“A!” Người nhiễm virus hét lên một tiếng, hai tay giơ lên như móng hổ lao về phía ông lão.

“Hãy yên nghỉ đi...” Ông lão lắc lắc đầu, giơ tay ra, không chút e sợ virus sẽ lây sang người mình, dùng đôi tay ấm áp của ông che lên đôi mắt của người nhiễm virus.

Kỳ lạ là, lòng bàn tay của ông dường như phát ra ánh sáng ấm áp như mặt trời, che khuất gương mặt đã bị biến dạng méo mó của người đàn bà.

Gương mặt của người bị nhiễm virus đó, dưới lòng bàn tay của ông, dưới ánh sáng màu vàng nhạt, từ từ, dần dần trở về dung mạo xinh đẹp như ban đầu.

Tiếp đó, miệng của người nhiễm virus nở một nụ cười hiền từ.

Cô mỉm cười, và từ từ đổ xuống.

“Hừm, Thượng đế thương xót...” Ông lão thở dài, khẽ nói: “Xin tha thứ cho con đã không thể ra tay trừ yêu diệt ma, a men.”

Nói xong, ông lão nhắm mắt lại, đọc một đoạn kinh cầu cho người đàn bà.

Nhưng đoạn kinh cầu mới đọc được một nửa, cô bé ngồi trên vai ông đột nhiên khóc tướng lên.

“Sao vậy, cháu bé?” Ông lão chau mày hỏi.

“Đó là mẹ, là mẹ, hu hu!!!! Đó là mẹ!!!”

“Á...” Ông lão khẽ giật mình rồi im lặng.

Ông trầm tư nhìn cô bé đang khóc nức nở, nghe rất thảm thương, khiến ai nấy không khỏi cay cay sống mũi.

Gương mặt vốn hiền từ nhưng bất lực của ông lão dần biến đổi theo tiếng khóc của cô bé.

Thay vào đó là dung mạo đầy cương nghị và cả quyết, ông lão khẽ thở dài như vừa đưa ra một quyết định vô cùng lớn lao.

Ông quỳ xuống, đặt cô bé xuống đất, nhẹ nhàng xoa đầu cô.

“Cháu bé ngoan, ông hứa với cháu,” ông dịu dàng nói. “Sẽ bắt kẻ gây rối cho cháu, được không?”

Cô bé đưa tay dụi dụi đôi mắt đỏ hoe, gật gật đầu.

Ông lão từ từ đứng dậy, lớn tiếng nói: “Có ai có thể giúp tôi chăm sóc cô bé này không?”

“Có.” Trong đám người đó, một chàng trai trẻ tiện tay đón luôn cô bé, cười nói. “Ông già, giao cô bé cho tôi là được rồi!”

“Ừ, quả nhiên vẫn còn người tốt.” Ông lão nhìn người trẻ tuổi khẽ gật đầu. “Phiền cậu chăm sóc vậy, tôi phải đi rồi.”

“Ông ơi, ông phải đi rồi à? Ông phải đi rồi à?” Cô bé thấy vậy, không nỡ rời xa ông lão, lại khóc.

“Ừ, ông đi đánh kẻ xấu đây.” Ông lão khẽ xoa đầu cô bé, rồi ngẩng đầu nhìn người trẻ tuổi cười.

“Anh bạn trẻ tên gì, sau này có cơ hội, tôi sẽ báo đáp ân huệ này.”

“Hi, gọi tôi là Ryan.” Người trẻ tuổi cười. “Không cần báo đáp tôi, ông già, hãy dùng kiếm mặt trời của ông tiêu diệt hết lũ yêu ma đi!”

“Ồ, cậu...” Ông lão tỏ vẻ ngạc nhiên, nhìn chàng thanh niên trẻ. “Hê hê, xem ra, người âm thầm bảo vệ đoàn tàu này không chỉ có mình ta, được, vậy là ta yên tâm rồi!”

Ông lão khẽ nắm chặt thanh kiếm bên hông, ngẩng đầu bước về cửa giữa toa số 3 và toa số 4.

Như một linh cảm, ông có thể cảm nhận được rằng, kẻ địch mạnh nhất, hiện đang ở toa tàu số 8!

Trên cả đoàn tàu cũng chỉ có kẻ địch này đủ tư cách khiến kiếm mặt trời của ông phải rút khỏi vỏ mà thôi.

Chương hai mươi mốt:

Nguồn gốc của sự sợ hãi

Nhân vật thứ 10 xuất hiện trong *Chuyến tàu địa ngục*:

Thằng hề hiểm ác

Truyền thuyết về Thằng hề hiểm ác, vốn xuất phát từ một bộ phim kinh dị của Mỹ có tên là *It*, trong đó kể về một thằng hề đáng ghét trốn trong một ngôi trường tiểu học làm điều ác và cuối cùng bị một đám trẻ con đánh bại.

Thằng hề hiểm ác cũng là một nhân vật khiến người khác căm ghét trong cuốn tiểu thuyết trên mạng có tên *Thằng hề*, trong câu chuyện này, Thằng hề nắm trong tay trò chơi Jocker, tung hoành trong ký túc xá và cuối cùng cũng bị thu phục.

Tất cả các câu chuyện chỉ nhằm tới một sự thực, đó chính là, người cuối cùng rút phải thằng hề (con phăng teo), chính là người thua cuộc.

Toa số 9, toa tàu bọn ma đánh bóng chày.

H và T, kẻ trước người sau, vai kề vai, lưng tựa lưng, dìu nhau dẹp gọn toa tàu số 9 của bọn ma bóng chày cơ bắp.

Những tên tuyển thủ bóng chày khỏe mạnh hoảng loạn vung qua vung lại cây gậy trong tay, chúng chỉ có thể bất cẩn đánh trúng đồng bọn của mình, chứ không tài nào đánh trúng hai cao thủ về pháp thuật và thân thủ như T và H.

Chỉ thấy T và H vừa đánh vừa tiến về phía trước, miệng không ngừng nói chuyện.

“H à, vừa nãy cậu dùng pháp thuật gì? Tại sao Miêu nữ đột nhiên không động đậy nữa?” T miệng vừa nói, vừa giơ tay chụp một cây gậy bóng chày đang đánh tới từ tay một tên tuyển thủ rồi đưa lên miệng cắn, cây gậy nhôm cứng ngắc trong phút chốc biến thành thanh kẹo đường dẻo oặt, khiến tên tuyển thủ bóng chày khiếp sợ ngồi sụp xuống đất.

“Cái đó gọi là ‘điểm huyết’, điểm huyết là bạn đồng hành của võ hiệp Trung Quốc.” Tầm bùa chú trong tay H bay tới, đập trúng thái dương của một tên tuyển thủ bóng chày, tên này toàn thân bốc hỏa, rầm một tiếng va mạnh vào cửa sổ toa tàu, chỉ thiếu nước cả người bay ra khỏi con tàu địa ngục đang chạy như điên loạn.

Xung quanh chuyến tàu địa ngục đã bị yểm một lời nguyên vô cùng mạnh và nghiêm ngặt, trừ phi chuyến tàu địa ngục xâm nhập vào nhân gian, bị ánh mặt trời ám áp chiếu thẳng vào, nếu không tầng tầng lớp lớp lời nguyên gắn kết vào nhau này sẽ không bao giờ được hóa giải.

Nói cách khác, chỉ có ánh sáng mặt trời mới có thể hóa giải được lời nguyên do chính quyền địa phủ tạo nên.

Đó cũng là lý do chính giải thích tại sao ma quỷ đang phát điên, tuy vô cùng cuồng loạn bạo ngược nhưng lại chỉ dám làm loạn trong toa tàu chứ không thoát ra ngoài. Chỉ có điều, lời bùa chú này sợ duy nhất ánh sáng mặt trời, cho nên nếu tàu không vào được cửa Hoàng Tuyền, khi bị ánh sáng mặt trời chiếu thẳng vào, hậu quả thật không thể tưởng tượng

được.

“Ồ? Ý của cậu là... Miêu nữ trúng chiêu ‘điểm huyết’ này thực ra không chết mà chỉ là không nhúc nhích được?”

T vừa nói, tay phải nhẹ nhàng nhắc bổng một tên tuyển thủ bóng chày cơ bắp cuộn cuộn, tiện tay quăng vào cửa sổ toa tàu, cửa tàu bị yểm lời nguyên dưới tác động của lực va chạm mạnh, chấn động trong giây lát, rục lên một ánh hào quang màu xanh chói lòa.

Sau ánh chớp chói lòa đó, cơ thể tuyển thủ bóng chày này bốc lên làn khói trắng, toàn thân đen thui, rơi xuống đất.

“Hê hê, tôi cố tình không để cô ả chết đấy chứ, chẳng phải cậu nói là cô ả không ngừng hồi sinh còn gì? Nếu cô ả cứ chết đi sống lại thì đánh đến năm nào mới xong? Chúng ta đang chạy đua với thời gian mà!”

H cười cười, tay phải vẽ nên một vòng tròn hoàn mỹ, vòng tròn hoàn mỹ khẽ xoay, kéo cây gậy trong tay một tên tuyển thủ bóng chày đánh thẳng vào đầu đồng đội của chính hắn, rầm! Tên tuyển thủ bóng chày bị gậy đập trúng gãy lên hai cái lặn ra chết ngất.

“Võ thuật Trung Hoa thật là thần kỳ.” T mỗi tay túm lấy đầu một tên tuyển thủ bóng chày rồi lẳng mạnh vào nhau, cùng lúc giải quyết gọn hai tên. “Thế bao lâu sau cô ả mới có thể động đậy được?”

“Nếu bị điểm huyết, trong khoảng một tiếng cô nàng sẽ không cử động được, nhưng...” H trả lời.

“Nhưng sao?”

“Có thể tôi lo xa, tôi cảm thấy... Miêu nữ dường như chưa dùng hết sức...”

Hai người vừa nói chuyện, vừa di chuyển tới phía cuối toa tàu số 9, trước mắt chính là toa tàu số 8.

“Đi!” Hai người cùng hét lớn, T nhắc chân đạp tung cánh cửa giữa toa số 9 và toa 8 một cách thô bạo.

Sau đó hai người cùng bước vào đoạn nối giữa hai toa.

Bọn tuyển thủ bóng chày đang phát rồ sau lưng họ đồng thanh rú lên, cùng giơ cao gậy nhưng không kẻ nào đuổi theo.

“Này? Tại sao bọn tuyển thủ bóng chày không đuổi theo nhỉ?” H nhìn phía sau lưng mình rồi quay đầu hỏi T.

“Đúng thế, hơn nữa từ lúc bắt đầu cho tới giờ, bọn tuyển thủ này thô lỗ thế mà vẫn ngoan ngoãn ở trong toa tàu của mình. Không tiến vào các toa tàu khác... Hình như có gì đó hơi bất hợp lý ở đây thì phải!” T suy tư nói.

“Ừ, vừa nãy tôi cũng nghĩ, ở toa tàu số 10 bọn đã thú khát máu đó cũng không thấy dấu hiệu tiếp tục tiến lên, thế là sao nhỉ?” H nói. “Hình như tất cả bọn bạo loạn này đều dừng lại trước toa tàu số 8.”

“Thật thế sao? Toa tàu số 8... rốt cuộc là có gì?” T nghi hoặc nói.

Nghĩ tới đây, T và H đưa mắt nhìn nhau, chậm chậm đẩy cánh cửa toa tàu số 8, cảnh tượng bên trong toa số 8 lập tức khiến họ lặng người.

Toa tàu số 2.

Thằng hề hiêm ác vừa làm nổ tung một loạt pháo hoa nhỏ, trong lúc khói chưa kịp tan đi, đột nhiên hắn nhìn thấy một thứ trong đám khói hỗn loạn mờ mịt đó.

Đó là một cây trường thương, từ trong đám khói cuộn cuộn bất thành linh thò ra.

Nhìn cây trường thương, toàn thân Thăng hề hiêm ác chột cứng đờ, không cử động nổi!

Bởi cách cây thương này xuất hiện, bất luận là từ tốc độ, góc độ hay phương hướng thậm chí là khả năng tận dụng thời cơ ẩn mình trong đám khói đều vô cùng chặt chẽ hoàn hảo.

Kỹ thuật dùng thương của người này đã đạt tới mức hoàn hảo không khiếm khuyết.

Và cây thương đó, trong nháy mắt đã kề sát họng Thăng hề.

“Á!” Thăng hề hét lên một tiếng như sắp chết, trong phút hoảng loạn, hấn quăng ra tất cả vũ khí có trong tay.

Đùng đoàng! Đoàng! Đùng!! Đùng đoàng! Đoàng! Đùng!!

Nếu có ai đó đứng ngoài nhìn vào trong toa tàu số 2, hẳn sẽ thấy rằng trong này chẳng khác nào hiện trường bắn pháo hoa trong dịp quốc khánh Mỹ ngày 4 tháng 7, đỏ xanh lục tím, các loại pháo hoa đủ màu cùng với khói mù cuộn cuộn khắp nơi khiến toa tàu sáng bừng lên.

Nhưng, cho dù thăng hề ném ra bao nhiêu quả cầu pháo hoa, làm bao nhiêu động tác ngăn cản cũng vẫn không chặn lại được cây trường thương ấy.

Cây trường thương vẫn không ngừng tiến về phía trước.

Thăng hề mồ hôi đầm đìa, không ngừng ném ra những quả cầu, những tiếng nổ đinh tai chấn động cả toa tàu khiến các hành khách khác chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã bị nổ tung tóe!

Nhưng, cây thương vẫn không ngừng tiến về phía trước.

“Chết tiệt!” Thăng hề hét lên một tiếng, lùi về phía cuối toa tàu, sau đó toàn thân hắn đột nhiên phồng tướng lên, bùm một tiếng rồi nổ tung, lần này chính hắn cũng phát nổ!

Cây trường thương bị tiếng nổ cuối cùng này làm cho dừng lại cách cổ họng thăng hề một tấc.

Mũi thương đúng lúc gí tới, hứng trọn một giọt mồ hôi chảy xuống từ cằm thăng hề.

Chỉ thấy giọt mồ hôi chảy dọc xuống theo cây thương khiến những văn tự cổ tinh xảo trên cây trường thương ánh lên lấp lánh.

“Ngươi cũng khá đấy nhì, thăng hề!” Khói mờ tan đi, Kỵ sĩ U hồn tay đang nắm chặt cây trường thương từ từ lộ diện, ông cười nhạt. “Có thể chặn đứng cây trường thương vân rồng này của ta.”

“Không... không ngờ rằng ngươi lại lợi hại như vậy, Kỵ sĩ U hồn!” Toàn thân thăng hề dính chặt vào thành tàu, hắn thở hổn hển nói.

“Nói hay lắm, nói hay lắm, là ta quá vinh hạnh, phải đối phó với cái loại cặn bã như ngươi.” Kỵ sĩ U hồn cười khẩy.

“Thế ư? Cặn bã ư? Lêu lêu lêu lêu... hê hê hê hê...” Chỉ nhìn thấy mắt thăng hề từ màu đỏ dần dần chuyển sang màu xanh, hắn phát ra tiếng cười quái dị. “Ngươi có biết, thăng hề hiêm ác ta tại sao lại nổi danh chốn địa ngục không?”

“Vì ngươi rất giỏi chơi bài Jocker.” Kỵ sĩ U hồn khê khịt mũi. “Nghe nói chiến tích lớn nhất của nhà ngươi là vào ký túc xá học sinh trung học và chơi Jocker với chúng? Lại còn bị anh chàng trẻ tuổi Ryan nào đó đánh bại?”

“Sai rồi! Sai rồi! Sai rồi!” Thăng hề lắc mạnh đầu. “Điểm lợi hại nhất của ta, là ta có thể tái hiện những sự vật sợ hãi nhất trong lòng mọi người... hô hô hô hô... để ta thưởng thức một chút nguồn gốc nỗi sợ hãi của ngươi nào, Kỵ sĩ U

hồn vĩ đại.”

“Cái gì? Nguồn gốc của sự sợ hãi?” Kỵ sĩ U hồn chột giật mình, trong lòng dấy lên cảm giác bất an.

Ông quyết định không do dự nữa, tay phải nắm chắc cây trường thương nhắm thẳng về phía trước, như sắp xuyên qua cổ họng tên hề và đâm chết hắn ngay trên tường.

Nhưng, trong giây phút ấy, cây trường thương uy vũ dừng mãnh ban nãy trong tay Kỵ sĩ U hồn chột khựng lại.

Điều khiến người ta kinh ngạc hơn là, Kỵ sĩ U hồn còn... lùi lại một bước.

Đối với một kỵ sĩ dũng mãnh như ông, lùi lại một bước không chỉ là một bước, mà là sự hoảng loạn của lòng tự tôn, chắc chắn ông đã gặp phải thứ gì đó nằm ngoài sức tưởng tượng.

Rốt cuộc đó là thứ gì? Đã khiến cho Kỵ sĩ U hồn vĩ đại phải lùi bước! Không phải là rồng lửa đáng sợ, cũng không phải là ma quỷ giết người như cỏ rác, thậm chí không phải là quân địch với thiên binh vạn mã.

Đó là một người.

Một người có thể coi là võ sĩ anh dũng kiên cường nhất trong lịch sử loài người.

“Lan-ce-lot!”

Kỵ sĩ U hồn nghiêng răng, thất thanh kêu lên một cái tên.

“Ha ha ha! Thật là bất ngờ bất ngờ quá! Lancelot! Hóa ra nguồn gốc nỗi sợ hãi trong lòng ngươi chính là hắn ư?” Bên tai Kỵ sĩ U hồn vọng tới tiếng cười nửa ma nửa quỷ của thằng hề. “Nếu ta nhớ không nhầm, các thành viên trong tiểu đội săn quỷ đều là vì chưa hoàn thành tâm nguyện nên mới đồng ý trở thành thành viên của đội.”

“Kỵ sĩ U hồn, không ngờ, tâm nguyện chưa thành của ngươi lại là võ sĩ uy danh lừng lẫy Lancelot!” Thằng hề cười kỳ quái. “Các ngươi không phải cùng là đồng đội trong đội hiệp sĩ bàn tròn của vua Arthur sao? Hê hê, sao lại không hợp nhau thế? Thật thú vị! Thật là thú vị quá đi!”

“Thằng hề hiểm ác ta ít khi làm việc tốt lắm, lần này coi như giúp các ngươi thực hiện nguyện vọng, để cho ngươi và Lancelot đánh nhau một trận đi!”

Chương hai mươi hai:

Võ sĩ hùng mạnh nhất: Lancelot

Nhân vật thứ 11 xuất hiện trong *Chuyến tàu địa ngục*:

Lancelot

Lancelot xuất hiện trong truyền thuyết về vua Arthur, ông tới từ vương quốc thần bí trong hồ, vì vậy được gọi là hiệp sĩ bên hồ.

Là thủ lĩnh của 28 vị hiệp sĩ bàn tròn, chức danh này rất xứng với ông, vẻ bề ngoài anh tuấn vô song và kiếm thuật không có đối thủ của ông cùng nổi danh tự cổ chí kim.

Trong truyền thuyết về hội hiệp sĩ bàn tròn, những chiến tích của nhân vật này không ít, chỉ thua nhân vật chính là vua Arthur, nhưng tranh cãi về ông cũng không ít, bởi tuy ông anh dũng vô song, nhưng lại có mối quan hệ tình ái với hoàng hậu khiến mọi người mất lòng tin.

Sau này, vua Arthur nghi ngờ hoàng hậu không còn trong sạch nên đã cấm đoán bà, Lancelot lúc đó đã đẩy quân tấn công vị quốc vương mà chính mình từng thề sẽ trung thành.

Trong quá trình giao tranh với vua Arthur, đôi tay của Lancelot đã nhuộm đầy máu tươi của những chiến hữu ngày xưa, hiệp sĩ bàn tròn trung thành dũng cảm nổi tiếng Gawain cũng chết trong tay của Lancelot.

Em trai của Gawain chính là hiệp sĩ bàn tròn Gareth, cũng bị Lancelot vũ trang đầy mình giết hại khi trong tay anh không có tác sát.

Toa tàu số 2.

Chỉ thấy Kỵ sĩ U hồn không ngừng hít vào, thở ra.

Hít vào, thở ra.

Hít vào, thở ra.

Mỗi lần hít vào thở ra như vậy đều là để làm dịu đi trạng thái tinh thần căng thẳng và trái tim đang đập liên hồi.

Toàn bộ trạng thái tâm lý đó đều do người đàn ông đứng trước mặt ông mang lại.

Người đàn ông được Thăng hề hiểm ác gọi tới từ địa ngục toàn thân vận một bộ giáp trắng, cơ thể khô vĩ đẹp đẽ, bên hông giắt một thanh trường kiếm màu xanh biếc, trông như một ông vua cao lớn vĩ đại.

Thêm vào đó là mái tóc vàng óng phóng khoáng buông bên bờ vai, mắt xanh, mũi cao với nụ cười ảm áp hào hoa. Đây chẳng phải là hiệp sĩ bên hồ, thủ lĩnh của hội hiệp sĩ bàn tròn Lancelot hay sao?

“Sáu trăm năm? Bảy trăm năm?” Đôi tay vốn quen nắm chặt thương của Kỵ sĩ U hồn bất giác run lên.

“Lancelot à, người có biết ta chờ đợi giờ phút này đã bao lâu rồi không?”

“À, ta tưởng ai... dám đánh thức ta đang ngon giấc dưới địa ngục đây?” Khuôn mặt đẹp trai của Lancelot để lộ nụ cười mê đắm lòng người.

“Ha, ta nhận ra cây trường thương vân rồng này rồi, người là Gareth?”

“Đúng, Gareth... không sai, lúc đó tên ta đúng là Gareth.”

Kỵ sĩ U hồn vừa nói vừa cười, lấy tay khẽ vuốt nhẹ lên cây trường thương màu đồng cổ, như đang vuốt ve lên cơ thể người yêu.

Kỳ lạ là, những vân rồng trên cây thương sau khi được tay kỵ sĩ vuốt lên lại ánh lên vài tia sáng, như đang đáp trả tình cảm của chủ nhân.

“Ta đặc biệt tới đây để tiễn người tới nơi sâu nhất dưới địa ngục, Lancelot.”

“Hơn sáu trăm năm rồi ư?” Dáng vẻ đẹp trai của Lancelot chợt lạnh lùng. “Người là em trai của Gawain mà. Tiểu đệ Gareth trong hội hiệp sĩ bàn tròn năm đó giờ sao lại trở nên tự kiêu tự đại như vậy nhỉ? Hê hê, có phải muốn thỉnh giáo vài đường từ thanh kiếm bên hồ của ta không?”

“Đừng gọi ta là Gareth.” Kỵ sĩ U hồn chìa thương về phía trước, cây trường thương lúc này suýt lấy mạng Thăng hề hiểm ác lóe lên ánh sáng phản nộ. “Người đã giết chết anh trai của ta! Còn phản bội vua Arthur người đã từng trung thành! Thậm chí, người còn bị ỏi vô liêm sỉ, giết chết kẻ không tác sát trong tay là ta đây!”

“Ồ, người nói những chuyện đó ư?” Lancelot đẹp trai chẳng tỏ ra áy náy chút nào. “Anh trai người là Gawain, anh chàng trung thành mù quáng đó ư? Trận quyết đấu đó chúng ta đã đánh liền ba ngày ba đêm, đáng tiếc là hắn đã bị sự trung thành và phản nộ làm cho u mê, cuối cùng cũng không thoát khỏi lưỡi kiếm trong tay ta.”

“Thằng hề hiểm ác à!” Kỵ sĩ U hồn cười, “Thật sự ta rất cảm ơn người, bởi vì ta đã tìm kẻ khốn nạn này suốt sáu trăm năm trời!”

“Sáu trăm năm rồi!”

Trong nháy mắt, không hẹn trước, hai vệt sáng ánh lên trong không khí giao vào nhau.

Vũ khí trong tay hai người đồng loạt tung ra.

Cùng lúc đó, trong không khí tung tóe vài giọt máu tươi.

Địa điểm: Toa tàu số 3.

Tên trong tay không ngừng bắn về phía trước, những mũi tên thần mang đầy linh khí đó chỉ đủ sức giảm bớt chút xú sự công kích như vũ bão của đám quân trước mặt.

Quân đoàn bị tra tấn dã man quả thực hung hãn, bằng các loại vũ khí với hình dạng khác nhau vừa kỳ dị vừa xảo trá, chúng đã thể hiện cái gọi là “Lấy quái dị trấn áp sức mạnh”, tuy J không ngừng bắn tên nhưng hiệu quả không đáng kể.

Người treo cổ do vua Charles biến thành lại trốn đằng sau đội quân tra tấn, ung dung tự tại cười ha hả.

“Nhà người giống Anubis, đều dùng linh khí biến thành cung tên, để ta xem người còn có thể bắn ra bao nhiêu tên!” Người treo cổ cười lớn. “Nếu nói về kẻ đứng đầu trong các toa tàu, Người treo cổ ta chắc chắn không được xếp thứ ba, nhưng đội quân bị tra tấn dã man này của ta lại có vũ khí tuyệt đỉnh đó là sức chiến đấu mạnh nhất.”

Mồ hôi J không ngừng túa ra, mũi tên lông vũ trong tay anh tuy đã được nước thánh tăng thêm uy lực, nếu bắn trúng quân địch, có thể phát ra tiếng nổ và ánh sáng thần thánh khiến kẻ địch tan thành trăm mảnh.

Nhưng, anh chỉ cảm thấy đội quân chết thảm bằng hình thức tra tấn dã man kỳ dị này kẻ nọ mạnh hơn kẻ kia, lại tiến lui có trật tự, biết che chở lẫn nhau, như một đội quân vô cùng thiện chiến, nếu không vì anh trấn giữ con đường chủ đạo, lại thêm sự trợ giúp của Anubis, thì chỉ trong nháy mắt, anh đã chết thảm trên đoàn tàu này rồi!

Chả trách, vị thần cai quản suối vàng hàng trăm năm nay của địa ngục - Anubis gặp phải đội quân bị tra tấn dã man này cũng chỉ có thể cầm cự một cách khó khăn.

Hơn nữa, trong cái đám người bị tra tấn dã man này, có kẻ tuy J không nhận ra nhưng chỉ cần nhìn vào sức mạnh và khí phách của hắn, anh cũng biết ở trên nhân gian họ nếu không phải là vua xưng bá một phương thì cũng là đại tướng thống lĩnh hàng nghìn quân lính, điều khiến người khác cảm thấy khó hiểu là những người này tại sao lại tập trung vào một chỗ, và trở thành đội quân bị tra tấn dã man này?

“J à, chắc chắn người đang nghi ngờ đúng không? Tại sao trong cái đội quân bị tra tấn dã man này lại nhiều người giỏi như thế?” Người treo cổ dường như nhìn thấu tâm can của J, cười nhạt.

“Điều này rất dễ lý giải... Từ xưa tới nay, những người như thế nào sẽ phải chịu hình phạt tàn khốc nhất? Chắc chắn là tướng lĩnh hoặc quân vương uy danh lừng lẫy, hoặc là những con quỷ giết người vô cùng hung ác mới có đủ tư cách để bị tra tấn dã man, phải không nào? Ngay cả ta cũng không phải là kẻ mạnh nhất trong đó! Chẳng qua họ tôn trọng ta là vua, nên mới coi ta là đại ca thôi!”

“Hừ.” J lại bắn ra một mũi tên, đánh lụi một phạm nhân bị tra tấn đang cháy đùng đùng. Người này khi chết chắc chắn chịu hình phạt vô cùng tàn khốc là hỏa thiêu, thế nên linh hồn mới mang ngọn lửa khủng khiếp như vậy.

Lúc này, J đột nhiên chú ý tới bên cạnh Người treo cổ có một văn nhân ăn mặc rất cổ điển nho nhã đứng đó.

Văn nhân này tướng mạo phong nhã, đứng cạnh Người treo cổ thao thao bất tuyệt, không ngừng giơ ngón tay chỉ chỉ cục diện trận chiến trước mắt.

Còn Người treo cổ chỉ nghe rồi gật đầu, sau đó phát lệnh tới toàn bộ đội quân tra tấn, khiến cho đám người chịu hình hỗn loạn trước đó biến thành một đội quân vừa tấn công vừa phòng thủ chặt chẽ.

J hiểu ra rằng, văn nhân đặc biệt kia chắc chắn là tổng tư lệnh của toàn bộ đội quân tra tấn này! Nếu nói Người treo cổ là thủ lĩnh của quân đoàn chịu hình, thì văn nhân đưa ra chiến lược này chắc chắn là bộ não của hắn.

Cho nên... đội quân tra tấn này sở dĩ khó xử lý triệt để, chắc chắn là có quan hệ mật thiết với người này.

Nghĩ tới đây, J đã có tính toán của mình.

“Anubis, yểm trợ tôi.” J nói khẽ với trưởng tàu đang đứng cạnh mình.

“Được.” Trưởng tàu gật đầu, tay phải tập trung linh khí, biến thành một cây súng săn, quét một hàng đạn.

J khẽ gật đầu, trong lúc loạt đạn bắn ra tới tấp, đội quân tra tấn của Người treo cổ chưa kịp phản ứng gì, J đã chọn được một góc bắn tên vô cùng đẹp.

J giương cung, ngón tay mảnh mai nhưng đầy sức mạnh của anh kẹp chặt mũi tên trong tay, với một lực bắn vừa đủ, mũi tên phóng thẳng tới mục tiêu, đây là một mũi tên tuyệt đỉnh siêu phẩm.

Nhưng, mũi tên này không nhắm vào Người treo cổ mà nhắm vào bên cạnh hắn ta, tên văn nhân kỳ dị khác người.

“Văn nhân quân sư.” Hai làn ria mép của J khê rung lên để lộ một nụ cười tuyệt đẹp.

“Xin lỗi, hãy hạ màn đi!”

Phùng! Dây cung rung lên, với kỹ thuật như thần, mũi tên phóng ra như tia chớp, xuyên qua tầng tầng lớp lớp bọn người bị tra tấn, bay thẳng tới trước cổ họng văn nhân.

“J! Ngươi!” Người treo cổ vô cùng kinh ngạc lập tức đứng phắt dậy.

Mũi tên xuyên qua cổ họng văn nhân, con người này dường như chẳng hiểu gì về chiến đấu, ngay cả động tác né tránh cũng không làm được, liền bị mũi tên cắm trúng, rướn người lên rồi ngã gục.

“Thành công rồi!” J cười lớn, sau khi thu cung lại đã lập tức trở về bên cạnh trưởng tàu.

“J... ngươi... ta thật không biết nên tán thưởng hay nguyên rủa ngươi?” Người treo cổ tròn mắt nhìn văn nhân đang nằm gục bên cạnh mình khê kêu.

“J à, ta không thể không tán phục con mắt của nhà ngươi, đúng là ngươi đã chọn trúng kẻ chủ mưu của đội quân tra tấn, không có hắn, đúng là không có đội quân tra tấn hoàn hảo như vậy... có điều, ta không thể không lo lắng cho nhà ngươi... J...”

“Lo lắng cho ta?” J nghe vậy, giật mình quay đầu lại, nhìn Người treo cổ với vẻ mặt đầy nghi hoặc.

“J, nếu ngươi biết được người này đã chịu hình phạt gì khi chết, ta tin rằng ngươi sẽ không lựa chọn hình thức bắn chết hắn.”

“Hắn, hắn chết thế nào?” J cũng cảm thấy có gì đó bất bình thường.

Bọn người chịu hình sát khí đằng đằng đang đứng chật cả toa tàu số 3 đột nhiên im lặng, rồi từ từ lùi về phía sau, ngoan ngoãn đứng dựa vào thành tàu, để trống một lối đi tương đối rộng rãi.

Lối đi rộng rãi được để trống giữa toa tàu, ở hai đầu lối đi này, một bên là J, một bên chính là văn nhân vừa bị mũi tên bắn chết.

“Người này là người Trung Quốc.” Người treo cổ vừa nói, vừa từ từ lùi về phía sau, trông đáng vẻ vô cùng khiếp sợ. “Có lúc, ta thực sự phải khâm phục khả năng tra tấn của người Trung Quốc, cả trí tưởng tượng tàn sát đồng bào của họ nữa.”

“Người treo cổ... ngươi... ngươi đang nói gì thế?” J cảm thấy có gì đó bất bình thường, cũng lùi lại một bước, anh phát hiện ra rằng cái xác của văn nhân đang từ từ nhúc nhích.

“Người Trung Quốc này đã chết hàng nghìn năm, lúc đó Trung Quốc bị chia cắt thành bảy nước, bảy nước chiến tranh liên miên, đến khi người này xuất hiện, khi ấy không những hắn đã cải cách thành công thể chế nước mình mà còn là công thần giúp chủ nhân thống nhất bảy nước.”

Người treo cổ nói tới đây liền dừng lại một lúc thờ dài.

“Nhưng, ngươi có biết không? Hắn chết thảm lắm, đây gọi là ‘Thở chết thì giết chó săn’, cách hắn chết thật thê thảm, hai tay của hắn, hai chân, còn cả đầu nữa đều bị dây thừng to buộc chặt, đầu kia của sợi dây buộc lên mình ngựa.”

“Câm miệng! Ngươi câm miệng cho ta! Người treo cổ!” J giương cung, lòng bàn tay toát mồ hôi, nhắm chuẩn vào cái xác đang từ từ động dậy, anh cảm thấy một luồng gió lạnh thổi tới từ sau lưng.

“Sau đó thì sao? Sau đó người Trung Quốc dùng roi quất mạnh vào năm con ngựa đó, năm con ngựa không ngừng kéo theo năm hướng khác nhau, cũng không ngừng giằng co người này về năm phía khác nhau, giằng co... Cũng có thể xương cốt của người này quá chắc khỏe, nghe nói kéo suốt ba ngày ba đêm... mới giằng xé được đại công thần cứng rắn này thành năm phần khác nhau.”

Năm phần! Đây là... hình phạt ngũ mã phanh thây nổi tiếng!

Râm!!!

J chưa kịp bắn ra mũi tên trong tay thì từ xác của văn nhân đột nhiên hiện ra năm chú ngựa lớn, năm con ngựa này chen chúc trong toa tàu chật hẹp, hí vang trời chạy thẳng về phía J.

“Hãy nhớ lấy tên của ta!” Tay, chân, đầu của văn nhân này bị năm con ngựa kéo đi, phát ra tiếng hét đẫm máu. “Tên ta là Thương Ưởng! Thương Ưởng!”

Chương hai mươi ba:

Toa tàu số 8: Tụ họp

Nhân vật thứ 12 xuất hiện trong *Chuyến tàu địa ngục*:

Kỵ sĩ U Hồn - Gareth

Gareth vốn là một thành viên đặc biệt trong hội hiệp sĩ bàn tròn. Thông thường, hiệp sĩ bàn tròn đều có xuất thân quý tộc, sau khi tiếp nhận sự giáo dục về tinh thần hiệp sĩ, sùng bái đạo võ, trở thành chiến binh kiêu ngạo và anh dũng, chỉ có duy nhất Gareth là lớn lên trong rừng sâu, anh chính là hiệp sĩ bàn tròn hoang dã.

Quá trình anh gia nhập hội hiệp sĩ bàn tròn cũng tương đối ly kỳ, lúc đó, có vị hiệp sĩ Đỏ tung hoành ngang dọc, là một cao thủ mà những hiệp sĩ bàn tròn thông thường không dám đụng tới.

Nhưng, Gareth chỉ dựa vào một cây trường thương khắc vân rồng gia truyền trong tay đã giết hết được đám thù hạ dưới tay hiệp sĩ Đỏ, trong trận đánh cuối cùng, Gareth đã dùng kỹ thuật thần kỳ luyện được trong rừng sâu, chỉ với một nhát thương đã đâm xuyên cổ họng của hiệp sĩ Đỏ.

Sau khi gia nhập hội hiệp sĩ bàn tròn, biểu hiện của Gareth càng sáng chói, cho dù là về võ thuật hay võ đạo, có lúc, ngay cả anh của Gareth là Gawain hiệp sĩ bàn tròn đời thứ nhất cũng không đánh thắng Gareth.

Tuy nhiên, những chiến tích của Gareth dù huy hoàng nhưng cuối cùng anh lại là người chết một cách không minh bạch nhất.

Khi chết dưới tay Lancelot, trong tay Gareth không có bất kỳ vũ khí nào.

T và H đẩy cánh cửa toa tàu số 8.

Chỉ thấy hai người cùng lộ rõ vẻ kinh ngạc, trước là đưa mắt nhìn nhau, sau đó không hẹn mà cùng lùi khỏi cánh cửa, H còn nhanh nhẹn tiện tay đóng luôn cửa vào.

“Này... T, cậu... cảm thấy họ đang làm gì?” H ngập ngừng nói.

“Ma nữ hút máu nằm trong vòng tay của Bá tước Dracula, sau đó Bá tước cúi đầu, đặt môi mình trên môi cô nàng, nếu nói riêng về tư thế, tôi nghĩ...” T nói. “Họ đang trao đổi nước bọt ở trong miệng...”

“Trên thực tế thì?”

“Tôi nghĩ họ đang ‘hôn nhau’ chàng trai trẻ ạ.” T gỡ mớ tóc rối bù, ngượng ngập cười nói: “Ma nữ hút máu quả là lợi hại, như thế cũng coi như đã chinh phục được tổ tiên của mình...”

“Còn nữa, cậu thấy giờ mình mở cửa vào có ổn không?” H trầm ngâm nói. “Theo phong tục người Trung Quốc chúng tôi, làm như thế là không được lịch sự lắm.”

“Nhưng, thời gian của Hoàng Tuyền đóng lại chỉ còn có 7 phút thôi đấy.” T thở dài.

“Cho nên,” H gật đầu. “Cứ xông vào thôi!”

“Đúng thế!” T hít một hơi dài. “Cứ coi chúng ta như bóng đèn đi, Ma nữ hút máu đáng yêu, đừng ghét bỏ chúng tôi nhé!”

“Đi thôi!”

“Đi thôi!”

Toa tàu số 2.

“Hiệp sĩ bên hồ” uy danh lừng lẫy Lancelot để lộ thái độ trầm tư chưa từng thấy.

Bất luận là ở trần gian hay âm giới, thanh trường kiếm ngọc bích trong tay Lancelot đều chưa từng thất bại.

Bởi Lancelot không những có trong tay kiếm thuật bậc nhất, mà còn có con mắt nhìn thấu năng lực của kẻ địch.

Nhưng trước mặt hắn, Gareth đang sát khí đằng đằng, với cây trường thương vân rồng trong tay, cộng với sự phấn nộ rừng rực, khiến tim Lancelot không ngừng đập loạn xạ.

Đây rốt cuộc là người? Hay là một con mãnh thú?

“Xin lỗi! Xin lỗi!” T mở cửa, tay che trên trán, khuôn mặt để lộ nụ cười ngượng nghịu. “Chúng tôi đi nhờ thôi.”

“Nhờ chút! Nhờ chút!” H che khuôn mặt đang đỏ bừng đi đằng sau T, cúi thấp đầu bước đi.

Bá tước Dracula ngẩng đầu nhìn họ một cái, chẳng nói gì, kệ cho hai kẻ một trước một sau từ từ rời đi.

Lúc hai người sắp đi tới phía cuối toa tàu số 8, đột nhiên H kéo áo T.

“Gì thế?” T hỏi.

“Ừ, có một việc tôi không hiểu lắm...” H hỏi.

“Việc gì?”

“Tại sao người nước ngoài các cậu khi hôn lại thích hôn vào cổ?”

“Cổ?”

“Đúng thế, cậu xem, còn hôn chảy cả máu kìa.”

“Ừ, người hiện đại chúng tôi có một kiểu hôn gọi là ‘trồng dâu tây’.” T dừng chân, không quay đầu lại khẽ trả lời.

“Nhưng, nếu là chủng tộc ma cà rồng, cái mà họ gọi là ‘trồng dâu tây’... e là...”

“Hút máu?”

Từ phía sau T có tiếng người đáp, chỉ có điều, giọng nói này có vẻ già nua.

“Trả lời đúng rồi!” T vỗ tay. “H, cậu quả thật thông minh! Là hút máu, không sai!”

“Cảm ơn.” Giọng nói già nua tiếp lời.

“Áy?” T khựng lại. “H, vừa rồi có phải cậu trả lời không? Tại sao giọng cậu lại... già thế?”

“Không phải.”

“Không phải? Thế cậu là ai?” T vừa nghe thấy vậy liền quay ngoắt đầu lại, cảnh tượng hiện ra trước mắt T khiến sắc mặt anh thay đổi hoàn toàn.

Bá tước hút máu Dracula đang nở nụ cười thật thân thiện, tay phải của Bá tước xé cổ áo của H.

H lơ lửng trong không trung, cười đau khổ.

“Người anh em, lão già này lợi hại quá... tôi bị bắt rồi làm thế nào?”

Chương hai mươi bốn:

Ảnh bình minh

Toa tàu số 8, Người sói T thân hình lực lưỡng, trông như một ngọn tháp, đang ưỡn ngực đứng trước mặt Bá tước hút máu Dracula, nhưng, bóng anh dưới sàn tàu lại hơi run run...

Cánh tay trái của T mười phút trước vừa bị móng vuốt sắc nhọn như dao của Miêu nữ cào rách, khiến đám thịt bên trong rách tung tóe, sau đó, anh lại cùng H vượt qua toa tàu của bọn tuyển thủ bóng chày đầy bạo lực.

Nếu không phải anh thuộc giống người sói hiếm hoi trong chủng tộc sói có khả năng hồi phục cực mạnh, thì lúc này anh đã sớm trở thành một cái xác chết nằm gục trong vũng máu toé toét của toa tàu số 10 rồi.

Nhưng không, anh không ngã gục, đối với một người luôn có ý chí chiến đấu phi thường như anh thì mấy từ lùi bước và sự hãi không xuất hiện trong từ điển, vậy mà, trong chính giây phút này đây, khi phải đối diện với một ông lão gầy gò, cử chỉ lịch thiệp trước mắt, anh không thể kiềm chế nổi cơ thể đang run lên của mình.

Run rẩy, không có nghĩa là sợ hãi.

Dòng máu đã thú trong cơ thể nói với anh rằng, một vị thần chết không thể chọc giận đang vuốt vuốt lưỡi hái đứng trước mặt anh.

“Người sói T, ta có nghe qua tên của ngươi.” Dracula cười nói. “Ba trăm năm trước ngươi làm náo loạn Luân Đôn, còn đuổi theo một kẻ xấu xa suốt mấy nghìn dặm, ngươi chính là con sói dưới ánh trăng, truyền thuyết về ngươi tương đối nhiều đấy!”

T không trả lời, nhưng đôi đồng tử đầy tính hoang dã của anh khẽ co lại.

Anh không phân biệt được từng cử động của Dracula, mỗi câu nói, là đùa giỡn hay đang phát ra tín hiệu chiến đấu?

Một người có trực giác đã thú mạnh như anh, lần đầu tiên không thể cảm nhận được sự nông sâu của đối thủ đứng trước mắt.

Cái gọi là hoàn mỹ và không tì vết, chính là đạt tới mức này sao?

Chẳng trách, H vừa đánh bại cả Miêu nữ, thế mà ngay cả cơ hội ra tay cũng không có, đã bị lão già này tóm gọn.

Cũng chẳng trách, trong tiểu đội săn quỷ, Ma nữ hút máu có sức mạnh hàng đầu bây giờ cũng đang nằm trên sàn, chưa rõ sống hay chết.

Bởi vì họ đã đụng phải một kẻ không nên dây vào nhất, Bá tước hút máu Dracula.

“Á, ngươi đang run à?” Dracula cười nói. “Thực ra ngươi không cần sợ, ta không giết các ngươi đâu.”

“Hừ.” T khẽ liếc Ma nữ hút máu đang nằm trên sàn, rồi lại trừng mắt nhìn Dracula.

“Ngươi muốn nói cô bé Ma nữ hút máu này hả?” Dracula cười nhẹ, “Ta không ra tay với cô ta, ừ, nên nói thế nào nhỉ? Cô gái này là một nhân tài hiếm thấy trong tộc ma cà rồng, cho nên ta mới phá lệ dạy cho cô ta vài chiêu. Các ngươi có lẽ không hiểu ý nghĩa của việc ‘hút máu’ này đối với ma cà rồng, ‘hút máu’ không chỉ đơn thuần là ăn mà còn mang ý

nghĩa sâu sắc là ‘Thỏa hiệp đồng minh’.”

“Thỏa hiệp đồng minh?” T không trả lời, chỉ khẽ chau mày.

“Thế này đi, để thể hiện thành ý của ta.” Dracula khẽ nói lỏng tay phải, H an toàn tiếp đất.

“Các người đi đi!”

“Á!” H và T đồng thanh kêu lên kinh ngạc, quả thực không thể hiểu nổi ý đồ của Dracula.

“Ta nói các người có thể đi được rồi.” Dracula cười, như một trường bối hiền từ. “Các người có thể đưa Ma nữ hút máu đi, nhưng ta chân tình khuyên các người không nên đụng vào cô bé lúc này. Hiện giờ cô bé đang ở trong thời khắc quan trọng nhất. Bởi vì cô bé vừa tiếp nhận máu của ta, thứ máu vô cùng thuần khiết, như một loại ‘thần dược đồng minh’ vừa mạnh vừa cổ, muốn ‘tiêu hóa’ hết chỗ thuốc này chắc cô bé còn cần một khoảng thời gian dài đấy!”

“Thần dược đồng minh cổ xưa? Máu tươi? Tiêu hóa?” T và H đưa mắt nhìn nhau, vừa nghi hoặc vừa lo lắng.

“Đi mau đi, người trẻ tuổi, các người còn không tới 7 phút đâu.” Dracula vẫn cười, trông thật ung dung tự tại.

Sau đó Dracula từ từ trở về chỗ ngồi của ông, vắt chân vào nhau, mười ngón tay xếp gọn trên gối, trông thật nho nhã.

“Thế ngài... không định ngăn cản chúng tôi, nhưng...” Trước khi quay người bước đi, H không nén nổi hỏi một câu. “Không phải ngài cũng bị nhiễm virus nổi loạn sao?”

“Hê hê, người nói cái loại virus của tên xác ướp hả?” Dracula lắc lắc đầu. “Đối với ta, đó chẳng qua là thứ thuốc khiến ta tỉnh táo hơn chút thôi, muốn khống chế ta ư? Chắc phải đợi Satan đích thân ra tay.”

“Hóa ra là vậy...” H khẽ gật đầu, sau đó khép hai chân, hai tay chắp vào nhau khẽ cúi đầu chào Dracula.

“Tư thế này là?” Dracula nhìn H, tỏ vẻ khó hiểu.

“Tư thế này người Trung Quốc chúng tôi dùng để thể hiện ý nghĩa ‘kính trọng cao thủ’.” H nói: “Tôi nghĩ ngài không hổ thẹn khi được kính trọng như thế.”

“Hê hê, cảm ơn.” Dracula cười. “Đi mau đi, có người bạn cũ sắp tới rồi.”

“Bạn cũ?” T vừa dứt lời, anh liền nhìn thấy “người bạn cũ” Dracula vừa nói tới.

Là một ông già mặc áo choàng, chậm chậm bước tới từ toa tàu số 7.

Khi đi qua T và H, ông không quên khẽ gật đầu chào.

Nhìn ông già đi thẳng về phía Dracula, T khẽ khịt khịt mũi, rồi thể hiện thái độ vô cùng kinh ngạc, “H, cậu cảm thấy không? Ông già này... ông già này...”

“Tôi biết, tôi cũng cảm thấy rồi...” Giọng nói của H có vẻ run run, lời nói ẩn chứa sự hưng phấn không che giấu nổi.

“Sức mạnh của ông già này vô cùng siêu phàm, và, có vẻ như không thua kém gì Dracula.”

“Ha! Chuyển tàu địa ngục hôm nay sao thế nhỉ?” T vừa lao về phía trước, vừa lắc đầu cười đau khổ. “Dưới địa ngục, hai người này đều là cao thủ chủ lực của mười tám tầng địa ngục, giờ lại cùng xuất hiện trên một chuyến tàu?”

“T, cậu biết không? Tôi rất muốn ở lại.” Gương mặt của H để lộ trạng thái bất rút không yên.

“Tôi cũng thế!” Trong lúc chạy, T thở dài. “Tôi cũng muốn biết, trong hai người này, rốt cuộc ai giỏi hơn ai?”

“Đúng thế, khi gặp đối thủ mạnh nhất, rốt cuộc ai sẽ giành phần thắng?”

Đây là toa tàu số 3. Toa tàu của bọn người bị tra tấn.

J biết rằng, anh đang phải đối mặt với nhiệm vụ khó khăn nguy hiểm nhất kể từ khi gia nhập tiểu đội săn quỷ.

Thương Ưởng trước khi chết phải chịu hình phạt tàn khốc “ngũ mã phanh thây”, toàn bộ cơ thể bị năm con ngựa kéo xuống địa ngục, vì vậy dù chết đã hàng nghìn năm, ân oán của ông vẫn chưa được hóa giải, việc này chỉ thể hiện một điều, linh hồn trước mắt, sức mạnh của nó, e rằng vô cùng hiếm thấy.

“A A A A!” Những mũi tên dài trong tay J như đạn pháo, mũi nỏ nối tiếp mũi kia bắn ra tới tấp!

Linh hồn con ngựa đang mang đầu Thương Ưởng bị bắn lỗ chỗ, ngã lăn ra đất.

Nhưng J không cười nổi, vì bắn trúng một con thì vẫn còn bốn con khác.

“J, nằm xuống!” Anubis hét lớn. Họng súng sẵn trong tay ông từ một biến thành hai, lại biến thành bốn, bốn biến thành tám, tám biến thành mười sáu, sau đó đoàng một tiếng, mười sáu viên đạn bắn ra nhắm thẳng vào bốn linh hồn ngựa đang phi tới.

Rầm! Lại hạ thêm một con! Vẫn còn ba con.

“Còn ba con nữa!” Đạn bắn ra từ họng súng sẵn của Anubis trút như mưa xối xả, tiếng đạn nổ đinh tai nhức óc, khói lửa mịt mù.

Nhưng, linh hồn ngựa quả thực là quá mạnh, với sự công kích không ngừng như vậy mà chỉ hạ gục thêm có một con!

Còn hai con.

Hai con ngựa cuối cùng giờ đã tiến đến sát mặt J và Anubis như hai con chó đen to lớn vô cùng hung dữ, mang tới hương vị chết chóc hiếm thấy.

Thương Ưởng đang gào thét phía sau, không ngừng khóc lóc, “Ta không cam tâm! Ta không cam tâm!”

“Anubis, lùi lại!” J đột nhiên kéo Anubis về phía sau, lấy thân mình chắn trước người ông.

“Không được!” Anubis hét lớn. “Chẳng phải cậu sắp về hưu sao?”

“Chết tiết thật, truyền thuyết quả nhiên linh nghiệm, nhiệm vụ cuối cùng của tiểu đội săn quỷ, nguy hiểm kinh người, nhưng...” J hét lên. “Trông ta giống người sẽ sợ hãi sao?”

“J...”

“Tránh ra!” J hét lớn một tiếng, hai tay giơ lên, túm chặt cổ một con ngựa đang phi cuồng dại, mũi con ngựa điên rồ phả ra hơi thở vô cùng mãnh liệt, nhưng không thể tiến về phía trước thêm chút nào.

“Anubis! Đi nhanh!” J mặt nổi đầy gân xanh, “Mau tới đầu tàu mở cửa Hoàng Tuyền đi! Chỉ còn 5 phút nữa thôi!”

“J tôi hứa với cậu!” Anubis vác cây súng nặng trĩu lên vai. “Tôi nhất định sẽ mở được cửa Hoàng Tuyền!”

Chương hai mươi lăm:

Quỷ Nhật Bản

Nhân vật thứ 13 xuất hiện trong *Chuyến tàu địa ngục*:

Âm dương sư Abe no Seimei

Abe no Seimei là một Âm dương sư nổi tiếng thời Heian tại Nhật Bản. Âm dương sư có khả năng kêu gọi quỷ thần, hạ gục yêu ma, trong thời kỳ đen tối ở Nhật Bản khi hàng trăm loại ma quỷ hoành hành hằng đêm, Âm dương sư là một nhân vật sáng chói.

Và trong số các Âm dương sư thời đó, Abe no Seimei là người nổi tiếng nhất, nghe nói mẹ ông là hồ ly chín đuôi, truyện kể rằng khi ông ra đời đã rất khác người, trông đáng vẻ yếu đuối hiền thực, còn xinh đẹp hơn vài phần so với nữ giới.

Ông có một người bạn rất tốt tên là Minamoto no Hiromasa, người này sở trường về sáo, tuy không có linh khí, nhưng tính khí ngay thẳng dũng cảm khiến người khác vô cùng yêu mến, ông và Abe no Seimei cùng tạo nên truyền kỳ về Âm dương sư trong thời đại Heian của Nhật Bản.

Đương nhiên, họ cũng cùng nhau xây dựng nên câu chuyện gọi là BL ^[6].

Toa tàu số 7, toa tàu ma quỷ Nhật Bản.

H và T cuối cùng cũng tới được cửa toa số 7.

Trước khi mở cửa toa số 7, hai người đưa mắt nhìn nhau, họ đều cảm nhận được trong mắt nhau một nụ cười đầy tự hào.

Từ trận hỗn chiến trong toa tàu số 10 với bọn mãnh thú, đối diện với cao thủ giết người Miêu nữ, sau đó là bọn tuỷ thủ bóng chày gây rối, rồi tới Bá tước Dracula vô cùng hùng mạnh ở toa số 8... họ lại có thể cùng nhau tới đây!

Tuy hiện tại toàn thân là mùi máu tanh, đầu tóc rối bù, áo quần rách nát, nhưng họ đều không nén nổi phá lên cười.

Bởi nhiệm vụ lần này, quả đúng là nhiệm vụ gay cấn nhất của tiểu đội săn quỷ trong hàng trăm năm nay.

Mở toang cánh cửa toa tàu số 7, H đứng khựng lại.

Anh quay đầu nhìn vào toilet cạnh cửa tàu.

“Trong đó có quỷ à?” T hỏi.

“Có! Con quỷ này sở trường là trốn trong buồng vệ sinh, chờ những người vô tội đi qua buồng vệ sinh, sẽ mở toang cánh cửa lôi người vào trong giống như hoa bắt ruồi, sau đó nhét đầu người vô tội vào toilet giặt nước cho trôi đi.”

H nhìn trần trời vào buồng vệ sinh, trông như đang suy tư xem làm thế nào để đánh bại con quỷ trong đó.

“Thế chúng ta phải làm gì?”

“Có cách rồi!” H thò tay vào ngực, rút ra một lá bùa màu trắng, kẹp vào giữa hai ngón tay, viết lên vài chữ như rồng bay phượng múa. “Dán lá bùa này lên cánh cửa buồng vệ sinh là xong rồi.”

T nghi hoặc nhìn mấy chữ Trung Quốc viết trên lá bùa, lắc lắc đầu.

“H à, tôi chả hiểu gì.”

“He he.” Chát! H lấy sức dán lá bùa lên cánh cửa sắt của buồng vệ sinh, liền sau đó, phía trong cánh cửa vọng tới vài tiếng khóc, sau đó cánh cửa sắt đột nhiên rung lên.

“Á.” T hỏi. “Cậu viết gì thế?”

“Trong đó có chó điên, cắm vào.” H cười, kéo tay T tiến về phía trước.

“Thế nghĩa là sao?”

“Nghĩa là, lát nữa bên trong mà có người hét lên, nghĩa là tự ăn quả báo của chính mình.”

“Á~~~~ Á~~~~~.”

Vừa dứt lời, T đột nhiên nghe thấy cánh cửa sắt của buồng vệ sinh sau lưng rung lên dữ dội, tiếng kêu thất thanh không ngừng vọng tới.

Trong tiếng kêu thất thanh đó, còn xen tiếng chó sủa với sát khí đằng đằng.

“Á~~~~~. Thằng khốn kiếp! Thằng khốn kiếp nào thả chó vào đây~~~~~.”

Gâu! Gâu! Gâu! Gâu! Gâu!

“Cửa! Ai! Ai khóa cửa lại thế!! Cứu tôi với~~~~ Á~~~~!”

Gâu! Gâu! Gâu! Gâu! Gâu!

“Tôi phải công nhận rằng... võ thuật của Trung Quốc quả thật là thần kỳ!” T vừa tán dương được nửa câu, thì trước mắt họ đột nhiên chạy tới một chiếc ti vi cũ, chắn ngang giữa toa tàu.

“Á! Đây là cái gì?” T bị H kéo mạnh, đột ngột dừng bước.

Chỉ thấy, chiếc ti vi xoẹt một tiếng rồi tự động bật lên.

Trên màn hình, xuất hiện một cái giếng cổ hoang sơ.

“Giếng cổ? Lại sắp có thằng muốn chết đây.” H cười.

Toa tàu số 2, Kỵ sĩ U hồn Gareth và Lancelot, lần lượt thể hiện hai phương thức võ thuật giúp họ xưng bá thời Trung cổ, kiếm thuật hoàng gia châu Âu và võ thuật hoang dã châu Âu.

Kiếm của Lancelot là kiếm pháp bá vương độc nhất của hoàng gia, mũi kiếm mở rộng khép rộng, quang minh lỗi

lạc, mỗi chiêu thức đều rõ ràng minh bạch, và không chút tì vết.

Đặc biệt là thân hình vững chãi của Lancelot, tay phải cầm kiếm vùng lên, tay trái vắt sau lưng, tiến lên lùi xuống, trầm tĩnh ổn định, tạo thành một tư thế không hấp tấp mà đầy uy lực.

Ngược lại, sự công kích từ cây trường thương của Kỵ sĩ U hồn Gareth được tạo ra từ tư thế bay lượn chạy nhảy của dã thú rừng sâu, cho nên động tác vùng tay múa chân, không có chỗ nào không là hư chiêu, không có chỗ nào không là cạm bẫy, vừa nhanh vừa mạnh, lại thật giả lẫn lộn khiến người khác khó mà nắm bắt được.

Hai người kẻ qua người lại, bóng thương ánh kiếm giao đấu với nhau hơn trăm chiêu, nhưng chưa phân định được ai hơn ai.

Hình dạng cây trường thương vân rồng của Gareth so với những cây trường thương khác có vẻ ngắn hơn một chút, biến hóa khôn lường trong bàn tay Gareth, càng vượt xa khái niệm của mọi người từ xưa tới nay về khả năng công kích của trường thương chỉ có thể có ưu thế trong cự ly dài.

Trong tay của Gareth, cây trường thương này như cánh tay ông kéo dài ra, khi tiến thì có thể tấn công, khi lùi lại có thể phòng thủ, khiến cho trường kiếm bất bại của Lancelot chỉ có thể ở khoảng cách ngoài một tấc xung quanh người Gareth.

Nhưng Lancelot dù sao vẫn là lão làng, đối diện với trường thương vân rồng kỳ dị khó lường này ông không chút hoảng loạn, chỉ cần giữ vững nguyên tắc cơ bản của liên kiếm “trước tĩnh sau động”, còn thanh trường kiếm ngọc bích sau bao năm tháng được tôi luyện dường như cũng trở thành một bộ phận cơ thể ông, tay ông múa kiếm xuất quỷ nhập thần, hoàn toàn không thua kém so với trường thương vân rồng của Gareth.

Trường kiếm của Lancelot vừa công vừa thủ, tự do tiến thoái, quan trọng là, tuy kiếm pháp của ông chú trọng tới phòng thủ, nhưng khi có cơ hội phản công thì ra đòn vừa sắc vừa hiểm, chỉ cần một nhát là bỏ mạng.

Trong toa tàu, hai người kẻ kiếm người thương, một cái trong nhu có cương, một cái trong cương có nhu, mỗi người một thế mạnh đã tạo thành cục diện ngang sức ngang tài.

“Hê hê.” Gareth khẽ cười lên hai tiếng.

Ông không ngừng nhảy tới tấn công trước mặt Lancelot, mong đột kích thành công, nhưng dần dần để lộ trạng thái tinh thần sốt ruột, bởi vì ông biết rằng, thời gian con tàu tới cửa Hoàng Tuyền có hạn.

Nếu ông chưa thể đánh bại Lancelot, nếu cứ tiếp tục đánh thế này, e rằng sẽ lặp lại trận đấu của Lancelot và Gawain năm đó, sau khi đánh suốt ba ngày ba đêm mới có kết quả, thế thì không thể kịp được.

“Gareth, ngươi sốt ruột rồi...” Lancelot mỉm cười.

Cái gọi là nhìn kiếm đoán tâm can, trong trận quyết chiến kiếm thuật đỉnh cao này lại càng trở nên rõ rệt, Lancelot cảm nhận được chiêu thức của kẻ địch có phản xúc động, không nên nổi bèn đưa lời châm chọc.

“Không cần ngươi quan tâm!” Gareth bực tức trả lời.

Ông tức giận vùng cây trường thương bên tay phải trong nháy mắt đâm ra ba nhát liền nhưng đều bị Lancelot nhẹ nhàng chặn lại.

“Sao lại không cần ta quan tâm? Ta muốn tốt cho ngươi... bởi vì ngươi với anh Gawain của ngươi thật là giống nhau!”

“Lancelot! Ngươi vẫn còn mặt dày nhắc tới tên anh trai Gawain của ta sao?”

Lancelot ung dung, cười nói: “Đương nhiên rồi! Năm đó anh ngươi gia nhập hội hiệp sĩ bàn tròn sớm hơn ta, chúng ta còn là những tay kiếm cao thủ có một không hai của hội hiệp sĩ bàn tròn, đương nhiên quen thân nhau rồi.”

“Hừ.” Gareth nghiêng răng ken két, thoát quay người, trong tích tắc tránh một nhát kiếm của Lancelot, nhưng nhát kiếm ấy vẫn cửa rách một mảnh áo sau lưng. Gareth thất kinh, vuốt mồ hôi.

Lancelot tiếp tục nói: “Nói đến Gawain, năm đó, trận chiến cuối cùng của ta và hắn, thật là hoành tráng, hắn sở trường sử dụng song kiếm, một dài một ngắn, thanh trường kiếm trong tay hắn mà vung lên thì quả là kinh thiên động địa! Còn thanh đoản kiếm bên tay kia thì biến hóa khôn lường, trường kiếm đoản kiếm hỗ trợ lẫn nhau, quả thực vô cùng mạnh mẽ, không hề thua kém ta.”

Gareth nghe Lancelot lầm bầm kể lại trận chiến cuối cùng giữa hắn và anh trai Gawain, nhớ lại anh trai mình đã bỏ mạng dưới thanh kiếm ngọc bích này, không nén nổi càng trở nên tức giận, chiêu thức tấn công cũng mạnh mẽ hơn vài phần.

Lực đâm của Gareth tăng thêm khiến cho trường kiếm của Lancelot phải lùi lại một khoảng, Lancelot không những không kinh sợ mà còn vui mừng, miệng khẽ nở một nụ cười nhạt.

“Đúng rồi, Gareth, hê hê, ta nhớ ra rồi, lúc đó ta và Gawain cũng đánh tới mức bất phân thắng bại...”

“Câm... miệng...” Gareth nổi giận hét lên, nhưng thương của ông chỉ có thể chặn lại kiếm của Lancelot chứ không thể bịt nổi miệng hắn.

Lancelot nói: “Song kiếm của Gawain quả thật là lợi hại, chúng ta đã đánh suốt ba ngày ba đêm, không phân thắng bại, nhưng cuối cùng, ngươi đoán xem sao?”

“Lancelot, hừ!!” Gareth gầm lên. “Ngươi câm miệng ngay cho ta! Câm miệng!”

“Đúng đúng, ta nhớ ra rồi!” Mặt Lancelot thoáng lộ nét cười gian trá. “Cũng chính là thế này, ta bắt đầu nói chuyện với hắn, nói một vài chuyện thân mật.”

“Lancelot, ngươi... ngươi...”

“Còn nữa, thực ra trong những lời nói thân mật này, có nhắc tới ngươi đấy.” Lancelot cười nói. “Ta nói cho hắn biết, ta đã tấn công vào thành như thế nào trong đám hỗn loạn đó, sau đó gặp ngươi... đúng rồi, lúc đó ngươi chẳng có lấy một tác sát trong tay thì phải?”

“Ngươi! Ngươi! Ngươi!” Gương mặt Gareth từ trắng nhợt chuyển sang đỏ tưng bừng. “Ngươi là tên... là tên...”

“Hê hê, đúng! Đúng! Gawain năm đó cũng giống ngươi, cũng trạng thái tâm lý này!” Lancelot cười càng to hơn, càng tàn khốc hơn.

“Ta còn nói với hắn, lúc đó ta đã dùng một nhát kiếm đánh gục ngươi như thế nào, sau đó là một kiếm chém đứt tay trái ngươi, rồi một nhát găm thẳng ngươi xuống mặt đất.”

“Lancelot! Ngươi là đồ cặn bã. Ngươi... đã đánh bại anh ta như vậy!”

Cây thương trong tay Gareth phát ra ánh bạc chói lòa, rối loạn đâm tới, cùng với trạng thái tâm lý đã đạt mức điên loạn, chiêu thức của ông không còn chuẩn xác nữa.

“Còn nữa, lúc ta giết Gawain và khi ta giết ngươi, thực ra có điều không giống nhau.” Lancelot nói.

“A!!” Gareth giương cây trường thương lên đâm tới Lancelot, Lancelot nhắc kiếm chặn lại, hai người sát lại, mặt sát mặt, cách nhau không tới 10 cm.

Lancelot chỉ thấy đối diện mình là Gareth đang lên gân lên cốt, nghiêng răng tóe máu, trông vô cùng ghê sợ.

Nhưng hắn không những không sợ, miệng vẫn tiếp tục nói: “Hê hê, giống thật giống thật, chỉ có một điều không giống, ta không chỉ giết Gawain...”

Tiếp đó, Lancelot còn lè lè cái lưỡi dài ngoằng, làm mặt ma quỷ.

“Ta-còn-móc-cả-mắt-hắn-ra.”

“A!!!!”

Nghe tới câu này, trạng thái nóng giận tột độ của Gareth không kiềm chế được nữa, tay phải ông nhấc cây trường thương vùn vùn, bỏ qua tất cả nhăm thẳng vào ngực Lancelot đâm tới.

“Người trúng kế rồi.” Lancelot cười lớn, tay phải khẽ nhấc thanh trường kiếm, nhẹ nhàng gạt cây trường thương vô cùng mạnh mẽ của Gareth.

Gareth đã mất bình tĩnh hoàn toàn, cây trường thương bị gạt sang một bên, chân ông bước không vững nữa, loạng choạng như sắp ngã.

Trong giây phút đó, bên tai Gareth văng vẳng tiếng cười ha hả của Lancelot, sau đó, trước mắt ông, một luồng chớp lóe qua, cánh tay phải đang nắm trường thương của Gareth đã bị Lancelot chém một nhát rơi xuống đất.

Máu như suối phun ra từ cánh tay bị chặt đứt của Gareth.

“Ha ha, anh em các người đúng là ngu như nhau!” Lancelot không chút nương tay, với một đường kiếm tuyệt đẹp, hắn vẽ lên trên chân trái của Gareth một vết thương nhìn thấu tận xương.

Máu lại phun ra! Gareth rống lên đau đớn.

Gareth ngửa cổ lên rồi ngã gục, toàn thân nhuốm máu đỏ vật trên sàn và không ngừng giãy giụa.

Lancelot uốn ngực đứng trước mặt Gareth, trường kiếm ngọc bích chỉ thẳng vào mặt Gareth, vạch qua vạch lại.

Tiếp đó, Lancelot cười nhạt: “Có chuyện này, ta quên không nói, Gawain chết cũng đáng lắm, hắn còn giúp ta một việc lớn, nếu không phải ta lấy đôi mắt của hắn để gửi cho vua Arthur, chắc vua Arthur cũng không vì một phút xúc động, tự xuất chinh và cho ta có cơ hội trả thù.”

Tay chân Gareth không ngừng giãy giụa, máu không chỉ chảy mà phải nói là phun tung tóe trên sàn tàu.

Ông không ngừng bò lết như muốn chạy trốn khỏi mũi kiếm của Lancelot, nhưng Lancelot chỉ cười nhạt, thanh trường kiếm đã lấy mạng Gawain không ngừng hươ qua hươ lại trước mắt Gareth.

“Người bò đi, bò đi!” Gương mặt điển trai của Lancelot để lộ một nụ cười sáng khoái như ánh mặt trời, miệng nói: “Xem người còn bao nhiêu máu để có thể bò... Ha ha ha!”

Chương hai mươi sáu:

Rút ngắn khoảng cách

Nhân vật thứ 14 xuất hiện trong *Chuyến tàu địa ngục*:

Nhân tài một thời Thương Ưởng

Ông là vĩ nhân thời Chiến quốc, không được nước Ngụy trọng dụng nên sang đầu quân cho nước Tần, đảm nhiệm chức vụ tể tướng của Tần Hiếu Vương, dưới một người trên vạn người, trong thời gian đương vị, biện pháp hùng mạnh của ông đã giúp nước Tần trở thành thủ lĩnh của bảy nước, cuối cùng Tần quốc thống nhất thiên hạ, Thương Ưởng lập công đầu, người đời sau tôn xưng là “Biện pháp Thương Ưởng”.

Những luận điểm trong chủ trương của Thương Ưởng như “Chuyển gỗ lấy lòng tin”, “Thiên tử phạm tội cũng như dân thường”... và nhiều luận thuyết khác rất hợp với khái niệm quản lý, cho tới ngày nay vẫn được giới doanh nghiệp tin dùng.

Chỉ có điều, Thương Ưởng lúc về già không được yên thân, bị kẻ gian hãm hại, ông hóa trang thành quân lính trốn khỏi Tần thành suốt đêm và bị bắt ở quán trọ, nguyên nhân bị bắt cũng bởi vì một câu nói của người dân, “Pháp lệnh mà Thương quân (Thương Ưởng) công bố không được vi phạm.”

Tiếng thở than cuối cùng của Thương Ưởng càng trở thành câu chuyện kinh điển lưu truyền muôn đời, ông than rằng: “Đúng là lập pháp hại chính mình, lập pháp hại chính mình!”

Trước khi chết, Thương Ưởng phải chịu hình phạt tàn khốc chưa từng thấy, “Ngũ mã phanh thây” có thể nói là một trong những hình phạt dã man nhất trong lịch sử Trung Quốc.

Toa tàu số 2.

Lancelot thu trường kiếm lại, quay người bước đi.

Chậm chậm tiến tới đầu kia của toa tàu.

Trước mặt Lancelot là kẻ đã gây ra tất cả những chuyện này, Thăng hề hiểm ác đang dang rộng hai tay chào mừng thắng lợi của ông.

“Oa! Lancelot! Oa! Lancelot!” Thăng hề phát ra tiếng cười the thé, như ái nam ái nữ. “Ông thật là anh hùng của ta!”

“Hừ. Thăng hề gây rối kia, câm mồm!” Lancelot lạnh lùng nói. “Nếu không vì trận đánh vừa rồi khá hấp dẫn, ta sẽ chặt luôn cả đầu của ngươi.”

“Hê hê ha ha!” Thăng hề vỗ tay cười. “Lancelot khí phách cũng không nhỏ nhì!”

“Câm mồm.” Lancelot nói, “Xong việc rồi, không đưa ta về mau?”

“Không được đâu, không được đâu.” Thằng hề cười bí hiểm. “Đương sự của ta vẫn chưa nguôi oán giận ngươi.”

“Ngươi nói cái quái quỷ gì vậy?” Lancelot cười nhạt. “Người chết rồi còn oán hận gì nữa?”

“Hê hê, thì là ma! Thì là ma mới oán hận thôi!” Thằng hề lắc lư người nói: “Hơn nữa, đây không phải là một người chết bình thường, đó là một người chết không nhắm mắt.”

“Cái gì?” Lancelot chau mày.

“Đằng sau... đằng sau... hiệp sĩ nhìn lại đi, nhìn đằng sau lưng ngươi ấy, hô hô hô, kẻ địch yêu dấu của ngươi đã đứng dậy rồi kìa.” Thằng hề vỗ tay hát lên với giọng điệu đen tối đầy dã tâm.

“Hừ. Thật thế sao?” Lancelot quay đầu nhìn Gareth, miệng cười nhạt. “Ngươi vẫn không chịu bỏ cuộc? Gareth.”

Chỉ thấy đầu kia của toa tàu số 2, một người toàn thân nhuốm máu, hình dáng đã không thể phân biệt nổi là người hay là quỷ, đang xiêu xiêu vẹo vẹo đứng dậy.

“Thật đáng ghét.” Mắt Lancelot thoáng lộ vẻ tức giận, xoẹt một tiếng, trường kiếm ngọc bích lại được rút ra khỏi vỏ. “Anh em các ngươi giống y như nhau, toàn thích đứng lên, đứng lên!”

Thanh trường kiếm trong tay Lancelot chỉ về phía trước, bức tức nói: “Các ngươi không thấy chán hả!”

Gareth toàn thân chi chít vết thương do kiếm đâm, tay phải bị chặt đứt, đã không còn ra hình người.

Tay trái của ông nắm chặt cây trường thương vãn rỗng, thứ còn lại cuối cùng, và cũng là chiến hữu duy nhất của ông.

Máu không ngừng chảy xuống từ trên người ông, chính ông cũng không hiểu nổi, trên cơ thể mình có bao nhiêu chỗ đang đau, đang chảy máu.

“Đề ta cho ngươi được toại nguyện!” Lancelot cao giọng nói. “Ngươi nói xem, tiếp theo đây ta sẽ chém chỗ nào?”

“A!!!!!!” Gareth gào lên một tiếng khản đặc, tay trái nhấc cây trường thương lên, khễ cất bước, bắt chập tất cả lao tới phía Lancelot.

“Tự đến tìm cái chết?” Lancelot cười nhạt, “Cũng được.”

Gareth vẫn lao tới, cây trường thương vãn rỗng trong tay ông đâm thẳng về phía trước, cơ thể và thương tạo thành một đường thẳng, cùng với máu không ngừng bắn ra, trông ông như một con rồng máu đang phi như điên trong toa tàu.

“Tới đây!” Lancelot cười nhạt, nắm chắc thanh kiếm trong tay, hẳn đang chờ, chờ giây phút Gareth chạy tới, chỉ cần một kiếm đánh rơi cây trường thương, sau đó sẽ cho Gareth một đòn chí mạng.

Đối với Lancelot, đối diện với một kẻ dở sống dở chết như Gareth, giành chiến thắng chỉ là việc sớm muộn, nhưng, chính trong lúc này...

“Hừ?” Lancelot cố chớp chớp mắt, hẳn cảm thấy có gì đó bất bình thường ở đây.

Điều không bình thường này xuất phát từ hiệp sĩ Gareth đang chạy tới như bay cùng với tiếng rống kỳ dị kia...

Toa tàu này dài khoảng 20 mét, người bình thường chạy khoảng mười bước là hết, thế nên Lancelot chỉ cần nắm chắc tốc độ chạy của Gareth là có thể dễ dàng tính toán được khi nào Gareth chạy tới trước mặt mình, sau đó là nắm chắc thời gian, quay người, gạt bỏ trường thương của Gareth là được.

Tính toán như vậy về cơ bản là ai cũng biết, thậm chí đứa trẻ năm tuổi cũng biết tránh xe tải, vì chúng có thể đoán được thời gian xe tải chạy tới trước mặt chúng.

Nhưng, Lancelot cảm thấy có gì đó bất bình thường, hiệp sĩ Gareth toàn thân nhuốm máu và đang phát điên này bất luận là thời gian chạy hay tốc độ chạy đều có gì đó không bình thường.

Lancelot cảm thấy không có cách nào đoán biết được tốc độ chạy của Gareth.

Thế là thế nào? Lancelot cảm thấy tay mình đổ mồ hôi, hắn cảm thấy tên Gareth trước mắt “đột nhiên biến mất rồi nháy mắt đã lại gần” mấy lần.

Vốn Gareth chỉ cách hắn khoảng 20 m, đột nhiên biến mất, tới khi xuất hiện đã biến thành 15 m, sau đó chạy vài bước, lại biến mất...

Lần sau xuất hiện, đã chỉ còn 10 m, và càng sát lại gần Lancelot!

Tay nắm chắc trường thương vân rồng, Gareth như ma như quỷ, rõ ràng là một cú lao thẳng đơn giản nhất, nhưng lại khiến cặp mắt của Lancelot không ngừng điều chỉnh tiêu cự, không ngừng thay đổi sự suy đoán về khoảng cách thời gian.

Lancelot cảm thấy Gareth không ngừng biến mất, nhảy tới, rồi xuất hiện, mỗi thời khắc bây giờ của Lancelot so với khoảng thời gian ban nãy, đều đến một cách thật đáng sợ.

Rốt cuộc là khi nào, trường thương của Gareth sẽ tới nơi?

Rốt cuộc là vấn đề gì, tại sao tốc độ của Gareth lại như ma pháp, khiến người khác khó đoán biết được?

Lòng bàn tay của Lancelot đầy mồ hôi.

“A!!!!” Cùng với tiếng hét của Gareth.

Trong nháy mắt.

Trường thương của Gareth đã tới sát trước mặt Lancelot.

“Thế là thế nào?”

Lancelot kinh ngạc, vội vàng giơ thanh kiếm bên tay phải lên, cố sức gạt đầu trường thương.

Nhưng, Lancelot đã tính toán lầm, đúng thế, Lancelot đã tính nhầm thời gian trường thương vân rồng sẽ tới.

Một sai lầm trong tích tắc, thanh kiếm ngọc bích chỉ lướt nhẹ qua trường thương của Gareth, không kịp ngăn cản mũi thương.

Mũi thương phập một tiếng, cắm thẳng vào cổ họng Lancelot, máu tươi bắn ra tung tóe.

Một chiêu! Một chiêu của Gareth đã đánh bại Lancelot! Giống như năm đó ông cũng chỉ một nhát thương giết chết hiệp sĩ Đỏ, vinh hạnh gia nhập hội hiệp sĩ bàn tròn.

“Người...? Rốt cuộc là... sao...?” Lancelot cổ họng bị xuyên thủng lấp bắp nói, suối máu đang phun phì phì.

Gareth đang bị trọng thương, cũng không khá hơn Lancelot là mấy, ông không ngừng thở dốc, sức cùng lực kiệt nói. “Dạy người một bài học. Đây gọi là ‘rút ngắn cự li’.”

“Ta... ta không... hiểu...” Máu từ cổ họng của Lancelot không ngừng trào ra, còn phát ra âm thanh lách tách kỳ

quái. “Tại sao... người có biến pháp... biến mất trong tích tắc...”

“Hê hê, cho người chết một cách toại nguyện!” Gareth cười nhạt. “Quan trọng là ở âm thanh!”

“Âm thanh?” Lancelot vừa nghe, thộn ra một lúc, rồi lập tức cười lớn, trong dòng máu trào ra như suối, tiếng cười của hắn đột nhiên sáng khoái dị thường. “Ha ha ha ha.”

“Có gì đáng cười?” Gareth đã sức cùng lực kiệt, giọng nói ngày càng yếu đi.

“Ha ha... ha... Người biết... anh người Gawain trước khi chết... nói gì không?”

“Nói gì?”

“Hắn nói... Lancelot thằng khốn kiếp, có ngày em trai ta Gareth sẽ từ địa ngục bò lên và giải quyết người!” Cổ họng Lancelot bị thương, nhưng khi nói tới di ngôn của Gawain thì bỗng nói liền một hơi, không bị ngắt quãng.

“Ha ha, ha ha.” Gareth cũng cười lớn theo. “Câu nói này của anh trai ta quả thật là chuẩn!”

“Hừm... Cuối cùng ta cũng sắp chết rồi... biến thành ma rồi còn chết, không biết rồi sẽ đi đâu?” Giọng nói của Lancelot ngày một nhỏ đi, đến cuối cùng đã nhỏ tới mức không thể nghe được nữa.

“Ta cũng không biết...” Gareth trả lời.

“Guinevere à, bao năm nay, ta thật nhớ nàng... nhớ nàng lắm...” Chưa dứt lời, đầu Lancelot khẽ gục xuống, tắt thở. “Hy vọng... vẫn có thể... gặp nàng một lần...”

“Guinevere!” Gareth nghe thấy vậy dường như nghĩ tới một người, rồi khẽ cúi đầu thờ dài. “Lancelot à Lancelot, người tuy bị ỉm vô liêm sỉ, không trung thành chút nào, nhưng, có hai việc người đã làm thật tốt, một là võ thuật của người, hai là... tình yêu của người.”

Guinevere, chính là hoàng hậu của vua Arthur, năm đó, Lancelot dấy binh phản bội vua Arthur nguyên nhân chính là do vị hoàng hậu này, và nguyên do hắn giết chết Gawain và Gareth cũng xuất phát từ đây.

“Lancelot, người thật giỏi!” Gareth chưa dứt lời, cơ thể chi chít vết thương và bị mất máu quá nhiều của ông đã từ từ đổ xuống, vừa đứng đề lên xác Lancelot, rồi không nhúc nhích nữa.

Hai võ sĩ hận thù nhau suốt hàng trăm năm qua, khi chết lại nằm lên nhau, một nụ cười giải quyết ân oán mấy trăm năm.

Thằng hề hiểm ác đứng nhìn hai cái xác lè lười.

“Tuyệt chiêu, tuyệt chiêu, con người có hai cách để phán đoán cự ly, một là thị giác, một là thính giác, còn chiêu thức này của Gareth tuy chân bước theo đường thẳng, nhưng lại lợi dụng âm thanh lúc to lúc nhỏ, khiến Lancelot lẫn lộn giữa thị giác và thính giác, từ đó tạo nên cảm giác sai lầm là đối phương đã biến mất!”

“Tuy nhiên, nếu không phải là toa tàu chật hẹp về chiều ngang, và cự ly đủ xa, thêm nữa tốc độ của Gareth đủ nhanh! Thì chiêu thức này cũng chẳng có cách nào phát huy được sự thần kỳ của nó! Chỉ tiếc là...”

“Người cuối cùng cũng ngã gục rồi. Ha ha ha! Kỵ sĩ U hồn!” Thằng hề nói tới đây, cười lớn. “Bốn phút cuối cùng, các thành viên khác trong tiêu đội săn quỷ của người, chả có kẻ nào chạy tới được toa tàu số 2 này, xem ra chắc chết hết rồi, chúng ta thắng rồi! YA!”

“Ai bảo chúng tao chết hết rồi?”

Đột nhiên có một giọng nói khàn khàn xen ngang vào tiếng cười của thằng hề.

Một bóng đen cao lớn xuất hiện trước cửa toa tàu số 2.

Đó chính là Anubis.

Trên lưng là cây súng săn, toàn thân nhuốm máu, quần áo rách rưới, Anubis ưỡn ngực xuất hiện trước cửa toa tàu.

“Chuẩn bị chết đi, Thằng hề hiểm ác.”

Toa tàu số 7.

Trước mặt H và T, một chiếc ti vi đang nhảy tới, chặn đứng đường tiến của hai người.

Sau đó, trong ánh sáng nhấp nháy của màn hình đen trắng mờ mờ hiện ra hình ảnh một cái giếng cổ.

Trên miệng giếng cổ, một cánh tay gầy trơ xương từ từ thò ra, chụp lấy thành giếng trông như sắp leo lên.

Đây hình như là một cảnh nào đó trong một bộ phim kinh dị của Nhật Bản, gọi là...

“H, yêu quái này...” T bình thường cứng rắn quang minh lỗi lạc là thế, nhưng khi đối diện với loại yêu quái đặc biệt của Nhật Bản này, anh lại cảm thấy bó tay.

“Yên tâm, xem ta đây.” H mỉm cười.

Cậu rút ra từ trong ngực một tấm bùa giấy, lấy bút chu sa, nhoe nhoe viết vài nét lên trên, liền lúc viết được một dãy chữ dài.

“Viết xong, dán lên đó là được rồi.”

T nheo mắt, nhìn chăm chú vào lá bùa đó, đột nhiên phát hiện ra, lần này mình đã hiểu trên đó viết gì.

“Đây đây... đây chẳng phải là câu đó... sao?” T kinh ngạc nói.

“Đúng thế! Chính là câu đó!” H dán mạnh tấm bùa lên trước màn hình ti vi.

Chỉ thấy màn hình ti vi đột nhiên dừng lại, sau đó cánh tay đã thò lên một nửa cũng dừng lại, không chụp thành giếng nữa, rầm một tiếng rơi lại vào trong giếng.

“Làm hay quá!” T vỗ mạnh vào vai H. “May mà cậu nghĩ ra!”

“Bình thường thôi, đây đã là câu thần chú thông dụng trên thế giới rồi.”

Hai người cười và bước qua chiếc ti vi, nhanh chóng tiến về phía cuối toa tàu số 7, chỉ thấy trên màn hình ti vi một tờ giấy đang bay bay, trên đó có vài chữ lớn màu đỏ.

“Chân thành xin lỗi quý vị, do một số trục trặc nên chương trình tạm thời ngừng phát sóng, cụ thể xin liên hệ với nhà quản lý.”

Sau đó, từ trong giếng cổ vọt tới một lời chửi rửa phẫn nộ.

“X! Lại trở chứng rồi!”

Chương hai mươi bảy:

Trận đồ bàn cờ

Nhân vật thứ mười lăm xuất hiện trong *Chuyến tàu địa ngục*:

Xác ướp 29

Xác ướp bắt nguồn từ phương thức lưu giữ xác chết của người Ai Cập cổ đại, vì họ tin rằng, linh hồn không chết, và sẽ có một ngày quay trở về cơ thể đó sống dậy, bởi vậy người Ai Cập ướp xác để chờ người chết sống lại.

Tục ướp xác là một loại hình văn hóa đặc thù giữa người sống và người chết, mang một hơi thở thần bí, cho nên những chuyện kỳ dị liên quan tới xác ướp có thể nghe thấy ở khắp mọi nơi.

Trong đó nổi tiếng nhất là truyền thuyết về xác ướp “Công chúa Amen-Ra”, theo truyền thuyết này, những người đi vào nơi chứa xác ướp đều chết vì phạm tội, thậm chí còn làm xảy ra hỏa hoạn cực lớn ở nơi đó, cuối cùng, thậm chí có người nói rằng sự kiện chìm tàu Titanic là do đã chuyển chở xác ướp vị công chúa này, sự thật có phải vậy, đến nay đã không còn cách gì kiểm chứng được.

Các chuyên gia khảo cổ cho rằng, trong quan tài xác ướp bị yểm lời nguyền đều xuất hiện một vài đặc điểm giống nhau, ví như xác ướp nằm trong tư thế hai tay đan vào nhau, hơn thế nữa, trên nắp quan tài luôn khắc một câu: “Kẻ quấy rối giấc ngủ của linh hồn sẽ không có kết cục tốt đẹp”.

Điều khiến người ta càng khó hiểu là, bên cạnh những xác ướp có lời nguyền cực mạnh này, đều kín đáo khắc những “ký hiệu” kỳ quái, những ký hiệu này các chuyên gia khảo cổ không có cách nào giải thích được, thậm chí không thể phán đoán được đó là hình vẽ hay ngôn ngữ, chỉ biết rằng, nếu ký hiệu này xuất hiện, sẽ mang tới lời nguyền rửa đáng sợ cướp đi sinh mạng của vô số người - lời nguyền xác ướp.

Thời gian cách cửa Hoàng Tuyền chỉ còn ba phút cuối cùng.

Chuyến tàu địa ngục tăng tốc chạy như điên trên đường ray, những âm thanh rầm rập phát ra tiếng vọng chói tai trong đường hầm.

Nhưng, tại Manhattan, không, nên nói là tất cả mọi người trên thế giới đều không may mắn biết rằng trong đêm khuya tĩnh lặng này, có một nhóm anh hùng và một đám quỷ quái đang đánh với nhau một canh bạc sinh tử liên quan tới sinh mạng hàng chục triệu người trên trái đất này.

Và thẻ bạc ở đây là thời gian, cái giá phải trả là vô số sinh mạng trên địa cầu, cùng với sự trôi đi không ngừng của thời gian và sự chống đối quá mạnh mẽ của đám quỷ quái, thẻ bạc của tiểu đội săn quỷ còn lại chẳng được là bao, chỉ thiếu nước bỏ trận chịu thua.

Nhưng, kể cả thời gian chỉ còn lại có ba phút cuối cùng, vẫn không một thành viên nào của tiểu đội săn quỷ chấp nhận bỏ cuộc, họ tin chắc rằng, chỉ có tiến lên! Không ngừng tiến lên! Mới có cơ hội thực hiện được mục đích cuối cùng.

Ba phút cuối cùng, cửa Hoàng Tuyền, rốt cuộc có mở kịp không?

Toa tàu số 7.

H và T nhảy qua chiếc ti vi đang bốc khói xì xèo.

Nhưng, H đang chạy phía trước đột ngột dừng lại, chặn tay về phía sau, đẩy mạnh T ra.

“Sao thế?” T khựng lại.

H khẽ nói: “T! Đừng nhúc nhích! Đừng tiến tới phía trước nữa!”

“Áy.” T khựng người lại, ngẩng đầu nhìn tứ phía “Lẽ nào lại có ma quỷ...”

“Có!” H cười khở sở, “Mà còn rất phức tạp, bởi vì chúng ta đã bước vào ‘trận đồ’ rồi, nguy rồi nguy rồi.”

“Trận đồ?” T cảm thấy khó hiểu.

Lúc này, từ phía xa vọng tới một giọng nói đàn ông rất ôn hòa.

“Hê hê, xin mời quý các hạ dừng bước!”

Cùng với giọng nói đó, phía đầu toa tàu số 7 xuất hiện một bóng người, cái bóng này trong tay cầm cây quạt, động tác nhẹ nhàng từ tốn, khiến người khác có cảm giác đẹp đẽ không thể nói nên lời.

“Trận đồ của ta bố trí khéo léo như vậy, người vừa đặt chân vào đã phát hiện ra?” Người này cười nhạt, phe phẩy chiếc quạt trên tay, nhẹ nhàng nói. “Chắc chắn là một cao thủ rồi?”

“Không, tôi không phải là cao thủ.” H thờ dãi, xếp chân ngồi xuống. “Các toa tàu địa ngục là nơi có tầng tầng lớp lớp lời nguyền bảo vệ, người vẫn có thể bày ra một trận đồ ở đây, khẳng định phải có trình độ cao siêu, tôi trúng kế cũng đúng thôi, nói về thực lực, người chắc phải là đại ca của quỷ Nhật Bản?”

“Đại ca? Không không không.” Người này phẩy phẩy chiếc quạt giấy trên tay, cười tủm tỉm, tuy có đôi chút ngượng ngịu, nhưng không khiến người khác chán ghét. “Ta chỉ có thể nói là, bọn chúng không ai dám làm loạn trong trận đồ của ta.”

H ngồi khoanh chân, mắt nhắm, sau đó lại mở bừng ra, hai đồng tử long lanh.

“Trận đồ của người lấy ngũ hành làm cơ sở! Năm nguyên tố chính là Kim, Thủy, Mộc, Hỏa, Thổ, không... nên nói là ngũ thái Vượng, Tướng, Tử, Tù, Lão.” H bấm tay nhắm tính, nói khẽ: “Người theo đạo Âm dương à! Cho nên người là Âm dương sư?”

Câu nói “đạo Âm dương” vừa mới dứt, lập tức khiến người đó ngạc nhiên.

“Ngươi, không, nên gọi là ngài...” Người này nhìn H. “Ngài là cao nhân phương nào? Lại có thể phát hiện ra lai lịch của ta?”

“Tôi là ai không quan trọng, phải trả giá thế nào mới phá được cửa Sinh, các hạ nói đi!”

“À, đừng kích động thế...” Người ấy để lộ nụ cười nhè nhẹ, nói. “Ta sẽ chỉ cách cho ngài, chỉ cần đừng giống lão bá kia, gương kiếm, trực tiếp phá trận, mở ra một con đường.”

“Lão bá? Là vị lão bá vừa nãy sao?” H và T đưa mắt nhìn nhau, cùng lúc nghĩ tới ông già thần bí vừa lướt qua họ

ban này.

Là ông già thần bí mà năng lực có thể so sánh ngang bằng với Dracula.

“Ta nghĩ các ngài chắc vừa gặp ông ta rồi.” Người đó cười khế, “Một trận đồ kỳ công như vậy, bị ông ấy dùng kiếm phá ra một con đường. Phương thức bạo lực như vậy thực sự không giống với một việc mà người có tuổi như ông ấy nên làm, ôi, vừa này nếu không phải là ta chạy nhanh, e rằng...”

“Một kiếm phá trận?” H biết rõ sự lợi hại của trận đồ này, không nén nổi thè lưỡi, sau đó anh ngẩng đầu lên, đột nhiên phát hiện ra, toa tàu số 7 này đúng như lời chủ nhân của nó vừa nói, có dấu tích bị người khác cố tình vượt qua.

Bởi vì cả toa tàu bị hằn một vết kiếm cực lớn nhìn thấy mà kinh sợ.

Vết kiếm này vừa dài vừa sâu, chém thẳng từ đầu toa tới cuối toa, công lực của người sử dụng kiếm cao cường tới mức kinh thiên động địa.

Kiểm khí cuộn cuộn mà chiều kiếm này để lại xung quanh vẫn còn chưa tan biến, cả toa tàu không chỗ nào là không có vết tích, kể cả trần toa cũng bị lực kiếm quét trúng, thành sắt của toa tàu cong lên, nứt thành một vết dài nham nhở.

Trên sàn tàu trông càng khủng khiếp hơn, vương vãi đầy những cánh tay, chân đứt lìa của các loài quỷ quái, e rằng khi bị lực của chiều kiếm này quét trúng, lũ quỷ kẻ cả cơ hội giãy giụa cũng không có, ngay tức khắc cơ thể đã bị đứt lìa.

Nếu không phải đoàn tàu địa ngục này yểm bùa chú cực mạnh có thể ép lại nội lực bộc phát ra từ bên trong thì chiều kiếm này đã khiến toàn bộ toa tàu số 7 vỡ tan thành từng mảnh.

H ngấm ngấm xong tác phẩm của ông lão ban này mới quay đầu nhìn chăm chú vào chủ nhân của trận đồ, cất giọng nói: “Tôi đoán rằng, người chắc chắn cũng không phải là một nhân vật tầm thường, một chiều kiếm mạnh như vậy nhắm thẳng vào người, ngay cả một sợi tóc cũng không bị mất?”

“Nói hay lắm, nói hay lắm.” Người đó khế cúi mình, lịch sự trả lời. “Ông lão ban này cũng nói như vậy, và may là ông ấy đánh giá cao ta nên mới không chém nhát thứ hai, nếu không giờ ta chắc không có cơ hội đứng đây nói chuyện với các ngài rồi...”

“Được rồi.” H nói. “Chúng ta người đảng hoàng không nói lời mờ ám, làm thế nào để rời khỏi trận đồ này?”

“Rất đơn giản.” Người đó lại nhếch mép cười, “chơi với ta một ván cờ vậy, ngài thắng ta sẽ để ngài đi.”

“Cờ vậy? Ha ha ha ha!!” H vừa nghe dứt lời, đột nhiên cười lớn.

“Hừ?” Người đó để lộ thần sắc kinh ngạc, hỏi: “Có gì đáng cười nhĩ?”

“Ta chỉ có thể nói, người giờ trò ma quỷ lại gặp trúng tổ tiên của ma quỷ rồi!” H nhìn người đó, đắc ý cười. “Cái trò cờ vậy này chính là phát minh của người Trung Quốc chúng ta mà!”

“Vậy ư?” Người đó khế phẩy tay, chỉ thấy trận đồ dưới chân H tự động thu lại, đường dọc và đường ngang tức tốc giao kết với nhau biến thành một bàn cờ cực lớn.

Còn H và người đó mỗi người đứng ở một điểm trên bàn cờ vậy.

“Được!” H mỉm cười. “Xin hỏi nên xưng hô thế nào?”

“Gọi ta là Abe no Seimei đi!” Người đó khế phẩy tay, đôi mắt ánh lên vẻ hào hứng, “Hãy cho ta được thưởng thức nghệ thuật đánh cờ của người Trung Quốc nào, mời...”

“Mời...” H cũng giơ tay thể hiện tư thế mời sau đó quay đầu nói với T. “Người sói T cậu đi trước đi, chờ tôi giải quyết anh chàng này xong sẽ lập tức đuổi theo.”

T gật mạnh đầu, trải qua mấy trận kịch chiến ban nãy, anh tin tưởng vào thực lực của H hơn ai hết, anh sải bước chạy về hướng toa tàu số 6.

“H, đừng thua đấy!” T nói.

“Yên tâm.” H chăm chú nhìn vào bàn cờ, không cả ngắc đầu trả lời, lúc này, anh như bị bàn cờ thu hút hoàn toàn, không còn bận tâm tới chuyện gì.

“Abe no Seimei tiền sinh, chúng tay hãy tuân theo cách chơi cổ điển của cờ vây, quân trắng đi trước, ai sẽ đi quân đầu tiên?”

Abe no Seimei khẽ cười trầm tư, nói: “Được, thì tôn trọng cờ vây vẫn là phát minh của người Trung Quốc, quân trắng cho ta, quân đen cho ngài.

Toa tàu số 3, toa tàu của đội quân bị tra tấn.

Lúc này hai tay J đang giơ lên, căn linh hồn của hai con ngựa hung bạo, phía sau lưng ngựa là Thương Ưởng đang không ngừng khóc lóc.

Lòng bàn tay J đã toác ra, máu chảy dọc theo cánh tay xuống dưới.

“Người chẳng có cách nào để cầm cung, rút cuộc người còn có tác dụng gì nữa?” Lúc này, Người treo cổ do vua Charles biến thành từ từ đi tới trước mặt J, trên mặt hiện ra nụ cười mỉa mai.

“Hừ.” J mồ hôi đầm đìa, hai mắt như tóc lửa trùng trùng nhìn Người treo cổ.

“Nếu tin tức của ta không nhầm, hê hê.” Người treo cổ nói. “Hôm nay hình như là nhiệm vụ cuối cùng của một người bạn cũ của ta thì phải?”

“Hừ.”

“Lời nguyện vĩnh viễn của tiểu đội săn quỷ, nhiệm vụ cuối cùng bao giờ cũng khó khăn nhất.” Người treo cổ cười khanh khách, “không ngờ quả đúng là thật!”

“Phi!” J nhả một bãi nước bọt, nhắm thẳng vào Người treo cổ, nhưng Người treo cổ khẽ nghiêng mình, nhẹ nhàng né tránh.

“Người đã là bạn tốt nhất của ta, ở đây không thiếu chuyên gia về các loại hình phạt...” Người treo cổ lạnh lùng nói. “Ta nhất định sẽ chuẩn bị một hình phạt thật thích hợp với người, anh bạn của ta, ha ha ha ha!”

“Hình phạt?” J cúi đầu, cơ mặt gần miệng từ từ nhếch lên, và dần biến thành hình vòng cung như một nụ cười.

“Người biết không? Vua Charles à!” Đôi mắt J chột ánh lên. “Ta phải chờ lâu lắm, mới khiến người đến gần bên cạnh ta...”

“Á.” Người treo cổ thất kinh, lùi lại một bước.

Nhưng, không kịp rồi.

J đã kịp ra tay.

“Trong nhiệm vụ cuối cùng này, gặp được ngươi, ta thực sự không còn gì hối tiếc!” J nói. “Ta phải phá vỡ cái dấu niêm phong này thôi! Nữ thần!”

“Nữ... Nữ thần... dấu niêm phong của Nữ thần!” Người treo cổ hoảng loạn trốn ra phía sau, “Ngươi có thứ ghê gớm như vậy ở trong tay! Lẽ nào ngươi định cùng chết một lượt!”

“Nói đúng rồi!” J cười nói.

Sau đó, J lấy hết sức kéo tung áo trước lồng ngực, một hình vẽ giống hình chữ thập in trên lồng ngực săn chắc của anh phát ra ánh hào quang chói lòa.

“Hãy giải thoát đi! Dấu niêm phong của Nữ thần!”

J ngẩng cao đầu, hai tay dang rộng hết sức, trông như thánh hài đang tiếp nhận ánh sáng thánh để rửa sạch cơ thể.

“Mũi tên của Ankh!”

Toa tàu số 2, cục diện trận chiến đã gần tới hồi kết.

Anubis đã đuổi kịp Thăng hề hiểm ác ở cửa ải cuối cùng.

“Nói đi, tên hề.” Đôi mắt Anubis ánh lên vẻ phẫn nộ, ông khẽ vỗ lên cây súng săn trên vai. “Ngươi muốn chết kiểu gì?”

“Ha ha! Ha ha!” Thăng hề nhảy qua nhảy lại, trông như đang khiêu vũ. “Anubis, vừa nãy chẳng phải ngươi rất có khí thế sao? Sao giờ lại trở nên khổ sở vậy?”

“Khổ sở?” Gương mặt chó sói đen sì của Anubis để lộ một nụ cười hiểm gập, “Ngươi vẫn còn dám hỏi ta hả?”

Vừa dứt lời, tay phải Anubis vòng ra sau lưng, rút cây súng săn cỡ lớn ra phía trước, nòng súng nhắm thẳng vào tên hề.

“Chờ chờ đã...” Thăng hề để lộ thái độ vừa đáng sợ, vừa nham hiểm. “Ta, ta không muốn đánh với ngươi...”

“Ha ha.” Anubis cười nhạt, “Đừng tưởng ta không biết trò mèo của ngươi, muốn gọi nguyên nhân của sự sợ hãi từ địa ngục lên để đối phó với ta chứ gì? Nhanh lên, ta đang đợi đây!”

“Ta cũng biết rõ tình trạng của ngươi!” Thăng hề cười hê hê nói, “Vì để chăm chỉ phục vụ cho chuyến tàu địa ngục, ngươi đã bị niêm phong mất ba thành công lực, thêm vào đó ngươi vừa bị ta và Người treo cổ liên thủ ‘ưu ái’, lại còn phải chiến đấu với đội quân bị tra tấn tuyệt vời, chắc giờ linh khí của ngươi còn lại chẳng đáng là bao?”

“Chẳng đáng là bao?” Anubis nhắc cây súng săn nhắm thẳng đầu thăng hề, “Chỉ cần một phát sẽ bắn nát cái đầu chó của ngươi!”

“Hê... để ta gọi người mà ngươi sợ nhất nào!” Thăng hề khẽ lắc lắc hai tay, sau đó là lắc lắc mông, cuối cùng là nhảy nhót, nhưng không có chuyện gì xảy ra, so với tình trạng lập tức gọi được ngay Lancelot, lúc này hoàn toàn khác biệt.

Thăng hề lắc một hồi, cũng chẳng có bóng người nào xuất hiện.

“Biết chưa!” Gương mặt chó sói của Anubis khê cười, để lộ hàm răng sói sáng lấp lánh.

“Người nghĩ gọi được người mà ta sợ nhất ra đây đơn giản thế sao?”

“Người... tại sao...” Lần đầu tiên thằng hề để lộ tâm lý hoảng loạn, “Chờ chút, người mà người sợ nhất... người mà người sợ nhất là... sao lại là...”

“Người mà Anubis ta sợ nhất, từ trên trời xuống dưới đất, nàng chính là nữ thần ma pháp vô cùng cao sang.” Anubis hét lên, cùng với sự phẫn nộ của ông, cây súng săn rung lên, từng loạt từng loạt đạn được bắn ra từ linh khí của ông.

“Thằng hề kia! Người có thể gọi được nàng tới! Ta sẽ cho người thay ta làm trưởng tàu luôn!”

“Chờ chút... Chờ chút...” Trong lúc nguy cấp thằng hề mới để lộ thân thủ cao minh hẩn giấu kín bấy lâu, tay phải hẩn lắc ra một tấm áo choàng cực lớn, vừa đủ che lấp toàn bộ cơ thể.

Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng!!!

Hàng nghìn viên đạn bắn xuyên qua, biến tấm áo choàng thành một chiếc tổ ong.

Tấm áo choàng bị hàng nghìn viên đạn bắn thủng từ từ rơi xuống, nhưng không nhìn thấy bóng dáng thằng hề đâu.

“Đáng chết! Không bắn trúng!” Tay phải Anubis dựng thẳng cây súng, tay trái khê vỗ vào băng đạn, loong coong loong coong, từ bên trong hàng chục vỏ đạn rơi xuống.

Anubis vừa dứt lời, tấm áo choàng từ từ bay xuống, một lá bài ma quỷ phóng ra với tốc độ mắt thường không thể phân biệt nổi, bay vút về phía đầu toa tàu.

“Thằng cha đáng ghét, còn giữ được thực lực tới bây giờ!” Anubis đuổi theo, cây súng săn trên tay tiếp tục bắn ra một loạt đạn, muốn bắn cho lá bài ma quỷ đó rơi xuống. “Xuống cho ta!”

Pằng pằng pằng pằng pằng pằng, đạn nổ đing tai làm thủng một hàng trên thành tàu.

Nhưng, chính trong lúc này, đạn của ông, đột nhiên dừng lại.

Anubis thậm chí còn cảm thấy cánh tay mềm nhũn, toàn thân rũ ra.

Chỉ thấy lá bài ma quỷ ấy dừng lại trong không trung, sau đó cười lớn, “Anubis không còn linh khí nữa... Hết đạn rồi... Hết linh khí rồi... Hết đạn rồi...”

“Hừ, không còn linh khí, vẫn phải giết người!”

Anubis khê duỗi tay, vút súng săn đi, đồng thời khê nhún chân, toàn thân trở nên mềm dẻo như một chiếc lò xo cực lớn.

Pung! Trong nháy mắt đã nhảy tới cạnh lá bài ma quỷ.

Thân thủ của Anubis quả nhiên lợi hại, chụp một cái, đã nhắm thẳng lá bài mà chụp xuống!

Lá bài ma quỷ thất kinh, như một con bướm bị làm kinh động, toàn thân run rẩy, không ngừng bay tán loạn, Anubis chụp nhất đầu tiên không trúng, lại nhìn thấy lá bài vẽ nên vài hình vòng cung trong không trung, rồi xoẹt một tiếng! Nó bay qua khe cửa.

Lá bài ma quỷ đã chạy khỏi toa tàu số 2 và chạy xuyên vào đầu tàu rồi!

“Muốn chết!” Anubis cười nhạt, “Trốn trong đầu tàu tưởng ta không bắt được ngươi sao? Ngươi cho rằng trưởng tàu của đoàn tàu này là ai?”

Chỉ thấy Anubis chậm chậm bước về phía đầu tàu, nắm chắc tay nắm cửa đầu tàu kéo mạnh.

Trong giây phút cánh cửa của đầu tàu mở ra.

Anubis khựng lại.

“Là ngươi!!”

Rầm một tiếng, cơ thể ông bay lên, bay qua nửa toa tàu, sau đó chậm chậm rơi xuống sàn tàu.

Cửa toa tàu từ từ, từ từ mở ra.

Một cơ thể gầy guộc toàn thân quấn kín dây vải, trên đầu ngón tay trở đầu một quân bài đang nhìn Anubis cười nhạt.

“Ha ha, các ngươi cố sống cố chết chiến đấu cho tới bây giờ... lẽ nào không có ai nghĩ tới, kẻ chủ mưu Xác ướp 29 ta rốt cuộc đang trốn ở đâu sao?”

Chương hai mươi tám:

Ba phút đếm ngược

Nhân vật thứ 16 xuất hiện trong *Chuyến tàu địa ngục*:

Sadako trong ti vi

Cô xuất thân từ bộ phim kinh dị *Ringu* của Nhật Bản.

Ồ, thực ra cô không buồn cười như vậy đâu...

Toa tàu số 6.

T chạy tới toa tàu này liền gặp phải mấy con quỷ Nhật Bản còn sót lại, hai tay anh như gió, vù vù vài cái đã nhẹ nhàng giải quyết hết bọn chúng.

Chính trong lúc chân giẫm lên đầu chú bé có chữ “lời nguyện” trên trán, anh nhìn lên đồng hồ chỉ thời gian phía trên toa tàu, thời gian đã chạy tới phút 57, chuẩn bị chuyển sang 58.

Thời gian, còn lại không đầy ba phút nữa!

Đồng thời, trong lòng T chợt dấy lên một linh cảm không tốt lành...

Anh đã tới tận đây, nhưng, không nhìn thấy bóng dáng một đồng đội nào, những thành viên khác đã lên những toa tàu phía trước đâu cả rồi?

Cho tới lúc này, cửa Hoàng Tuyền không có dấu hiệu gì là sẽ mở, như vậy chẳng phải có nghĩa là “những thành viên ở phía trước, đã lành ít dữ nhiều rồi...”

Nghĩ tới đây, T không nén nổi ngẩng đầu rống lên một tiếng, bốn chân sải bước, như một tia chớp màu đỏ, nhảy lên cửa sổ toa tàu số 6, tránh xa đám linh hồn lương thiện, anh phải dùng tốc độ nhanh nhất tới đầu tàu mới được!

Bốn chân người sói T bám chắc vào cửa sổ, thể hiện năng lực vô cùng ưu việt của động vật, chạy men theo cửa sổ.

“Hú...” Anh không ngừng rống lên, năm móng vuốt bám vào cửa sổ kêu ken két, anh không còn màng tới bất cứ điều gì, chỉ tiếp tục chạy.

Phía eo vừa nảy bị Miêu nữ cắn bị thương, máu lại tiếp tục chảy ra thành dòng.

Chết tiệt!! Thời gian không còn tới ba phút!

Những thành viên phía trước, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Toa tàu số 8.

Một cánh tay gầy guộc già nua đang chậm rãi lấy ra một chiếc bật lửa.

Ngón tay cái ấn dứt khoát vào viên đá lửa, xòe một tiếng, một ngọn lửa màu đỏ phun lên từ đầu chiếc bật lửa.

Ngọn lửa sát lại gần môi, đốt cháy một điếu thuốc, ánh lên một đốm lửa hồng nho nhỏ.

“Thời gian còn lại ba phút thôi.” Chủ nhân của cánh tay nhả ra một vòng khói, chậm rãi thốt lên một câu.

“Chắc là họ sẽ kịp.” Một giọng nói khác, già nua nhưng đầy nội lực, trầm ngâm cất lên.

“Ừ, vậy chúng ta có đánh không?” Ngón tay gầy đang kẹp điếu thuốc, trong ánh sáng phản chiếu của đốm lửa, mang một thần thái vô cùng thanh tao và nhàn nhã.

“Đánh, đương nhiên đánh.” Giọng nói già nua cười lên. “Lẽ nào ngươi sợ rồi? Bá tước.”

“Sợ?”

Chủ nhân của ngón tay, gương mặt thanh cao nhưng không che giấu nỗi sợ già nua đó chính là tổ tiên ma cà rồng - Bá tước Dracula.

Ông ngậm đầu thuốc, từng làn khói trắng từ từ bay ra từ mũi ông.

“Vua Arthur à, ta chỉ sợ ngươi thân già xương cốt không chịu nổi vận động hơi mạnh một chút thôi!”

“Cái này thì ngươi đừng lo, ha ha.” Vua Arthur với chất giọng già nua cười lớn. “Ta lại lo lắng cho ngươi, lát nữa sợ ánh sáng từ Thái dương thần kiếm của ta quá mạnh khiến ngươi hồn siêu phách lạc, đến xương cũng chẳng tìm thấy.”

“Hê hê, rất tốt, tinh thần rất tốt.” Dracula mỉm cười, dụi tắt điếu thuốc, hai tay từ từ giờ ra phía trước, một luồng khí đen vây quanh lòng bàn tay ông và xoay tròn, trông vô cùng kỳ dị.

“Hàng trăm năm nay, đây là lần đầu tiên ta dùng hết thực lực của mình, nhớ nhìn cho kỹ đây.”

“Ồ, quả nhiên ngươi đã đạt tới mức có thể khiến linh khí hiện hữu.” Vua Arthur giờ Thái dương thần kiếm trong truyền thuyết lên, một luồng hào quang chói mắt trong phút chốc rọi sáng cả toa tàu.

“Như nhau, như nhau.” Dracula mỉm cười. “Tới đi, anh bạn già của ta, Vua mặt trời Arthur.”

Đầu tàu.

Anubis bị một đám cửa Xác ướp 29 đánh văng, rơi bịch trên sàn tàu, trong giây phút ấy, ông chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân như bị gãy vụn thành từng mảnh.

Hơn thế nữa, ông còn cảm thấy cổ họng vừa khô, vừa đau.

Sau đó, một luồng nội lực từ trong sâu thẳm chọt bùng lên, khiến ông trở nên đờ đờ sát khí!

“Ta muốn giết người! Ta muốn giết người! Ta muốn giết! Giết! Giết! Giết giết giết!”

Trong nháy mắt, đôi mắt Anubis đỏ rực lên, ông há to miệng để lộ chiếc răng nanh chó sói, quỳ trên đất, phát ra

những tiếng kêu gào ghê sợ.

Lúc này, quân bài quỷ quái cất giọng cười lớn: “Ha ha ha ha! Thật là vinh hạnh, Anubis, người khiến Xác ướp 29 phải đích thân tiêm virus nổi loạn cho người thì quả thật là vinh hạnh đấy!”

Xác ướp 29 không nói, nhưng đôi mắt để lộ ánh nhìn đỏ rực xa xăm, chăm chú quan sát sự biến đổi của Anubis.

Tay phải hắn lúc này nhuộm đầy máu của Anubis, vừa nãy, chính đôi tay mang đầy virus này đã không chút do dự chọc thẳng vào người ông, đồng thời tiêm chất dịch nhiễm độc thuần chủng nhất vào huyết quản của Anubis.

Chẳng trách Anubis đau khổ đến vậy, sức mạnh của ông bị phong tỏa trên tàu, linh khí đã cạn kiệt, giờ đột nhiên phải chống cự với loại dịch độc vừa mạnh vừa tiêm trực tiếp vào người, quả thực là quá khó khăn.

Chỉ thấy Anubis không ngừng gào thét, ông lăn lộn trên sàn tàu, cơ thể không ngừng run lên kịch liệt, còn khuôn mặt thì biến dạng như sắp phát điên, trở thành một con quỷ giết người.

“Đừng lăn lộn nữa.” Quân bài phẳng teo quái quỷ cười lớn. “Hiện giờ cơ thể người mệt mỏi, sức đề kháng không được như trước kia! Hãy ngoan ngoãn bó tay chịu thua đi, hãy trở thành một thành viên của bọn ta!”

Anubis không thốt lên lời nào, chỉ trợn trừng đôi mắt vẫn máu, nhìn thẳng vào xác ướp và quân bài, cắn răng chịu đựng, vài dòng nước dãi chậm chậm chảy xuống từ bên mép của ông.

Tuy không có cách nào cất tiếng, nhưng đôi mắt cương nghị của ông nói rằng ông quyết không chịu khuất phục.

“Các người, hai kẻ khốn nạn! Ta là, trưởng... trưởng tàu...”

Thời gian cứ trôi đi, biểu hiện của Anubis tuy vẫn đáng sợ như vậy, nhưng cơ thể ông đã dần dần không run rẩy nữa, đôi mắt đỏ ngầu cũng từ từ giảm dần sắc đỏ, hồi phục thành đôi mắt nâu vốn có.

Không hổ danh là người trấn giữ suối vàng, Anubis! Đối mặt với virus tàn bạo như vậy người vẫn có thể chống cự được.

“Thật không biết nghe lời.” Thằng hề trong quân bài phẳng teo cười hê hê, “Sếp xác ướp, hãy tiêm cho hắn nhát nữa đi, để hắn ngoan ngoãn hơn một chút, nghe nói nếu tiêm nhiều quá sẽ chết? Nếu chết thì thôi!”

“Hầy...” Xác ướp lại gần Anubis, miệng lập bập nói. “Thật-không-biết-nghe-lời.”

Anubis quỳ trên sàn, trừng mắt nhìn xác ướp đang từ từ bước lại gần, đôi mắt phẫn nộ, nhưng lực bắt tòng tâm.

Vì lúc này đây, ông đã sức cùng lực kiệt, thêm vào đó là vừa bị bọn virus quấy nhiễu khiến toàn thân ông không còn chút sức lực nào, ngay cả sức lực để cố gắng đầu lên cũng không còn nữa.

Không ngờ, Anubis lừng lững bốn phương ở Ai Cập lại rơi vào tình cảnh như vậy.

“Không-nhức-nhích-được-hà? Hãy-để-virus-cho-người-thêm-sức-mạnh.” Xác ướp thò cánh tay phải khô đét của hắn ra, bên trên cánh tay là tầng tầng lớp lớp vải thô, những lớp vải thô này mang một màu xanh đậm kỳ lạ, chi cần liếc qua cũng biết đó là thứ kịch độc.

Quân bài phẳng teo đằng sau lớn giọng hét lên: “Tới đi! Tới đi! Anubis hãy trở thành nô lệ của sự phẫn nộ đi nào! Trở thành thành viên yêu quý của chúng ta đi nào!”

Trong tiếng hét của quân phẳng teo, cánh tay phải bị lớp vải màu xanh sẫm bọc kín của xác ướp từ từ thò ra phía trước, nhìn như sắp chạm vào trán của Anubis.

Dưới cái bóng của lớp vải màu xanh sẫm đó.

Anubis thở dài một tiếng, nhắm mắt lại.

“Đúng! Thế-là-đúng-rồi.” Gương mặt bị che lấp bởi tầng tầng lớp lớp vải thô của Xác ướp cười nói.

Trong lúc ấy, Anubis lắc lắc đầu, miệng khẽ mở ra, nhẹ nhàng nói hai chữ.

“Khai hỏa”

“Cái gì?”

Đột nhiên, Anubis xé toang lớp áo sơ mi rách bươm, để lộ đầu một chú rồng lửa nhỏ.

Chú rồng nhỏ có đôi mắt vừa to, vừa lanh lợi, đang nhìn thẳng vào xác ướp, hai bên gò má phồng cao, trông như hai viên bi đỏ tròn xoe.

Sau đó, miệng chú rồng con khẽ thổi mạnh một cái, một quả cầu lửa tỏa sáng tứ phía, nhắm thẳng vào xác ướp bắn tới.

“A...” Xác ướp kêu thất thanh, hai tay lập tức rút về, muốn bảo vệ mặt mình.

Nhưng, chính trong lúc đó, hắn chẳng còn nhìn thấy gì nữa, chỉ nhìn thấy một màn đỏ rực, cái gì cũng đỏ!

Đỏ tới mức phát rực! Đỏ tới mức khiến hắn phải kêu lên thất thanh!

Tiếp theo đó là một cơn đau đốn vô cùng lan tỏa khắp người.

“Trong truyền thuyết, xác ướp bất tử quả nhiên đặc biệt sợ lửa, ha ha ha ha.” Giọng nói Anubis tuy yếu ớt vô cùng nhưng vẫn không giấu nổi sự tự hào, ông cất tiếng cười lớn.

Chương hai mươi chín:

Time is up

Nhân vật thứ 17 xuất hiện trong *Chuyến tàu địa ngục*:

Chúa ruồi (*Beelzebub*)

Chúa ruồi được nhắc đến trong cuốn “Tân ước”, gọi là Vua quỷ, ông từng tuyên chiến ba lần với Jesus, tuy đã thể hiện sức mạnh ghê gớm, nhưng cuối cùng cũng không đánh nổi con của thượng đế và bị đẩy xuống địa ngục.

Nhưng ngay cả khi ở dưới địa ngục, vị thế kẻ mạnh của ông vẫn không hề suy giảm, cấp bậc của ông chỉ thua kém Satan và nhân vật cấp tể tướng của Lucifer.

Trong cuốn “Thất lạc viên”, ông được miêu tả như một vị hiền triết vô cùng trí tuệ.

Trong tranh tôn giáo, hình tượng của ông, đa phần là một con ruồi cực lớn.

Một màn đêm u ám không chút ánh sáng, đây là nơi sâu thẳm của địa ngục, một nơi được gọi là “Sở quản lý địa ngục”.

Một người đàn ông toàn thân vận đồ đen, đang chạy như điên trong hành lang sáng lóa trắng toát, người đàn ông này không chỉ vận đồ đen mà ngay cả làn da gương mặt cũng toàn một màu đen.

Người đàn ông da đen đang chạy như điên và hành lang sáng trắng tạo nên một sự đối nghịch mạnh mẽ.

Ông chạy thẳng qua hành lang, thu hút sự chú ý của mấy nhân viên địa ngục đang làm việc gần đó, họ ngẩng đầu lên, để lộ ánh mắt đầy tò mò dõi theo người đang chạy vụt qua, sau đó lại cúi đầu xuống, vì họ đã nhận ra thân phận của người đàn ông da đen này.

Thân phận của người này trong sở quản lý địa ngục rất cao, nhìn một cách tùy tiện là không lẽ phép.

Người đàn ông đang chạy thực mạng này lại chẳng hề đoái hoài tới sự mất tôn nghiêm của mình, cứ tiếp tục chạy thực mạng, sau đó gấp gấp dừng bước bên ngoài một cánh cửa bằng kính trong suốt.

Trên cánh cửa trong suốt đó có gắn một tấm biển mạ vàng, phía trên viết “Ban xuất nhập cảnh địa ngục”.

Người này dừng chân ngoài cửa, hít một hơi dài, điều chỉnh nhịp thở rối loạn do vừa rồi chạy quá nhanh, sau đó nhấn liên tục vào máy hỏi đáp ở cạnh cửa.

Máy hỏi đáp kêu tu lên một tiếng, bên trong một giọng nói phụ nữ rất dịu dàng vọng ra.

“Đây là văn phòng làm việc của trưởng ban xuất nhập cảnh địa ngục, xin hỏi ngài có hẹn trước không ạ?”

“Làm ơn nói với trưởng ban Chúa ruồi, rằng tôi Hắc Vô Thường có việc gấp.”

Máy hỏi đáp im lặng vài giây, sau đó vọng tới một giọng đàn ông.

“Hắc Vô Thường, vào đi.”

Vừa dứt lời, cánh cửa kính từ từ mở ra, Hắc Vô Thường lau mồ hôi trên trán, vội vã bước vào bên trong cánh cửa.

Vừa đi qua cánh cửa, đập vào mắt ông là một văn phòng làm việc rộng chưa từng thấy, chính giữa văn phòng là một người đàn ông trông rất ngẫu, bảnh trai với đôi mắt xanh và mái tóc đen đang ngồi trước bàn làm việc.

Trước mặt người đàn ông có một màn hình ti vi lớn vô cùng treo trên tường.

Người đàn ông đang nhìn chăm chú vào màn hình ti vi, biểu hiện nghiêm túc một cách lạ thường.

“Bảo cáo trưởng ban Chúa ruồi,” Hắc Vô Thường chậm chậm bước vào phòng làm việc, thần sắc hoảng hốt nói: “Chỉ còn lại một phút thôi, nhưng âm thanh của cửa Hoàng Tuyền vẫn không thấy vọng tới, e rằng lạnh ít dữ nhiều rồi.”

“Một phút... ừm.” Chúa ruồi chăm chú nhìn vào màn hình ti vi cực lớn, trên màn hình có một điểm sáng không ngừng nhấp nháy, đó chính là dấu hiệu thể hiện vị trí của chuyến tàu địa ngục.

Phía góc dưới bên trái của màn hình ti vi, có một chiếc đồng hồ kỹ thuật số đếm ngược cực lớn vừa từ số 60 nhảy thành số 59.

Số 59 này có nghĩa là... thời gian, chỉ còn lại 59 giây thôi.

“Còn lại không tới một phút.” Thái độ Chúa ruồi tương đối nghiêm trọng. “Trên chuyến tàu địa ngục không truyền về bất kỳ một tin tức gì?”

“Vâng!” Hắc Vô Thường trả lời. “Đúng ra, lúc này chuyến tàu sẽ phát ra âm thanh Hoàng Tuyền, đồng điệu với âm thanh từ cửa Hoàng Tuyền của chúng ta mới có thể được dẫn dắt vào địa ngục. Nhưng, âm thanh cửa Hoàng Tuyền của chúng ta đã phát hơn 20 phút rồi, mà chuyến tàu địa ngục vẫn chẳng có phản hồi gì...”

“Ừ, tình hình này không ổn rồi!” Chúa ruồi nhắm mắt, lấy tay day day đầu mày. “Hừ, mới đầu nhìn danh sách hành khách, ta đã biết là sẽ có chuyện, nên đã thông báo gấp cho tiểu đội săn quỷ trên trần gian nhờ chi viện, nhưng vẫn hết cách rồi sao?”

“Với năng lực của tiểu đội săn quỷ, e rằng còn thua xa...” Hắc Vô Thường khẽ liếc qua danh sách hành khách vút lung tung ở trên bàn.

“Danh sách hành khách này có Dracula, Miêu nữ, còn có cả đội quân bị tra tấn... Tiểu đội săn quỷ Manhattan tuy là đội quân chiến đấu số một trên thế giới, nhưng đối diện với những kẻ địch như vậy, muốn rút lui an toàn e rằng đã vô cùng khó rồi.”

“Hừ... nếu không phải bị hạn chế bởi Hiệp định giữa thiên đàng và địa ngục, chúng ta không được cử quân đội ra vì sẽ bị thiên đàng coi là phản loạn.” Tay phải Chúa ruồi nắm chặt, phần nộ nói. “Việc này e rằng càng ngày càng rắc rối rồi!”

“Với tình thế này, chúng ta chỉ có thể tin tưởng vào Anubis và tiểu đội săn quỷ thôi!”

Chúa ruồi nhìn trân trối vào màn hình huỳnh quang, điểm sáng nhấp nháy trên đó thể hiện chuyến tàu địa ngục đang chạy như điên, không có người mở cửa Hoàng Tuyền.

“Hắc Vô Thường, đừng quên, sau khi việc này qua đi, ta phải truy cứu trách nhiệm, xem ai đã để nhiều quái vật như thế lên tàu cùng một lúc, nếu không phải là tạo phản thì là gì? Việc này vô cùng nghiêm trọng, ta phải điều tra, hiểu

chưa?”

“Vâng.” Hắc Vô Thường khom lưng đáp.

Chúa ruồi từ từ đứng dậy, lúc này, đôi mắt xanh vô cùng kiêu ngạo của ông thoáng qua một ánh nhìn vừa lo âu vừa ám áp hiếm thấy.

“Anubis, anh bạn già của ta!” Chúa ruồi khẽ thở dài một tiếng. “Xin người hãy cố gắng đứng dậy, đừng ép ta phải đích thân ra tay, phá hủy chuyến tàu địa ngục này!”

Trong toa đầu tàu của chuyến tàu địa ngục.

Những trận kịch chiến không ngừng diễn ra trên chuyến tàu, và đã bước vào giai đoạn trắng đen phân định cuối cùng, tiểu đội săn quỷ đã từng bước từng bước, gian khổ tiến tới toa đầu tàu, trận quyết đấu cuối cùng rốt cuộc cũng đã bắt đầu.

T đi qua toa tàu số 3, cảnh tượng trước mắt khiến một người đã quen với việc nhìn thấy máu tươi như anh cũng không nén nổi rùng mình.

Cảnh tượng ở đây thảm khốc tới mức không thể hình dung nổi, máu tràn khắp sàn tàu, vũ khí đủ loại khác nhau không rõ gọi là gì cắm đầy trên thành tàu, còn cả những mảnh xác vụn vương vãi khắp nơi, thậm chí cái móng ngựa cũng không còn nguyên vẹn, não người và máu huyết đủ màu sắc phun loang lổ.

Xem kỹ càng hơn một chút, sẽ phát hiện ra rằng, tất cả những thi thể này dường như đã bị một sức mạnh cực lớn ép cùng về một hướng, vẽ nên một hình thù tương đối kỳ quái trên sàn tàu.

Đó là một hình hơi giống cây thánh giá, chỉ có điều ở đoạn cuối của cây thánh giá chừa ra một hình tròn rất đẹp.

“Đây là mũi tên của Ankh!” T nhìn thấy chột thất kinh. “Lẽ nào... J đã giải phóng con dấu của nữ thần Siss sao?”

T đưa mắt kiểm tìm, càng lúc càng không thể cảm lòng vì toàn bộ toa tàu đã không còn nhìn thấy một chỗ nào không bị nhuộm máu nữa.

Điều khiến T thực sự run rẩy chính là người đàn ông đang nằm giữa đám xác chết kia.

Đội trưởng J!

“J...” T chậm chậm bước về phía trước mặt J, trong mắt có gì đó cay cay.

“Người... sói... T.” J toàn thân đã không còn là hình người, khuôn mặt điển trai ban đầu giờ không tìm thấy nổi một đặc điểm nào là vốn có của con người. Anh cố gắng mở nửa con mắt, mép khẽ động dậy...

“Nhanh đi... đi... đầu tàu.”

“Chết tiệt!” T nắm chặt hai tay, con xúc động trào dâng, hai hàng lệ cứ thế chảy dọc theo gò má rơi xuống đất.

“Sao cậu có thể chết ở đây? Sao có thể chết ở đây chứ! Chẳng phải cậu sắp về hưu sao! Người nhà cậu! Ước mơ của cậu thì sao?”

“Đi mau...” Gương mặt của J đã bị phá hủy tới mức không còn bất kỳ một biểu hiện nào là của con người, anh chỉ dùng giọng nói mơ hồ thều thào: “Anubis... đang... khổ chiến... đi...”

“Sếp.” Người sói quỳ xuống, cầm lấy tay J, nắm chặt. Đó là một bàn tay đã không thể tìm thấy bất kỳ chỗ xương

nào nguyên vẹn.

“Người mãi mãi là đội trưởng của tiểu đội săn quỷ chúng tôi.”

“Cảm...” Con mắt còn lại của J khẽ chớp, dần dần ngấn lệ, cùng với máu, hai giọt lệ từ từ chảy dọc xuống theo gò má.

T đứng dậy, đưa tay gạt mạnh nước mắt.

“Hú~~~~~,” Người sói T rống lên, rầm một tiếng, anh bước vọt qua toa tàu số 2 khắp nơi là xác chết và mở cửa tàu.

Rầm, trong lúc mở toang cánh cửa.

Một cảnh tượng tàn khốc dần hiện lên trước mắt anh.

Toàn thân Anubis đang bị treo lơ lửng trên không, một con quái vật không phân biệt được hình dạng, toàn bộ cơ thể đã bị lửa thiêu đen sì, tay phải đang nắm chặt cổ Anubis.

Còn tay trái của quái vật, trong nháy mắt thọc sâu vào ngực trái của ông.

“Anubis!”

T hét lên một tiếng thảm thiết, cơ thể biến thành một quầng đen lao tới chỗ con quái vật.

Nhưng anh chưa kịp đụng tới quái vật thì đã bị một thứ gì đó mềm mềm nhẹ nhàng quăng trúng.

“Đây là cái gì...” T khẽ vuốt lên mặt, để vào lòng bàn tay, mặt biến sắc.

Đây là... tim người?

T khựng lại, “Tim của Anubis?”

“Trả-lời-đúng-rồi, ha, ha, ha!” Quái vật đen sì đó chính là kẻ chủ mưu vụ bạo động trên tàu - Xác ướp 29. Hê, hê, ăn-tim-đồng-đội-có-ngon-không?”

Mới chứng kiến cái chết của J, giờ lại nhìn thấy tim của Anubis bị moi ra, T như phát điên, tay phải của anh khẽ vung lên, không màng tới bất cứ thứ gì nhằm thẳng xác ướp lao tới.

Xác ướp cười nhạt, khẽ cúi người, nhẹ nhàng né tránh một quyền của T.

“Càng-tức-càng-tốt. Ha, ha, ha...” Đôi mắt T vằn lên ánh đỏ, ngấn lệ, anh nghĩ tới cảnh J sắp chết, Ma nữ hút máu bất tỉnh nhân sự, lại còn trái tim của Anubis, Kỵ sĩ U hồn lạnh ít dữ nhiều, anh điên cuồng vung cước, khiến sức mạnh của cơ thể phát huy tới cực điểm, mỗi chiêu thức như quyết sống mái một phen với xác ướp.

Xác ướp lại lợi dụng tới đa sự phẫn nộ của Người sói T, nhẹ nhàng né trái, né phải khiến cho quyền cước của T đánh vào không trung, thao túng sự phẫn nộ vốn là màn kịch hần làm tốt nhất.

Chính trong lúc đó, tay phải T vung mạnh sang ngang, Xác ướp khẽ cúi người, nhân cơ hội lườn vào bên trong lòng Người sói T.

“Ta-nhìn-thấy-bụng-người-có-vết-thương?” Xác ướp cười khanh khách hai tiếng, tay phải nắm lại, nhằm thẳng vào vết thương ở sườn T đâm tới.

Chiêu này đánh tới đã khiến T đau đớn vô cùng, rống lên một tiếng phẫn nộ, vết thương ở sườn mở toác ra, máu

bắn tung tóe, cơ thể T đổ sập xuống sàn tàu.

“Chết... chết tiệt...” T quỳ trên sàn, cánh tay phải chống lên mấy lần, nhưng toàn thân không còn chút sức lực, không đứng lên được nữa.

“Chết tiệt! Vừa nãy bị thương quá nặng... lại tốn nhiều công lực rồi, bằng không cái loại xác ướp như ngươi... cơ bản ta chả coi ra gì...”

“Còn-lại-30-giây-nữa.” Xác ướp cười hê hê nói, con ngươi đỏ rực phát ra những tia nhìn chiến thắng.

“Ngươi-không-qua-nổi-đâu. Bọn-ta-thắng-rồi.”

T vừa vội, vừa tức, một người sở hữu sức mạnh vô song từ trước tới nay như anh trong giây phút này lại cảm thấy toàn thân không có chút sức lực.

Sau đó là một cảm giác bất lực bao trùm lên cơ thể, không ngờ, 15 giây kịch chiến ngắn ngủi trên tàu đã khiến anh mệt mỏi tới mức này.

Nhưng, chính trong thời khắc anh như sắp bỏ cuộc, bên cạnh bỗng vọng tới tiếng chuông điện thoại “tu~tu~tu~.”

T ngạc nhiên, khẽ cúi đầu, và phát hiện ra không biết từ lúc nào bên cạnh chân mình đã có một chiếc điện thoại, cần ăng ten của điện thoại phát ra ánh sáng nhấp nháy màu đỏ, thể hiện có người đang gọi tới...

“Gặp ma!” T thần thờ nhìn chiếc di động cạnh chân mình, và suy nghĩ xem có nên cầm nó lên hay không.

Anh nghĩ một lúc rồi quyết định cứ cầm lên, bấm vào nút nghe. “A lô!”

Từ trong chiếc di động vọng tới một tiếng kêu thất thanh của phụ nữ!

“A a a!” T giật mình, cái điện thoại rơi bịch xuống đất! “Há! Đây là loại ma quỷ nào gọi tới thế!”

“Xin lỗi, xin lỗi, cái điện thoại dằn độn này cứ thích dọa người dùng trước một cái.”

Nhưng sau đó chiếc điện thoại vọng tới một giọng nói quen thuộc.

“Người sói T, nghe thấy không? Ta là... Anubis!”

“Anubis?” T sờ sờ vào lồng ngực mình đang đập thình thịch vì bị kinh động. “Chẳng phải tim.. tim ông đã bị móc ra rồi sao?”

“Đây là một cách nhìn tôn giáo thần bí của Ai Cập cổ đại, tim bị moi ra chưa hẳn là chắc chắn chết, chỉ có điều sẽ khiến ta rơi vào tình trạng sinh mệnh ở trạng thái khác, đó là trạng thái chờ đợi một cơ thể mới. Nghe đây! Chúng ta không có thời gian đâu. Ngươi phải nhanh chóng giải quyết xác ướp... may quá có cái điện thoại có thể kết nối ba giới với nhau...”

“Đánh bại xác ướp? Nhưng tôi đã...” T cười đau khổ, nhìn vào hai cánh tay đã không thể cất lên nổi của mình, kể cả từ cơ bắp cho tới tinh thần, anh đều đã rệu rã không còn sức lực rồi.

“Người sói T nghe rõ đây, xác ướp không hề mạnh chút nào! Virus bạo loạn trên người hần vừa nãy đã bị tôi tiêu diệt hết! Hiện giờ hần chỉ lợi dụng sự phẫn nộ của cậu mới tránh được đòn của cậu, nếu so cậu với hần, hần yếu hơn cậu nhiều!”

“Ừm...” T suy nghĩ.

“Chỉ cần cậu bình tĩnh lại, tận dụng tốt vũ khí trên cơ thể mình, nhớ lại phương thức chiến đấu của cậu! Cậu nhất

định sẽ thắng! Chúng ta chỉ còn một mình cậu thôi!”

“Ừ? Phương thức chiến đấu của tôi sao?”

Nói xong, T run rẩy đứng dậy.

Xác ướp nhìn Người sói T nhếch mép cười nhạt. “Muốn-chết?”

T khẽ hắng giọng một cái, móng vuốt tay phải nhắm thẳng xác ướp vồ tới, Xác ướp 29 cúi đầu né tránh, nhưng đột nhiên hấn phát hiện, móng vuốt trái của Người sói T, với tốc độ nhanh như chớp cùng một lúc đã xuyên thẳng vào eo mình.

“Cước-phải-là-đánh-lừa?” Xác ướp quay người nửa vòng, tận dụng cơ thể gầy khô của hắn, kinh hãi né tránh đòn đánh tới từ tay trái của Người sói T, đây là đòn chí mạng.

Xác ướp trong phút chốc cảm thấy sợ hãi, bởi vì tốc độ ra quyền của T đã thay đổi! Không sai! Người sói T đã lấy lại được bình tĩnh rồi!?

Dựa vào quyền cước của hai tay, T đã đánh lùi được Xác ướp 29. Chân trái anh khẽ bước lên phía trước, móng vuốt bên phải tiếp tục đuổi tới, xác ướp không dám coi thường, giơ tay trái lên, chống đỡ móng vuốt phải của T, cùng lúc đó, vuốt trái của T vòng qua đột kích, nhưng xác ướp đã sớm đề phòng, bung ra dây vải cũ kỹ trên tay hắn, quấn lấy vuốt trái của Người sói, và không chế thành công đòn đột kích từ tay trái của anh.

“Buộc chặt rồi?” T nhìn vuốt trái của mình bị dây vải của xác ướp buộc chặt, kinh ngạc kêu lên.

“Ha, ha, xem-vuốt-trái-của-người-giờ-được-trò-gì-nữa?” Xác ướp cười nhạt, dây vải từ tay kia khẽ rung lên xoẹt xoẹt hai tiếng, lại trói chặt móng vuốt bên kia của Người sói, hai bên móng vuốt của T đồng thời bị dây vải khóa chặt, cùng bị khống chế.

Lúc đó, hai bộ móng vuốt của Người sói và tay của xác ướp như hai cơ thể sinh đôi dính liền buộc chặt vào nhau.

“Trên-dây-vải-của-ta-có-bùa-chú! Không-thể-giải-thoát-được.” Xác ướp cười nhạt. “Ngoan-ngoãn-chờ-tàu-tới-bến-đi!”

“A... đúng thế!” Người sói T mới đầu kinh ngạc, nhưng sau đó, biểu hiện trên mặt anh dần thay đổi, để lộ tia nhìn khác lạ, mép khẽ nhếch lên.

“Xác ướp à! Người buộc chặt ta và người với nhau, là để khống chế móng vuốt của ta, nhưng người hình như quên mất một chuyện quan trọng, trong thế giới hoang dã, vũ khí thiết thân của sói là gì sao?”

“Vũ khí thiết thân của sói!? A a a!!!” Xác ướp đột nhiên nghĩ tới, rồi hét lên một tiếng, dây vải ở hai tay đồng thời cuộn về, như muốn tháo chạy.

Nhưng, T đâu có dễ dàng buông tay, hai bên móng vuốt nắm chặt lấy dây vải, gắng sức kéo xác ướp lại trước mặt mình.

“Cảm tạ thần linh, đã ban cho con món mồi béo bở!”

Vừa dứt lời, Người sói há rộng miệng, hai hàm răng trắng nhọn phát ra ánh bạc lấp lánh, nhắm thẳng vào đầu xác ướp cắn phập một nhát.

Xác ướp đã tính nhầm, hắn không ngờ Người sói T còn có vũ khí chí mạng tới như vậy - hàm răng! Nhưng lúc này, khoảng cách giữa hai người chỉ vùn vùn 20 cm, có muốn trốn cũng không trốn nổi.

Xác ướp trợn trừng đôi mắt đỏ ngầu, nhìn cái miệng rộng đỏ như máu đang há ra trước mặt mình, càng lúc càng to, càng lúc càng to, sau đó, phập một tiếng! Cái miệng rộng đỏ như máu đó đã ngoạm ngáp cả đầu hắn.

Tiếp đó, xác ướp chẳng nhìn thấy gì nữa.

Dưới sức nhai mạnh mẽ của hai hàm trên dưới của sói, xác ướp chỉ cảm thấy xương đầu dần dần biến thành hình chữ V, mũi vẹo chui cả vào miệng, mắt mới đầu là lòi ra, sau đó xoẹt xoẹt hai tiếng, bắn phọt ra ngoài.

Cuối cùng, cả cái đầu của hắn nát vụn, biến thành một viên thịt bằm trong miệng của Người sói T.

“Phì!” T nhổ ra những mảnh vụn của đầu xác ướp. “Món ướp hàng nghìn năm quả nhiên là khó nuốt!”

Anh nhìn lên đồng hồ treo trên cửa toa tàu, thời gian, chỉ còn lại có 8 giây cuối cùng.

Phía đầu dây bên kia của chiếc điện thoại, lại vang lên giọng nói thúc giục của Anubis.

“Người sói! Nhanh! Đến phía đầu tàu! Bên trong có một cái nút màu vàng, ấn xuống là chúng ta thắng rồi!”

“Yên tâm!” T khễ nhún bốn chân, vài lần lên xuống, đã nhảy vào phòng điều khiển đầu tàu, trên bàn điều khiển quả nhiên có một cái nút màu vàng.

“Còn 3 giây nữa.” T liếc đồng hồ, thở hắt ra một tiếng.

Nhìn cái nút màu vàng đó, trong lòng anh đột nhiên dậy lên một sự xúc động vừa chua xót vừa tự hào, bắt đầu từ 15 phút ngắn ngủi từ khi bước lên toa tàu... tiểu đội săn quỷ Manhattan nổi tiếng toàn thế giới, tung hoành hàng trăm năm nay đã trải qua biết bao trận khổ chiến, còn suýt mất cả đoàn tàu...

May mắn thay, lúc này đây, tiểu đội săn quỷ vẫn còn một người, thành công đứng ở đây, điều này thể hiện nghĩa khí của các chiến sĩ anh hùng không phải là vô ích.

Chúng ta chiến thắng rồi.

Nhìn thấy chưa? J, Kỵ sĩ U hồn, Ma nữ hút máu, H... cuối cùng chúng ta vẫn thắng!

Mắt T ngấn lệ, ánh lên niềm tự hào chiến thắng.

Sau đó, anh giơ cao bàn tay phải, hướng về phía cái nút màu vàng, chuẩn bị ấn xuống.

“Lên đường vào Hoàng Tuyền thôi! Các vị khách quý!”

Nhưng, trong giây phút đó, cái nút không được ấn xuống, âm thanh của Hoàng Tuyền cũng không cất lên.

Bởi vì, hành động của Người sói T đã dừng lại.

Tay phải anh vẫn lơ lửng trong không trung, không hạ xuống, con người đang đắm chìm trong cảm giác buồn vui lẫn lộn này cảm thấy có gì đó mơ hồ và hơi bất ngờ. Anh cúi đầu nhìn vào ngực mình, không biết từ lúc nào, đã nhuốm đầy máu tươi.

Một vết cắt sắc lẹm, ngọt lịm đã xé toang cả lồng ngực của anh.

Máu, mới đầu là từng dòng nhỏ rỉ ra từ vết cắt đó, sau đó mỗi lúc một nhanh hơn, biến thành từng dòng từng dòng máu trông như những chuỗi hạt trân châu làm bằng máu.

Hạt trân châu máu mỗi lúc một to, cuối cùng biến thành một dòng sông màu đỏ, phun ra, bắn tung tóe khắp đầu tàu.

Ngón tay của Người sói T cứ giờ nguyên như thế, đôi mắt nhìn trừng trừng vào cái nút màu vàng, bị máu của mình bắn ra đã biến thành màu đỏ.

Tay phải anh khẽ động đây, muốn ấn ngón tay xuống cái nút, nhưng, cơ thể đã bị trọng thương tới mức không thể tiếp tục điều khiển được chính mình.

Thế nên, móng vuốt của Người sói T cứ giờ lên như vậy, chỉ thiếu có một bước, nhưng cuối cùng cũng không kịp hạ xuống.

Rầm! Đôi mắt T trợn lên, rồi đổ rầm xuống.

“Không cam tâm! Không cam tâm! Ta không cam tâm!”

Tiếp đó, một lá bài phát ra ánh sáng bạc chói lóa và kỳ dị bay ra từ bên trong lồng ngực bị thương của Người sói T.

“Ha ha ha, xin lỗi nhé, người cuối cùng chiến thắng là ta, thắng hề!”

Trong giây phút ấy, kim giây của đồng hồ từ 59 chuyển sang 60.

Time's up.

Thời gian, cuối cùng đã tới rồi!

Chương ba mươi:

Hồi kết

Sở quản lý địa ngục.

Ban quản lý xuất nhập cảnh địa ngục, trong văn phòng làm việc của trưởng ban Chúa ruồi và Hắc Vô Thường đang dồn mọi sự chú ý nhìn chăm chăm vào cái màn hình cực lớn trên tường.

Góc dưới bên trái màn hình, một con số đang đảo ngược.

Thời gian cứ thế trôi đi, biểu hiện của Chúa ruồi mỗi lúc một khó coi hơn, đèn hiệu chẳng có chút dấu hiệu nào là sẽ chuyển thành “điểm đỏ”, điều đó có nghĩa là trên tàu không có ai mở cửa Hoàng Tuyền, như vậy chỉ thể hiện một điều, sự nguy hiểm trên chuyến tàu địa ngục còn nghiêm trọng hơn so với ông tưởng tượng rất nhiều...

Nhìn con số ấy đang từ 4, sang 3, rồi chuyển thành 2.

Thậm chí biến thành 1.

Chúa ruồi không thể tiếp tục nhìn được nữa, ông từ từ đứng dậy, khẽ thở dài, rồi quay người bước đi.

“Hừ, chỉ còn lại vài giây, vẫn không ngăn chặn thành công sao?”

Nhưng, chính trong lúc đó, Hắc Vô Thường kêu lên một tiếng.

“Ày, sếp... có... có...”

“Cái gì?” Chúa ruồi giật mình quay đầu lại. “Có cái gì?”

“Ban này... hình như có cái gì đó lao vào trong chuyến tàu địa ngục!” Hắc Vô Thường nhìn vào màn hình, để lộ một thái độ vô cùng sửng sốt.

“Sao có thể thế?” Chúa ruồi kinh ngạc, “Chuyến tàu địa ngục bị lời nguyền ngăn chặn, hầu như không thể bị phá vỡ! Người có hoa mắt không?”

“A! Đổi rồi, đèn xanh đổi rồi!” Hắc Vô Thường hét lên. “Đổi rồi.”

Chính trong giây kết thúc cuối cùng, điểm xanh trên màn hình ti vi đột nhiên tức tốc nháy lên hai cái.

Sau đó điểm xanh trong nháy mắt biến thành điểm đỏ.

“Điểm đỏ...” Chúa ruồi hít một hơi thật sâu, dường như không thể tin nổi, “Nhanh nhanh thông báo cho nhân viên xuất nhập cảnh... nói... họ về rồi! Họ đã về rồi!”

“Thật không?” Hắc Vô Thường trong giây phút vẫn không dám tin, vì đã là giây cuối cùng rồi, tin tức vừa đúng lúc không thay đổi chút nào, trong giây cuối cùng truyền tới.

“Là thật!” Thái độ Chúa ruồi rất cả quyết, nhưng cũng không giấu nổi sự vui mừng như phát điên, “Họ đã làm được rồi! Chuyến tàu địa ngục đã mở cửa Hoàng Tuyền rồi!”

“Cuối cùng họ cũng đã làm được rồi!”

Chúa ruồi thần thờ nhìn màn hình huỳnh quang, đột nhiên ông cảm thấy khóe mắt ngân ngấn lệ.

Toa tàu số 7, toa tàu quỹ Nhật Bản.

“A? Đây là nhạc gì?” H vẫn đang chơi cò trong toa số 7 ngẩng đầu lắng nghe.

“Đây là khúc Hoàng Tuyên.” Abe no Seimei giơ tay xuống một quân cò, nét mặt để lộ nụ cười hiền từ. “Cũng là khúc ly biệt.”

“Ý của người là?” H khẽ giật mình, lẽ nào là...

“Là kết thúc.” Abe no Seimei cười lịch thiệp. “Tôi phải nói rằng, ván cò này từ đầu tới cuối cậu đều không tập trung. Cho nên cò là tôi thắng rồi, nhưng...”

“Nhưng cái gì...?” H hỏi dõn.

“Khúc Hoàng Tuyên chính là thể hiện cửa Hoàng Tuyên đã mở ra.” Abe no Seimei lấy hai tay thu lại toàn bộ quân cò trên bàn, từ tốn nói: “Trên thực tế, nhiệm vụ của các cậu đã thành công rồi!”

“Thành công rồi! Ha ha! Quả nhiên thành công rồi!” H vỗ mạnh tay. “Làm tốt lắm! Người sói T! Không hổ danh là huynh đệ của ta.”

Toa tàu số 2, toa tàu của đám người bị hành hình.

Nằm trên mặt đất, J ngắc ngoải phá lên cười lớn, tiếng cười vô cùng sáng khoái.

“Ha ha ha ha ha ha!”

Sau đó, J vung cánh tay còn lại có thể động đậy của mình, vỗ mạnh xuống đất.

“Charles, nhìn thấy chưa? Tên khốn này! Cuối cùng tiểu đội săn quỷ của chúng ta cũng thắng rồi!”

Toa tàu số 3, 4, 5, 6.

Những linh hồn lương thiện nghe thấy khúc nhạc này, ôm chầm lấy nhau và hoan hô, nhiều người không nén nổi xúc động rơi lệ, khóc rống lên.

“Chú Ryan, có phải ông đã thành công rồi không?” Cô bé nắm lấy tay người đàn ông, ngẩng đầu lên hỏi.

“Đúng rồi, thành công rồi.” Người đàn ông đưa tay dịu dàng xoa xoa đầu cô bé. “Là mọi người cùng cố gắng nên đã thành công!”

“Ừ, chú ơi, cháu nói với chú nhé.” Cô bé dường như đã đưa ra một quyết định rất quan trọng. “Sau này cháu cũng muốn làm ở tiểu đội săn quỷ, cháu cũng muốn giỏi giống ông!”

“Ừ!” Ryan nheo mắt cười, “Thật không? Giỏi quá!”

Toa tàu số 9, toa tàu của đám tuyển thủ bóng chày.

Bọn tuyển thủ bóng chày nhón nhác vút hết gậy xuống, nhảy căng lên hò hét:

“Home run!”

“Home run!”

Toa tàu số 10, toa tàu của dã thú.

Không biết từ lúc nào, Miêu nữ đã giải được huyết đạo trên người, đôi mắt nhắm hờ, đang thư thả ngồi trên sàn tàu đen sì.

Tư thế ung dung của cô và chiếc đuôi linh hoạt nhẹ nhàng vung vẩy như đang hưởng thụ những giây phút tự do cuối cùng.

Tiếp đó, cô khẽ nhếch môi.

“Anh chàng H đẹp trai, chúc mừng cậu nhé. Meo.”

Toa tàu số 11, 12, 13...

Gương bát quái trên đất phát ra một ánh sáng chói lòa, sau khi ánh sáng tan đi, hai người nằm trên đất, một là Đầu Trâu, một là Mặt Ngựa đang nhìn nhau... như không nhớ nổi vừa nãy đã xảy ra chuyện gì.

Toa tàu số 8, toa tàu của Bá tước Dracula.

Ma nữ hút máu nằm trên đất vẫn chưa tỉnh.

Kỳ lạ hơn là, trong toa tàu số 8 từng cơn gió đêm đang thổi tới.

Đối với chuyến tàu địa ngục kín bung không thể có gió lửa này, gió đêm dường như không thể tồn tại ở đây.

Nhưng, gió lạnh quả thực là tồn tại! Vì sao vậy? Vì thành tàu của toa số 8 đã bị người ta phá vỡ một lỗ lớn.

Rốt cuộc là sức mạnh nào? Đã phá vỡ được tầng tầng lớp lớp lời nguyên bảo vệ cực mạnh, phá vỡ thành tàu, tạo ra cả một lỗ hổng bằng thân người. Gió lạnh không ngừng thổi tới từ cái lỗ đó.

Và, vẫn còn một điều khiến người ta kinh ngạc, đó chính là hai vị kinh địch ngang tài ngang sức ban nãy lúc này đều không còn ở trong toa tàu số 8.

Đúng thế, Bá tước hút máu Dracula và vua mặt trời Arthur cùng lúc biến mất.

Toa số 8 đã để lại một câu hỏi lớn, chỉ còn gió lạnh xào xạc thổi trên mặt Ma nữ hút máu vẫn đang hôn mê.

Chương ba mươi mốt:

Cáo biệt

Cái gọi là mở cửa Hoàng Tuyền, chính là chuyến tàu địa ngục lúc đó phát ra tiếng hát “khúc Hoàng Tuyền”, khi tần âm của khúc Hoàng Tuyền và tần âm mà tổng bộ địa ngục phát ra hợp nhất với nhau, chính là lúc cửa Hoàng Tuyền sẽ mở lớn.

Bởi vì, chỉ có âm thanh khúc Hoàng Tuyền của tổng bộ địa ngục mới có thể dẫn dắt được chuyến tàu địa ngục đi xuyên qua tầng không gian và thời gian khác nhau và trở về địa ngục.

Nghe nói, khúc Hoàng Tuyền là một bản nhạc đặc biệt nghe vô cùng vui tai, có thể trực tiếp chạm tới nơi sâu nhất của linh hồn, bất luận là người hay yêu quái, đều sẽ không cưỡng nổi mà dừng mọi động tác, lắng nghe từ nơi sâu thẳm, tâm hồn và âm nhạc đang cùng rung lên.

Và người thể hiện khúc Hoàng Tuyền, là một người tên là Orpheus, ông tới từ truyện thần thoại Hy Lạp, để thể hiện lòng yêu mến con gái, ông đã viết nên “khúc Hoàng Tuyền” khiến Diêm Vương cũng phải cảm động.

Trong không gian tối tăm của địa ngục, chỉ nhìn thấy con tàu địa ngục được khúc Hoàng Tuyền dẫn dắt, phát ra ánh sáng xanh mờ mờ, từ từ bay lên.

Con tàu phát ra tiếng rên thật dài, đầu tiên là đầu tàu dần dần trở nên trong suốt trong ánh sáng xanh, tiếp đó là toa số 1, toa số 2... dần dần trong suốt tới...

Cả đoàn tàu, cứ như thế, dưới sự dẫn dắt của khúc Hoàng Tuyền, hoàn toàn xâm nhập vào địa ngục.

Chuyến tàu địa ngục trở về rồi.

Các anh hùng cũng trở về rồi.

Rầm! Rầm!

Ga tàu địa ngục đột nhiên xuất hiện một cái hố đen cực lớn, giữa hố đen vọng lại âm thanh bánh xe chói tai đang chuyển động, sau đó, một con tàu xuất hiện.

Như một con mãnh thú bị trọng thương, con tàu với tốc độ cao và tiếng rú không ngừng lao ra từ bên trong cái hố đen!

Bánh xe tiếp đất cọ xát tạo thành những đốm lửa sáng chói, sau đó, dưới tác dụng của lực ma sát, tốc độ của con tàu dần dần chậm lại.

Nó dừng lại rồi, dừng lại ở đường ray số 5 của địa ngục, khói phun ra từ bánh xe nóng bỏng mù mịt cả đường ray, một lực công kích cực mạnh đã khiến cửa Hoàng Tuyền mở ra vào đúng giây cuối cùng, nếu không đoàn tàu suýt thì không về được địa ngục.

Ting! Một tiếng chuông thánh thót vang lên.

Cửa tàu từ từ mở ra.

Cùng lúc đó, quân đội vũ trang của địa ngục và tiểu đội cứu thương đã chờ từ lâu ở đường ray số 5 động tác khẩn trương, bài bản có trật tự tràn lên trên chuyến tàu địa ngục.

Chỉ có điều, khi những nhân viên địa ngục đã trải qua hàng trăm trận chiến, nhìn quen bạo lực và mùi máu tanh, trong giây phút đặt chân lên chuyến tàu địa ngục, ai nấy đều không hện mà cùng lúc bịt mũi, để lộ thái độ vừa ghê sợ vừa kinh hãi.

Bởi vì, chuyến tàu địa ngục này, đã không còn là chuyến tàu địa ngục yên tĩnh hiền hòa như trong trí nhớ của họ nữa.

Lúc này, ở đây vừa trải qua một trận tàn sát điên cuồng được tạo bởi máu và lửa, đó là chiến trường, cũng là lò mổ.

Tàn khốc.

Thực sự, quá tàn khốc.

Sau khi quân đội tràn lên tàu, hai người cuối cùng bước lên tàu chính là Chúa ruồi và Hắc Vô Thường.

Nhìn thấy cảnh tượng tàn khốc của toa tàu chính trong giây phút này, ngay cả Chúa ruồi vốn rất lạnh lùng cũng phải chau mày.

“Hừm...” Ông nheo mắt, thờ dài thườn thượt. “Trấn giữ từng nơi chủ đạo, còn nữa, phải tìm người còn sống.”

“Nếu vẫn còn người sống...”

Quân đội vũ trang nhanh chóng thâm nhập vào từng toa tàu một, nhóm được đưa ra đầu tiên là từng hàng từng hàng những linh hồn lương thiện vô tội.

Bọn quái vật không bị chết trong trận kịch chiến vừa rồi tại các toa tàu khác, khi nghe khúc Hoàng Tuyền du dương đều rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, ý thức lẫn lộn.

Nhân viên địa ngục vừa tới đã đeo còng có yểm bùa lên từng tên, sau đó lần lượt đưa bọn chúng ra ngoài.

Chỉ có một vài yêu tinh quý quái lớn vẫn còn giữ được tỉnh táo, nhưng chúng cũng không phản kích, chỉ yên lặng đón chờ quân đội vũ trang tới.

Chúa ruồi đứng trên đường ray, trong tay nắm chặt máy bộ đàm, chờ đợi quân lính đang tản vào các toa tàu báo cáo tình hình cho ông.

“Báo cáo Chúa ruồi, toa 13, 12, 11 trống không.” Máy bộ đàm truyền tới thông tin đầu tiên.

“Báo cáo Chúa ruồi, đây là toa số 10... ở đây khắp nơi là vết tích của khói lửa! Còn có rất nhiều xác chết của dã thú... A! Phát hiện người còn sống!”

“Trời ơi! Là Miêu... Miêu nữ...”

Chúa ruồi nghe cấp dưới phát ra tiếng kêu hoảng hốt trong bộ đàm cũng nắm chặt máy bộ đàm, nói lớn: “Nói với

Miêu nữ, nếu cô ta dám đụng vào bất kỳ một sợi tóc trên bất kỳ người nào của ta, ta sẽ vứt cô ta vào nồi nước sôi bên trong Hoàng Tuyền, nghe nói Miêu nữ thích nhất là nước? Không phải sao?”

Tiếp đó, máy bộ đàm của Chúa ruồi vọng tới âm thanh ngọt ngào của Miêu nữ.

“Meo. Chúa ruồi, máy bộ đàm ở chỗ ta nè.”

“Hừ. Miêu nữ nguoi chó treu chọc cấp dưới của ta nữa, ra đây mau cho ta!” Chúa ruồi thờ dài một tiếng. “Sự việc đã rắc rối đến như thế, nguoi vẫn còn tâm trí mà đùa à!”

“Meo. Ha!” Miêu nữ trả lời ngọt ngào. “Vâng... Sếp ruồi!”

Lúc này, lại có tin tức mới truyền tới.

“Bảo cáo Chúa ruồi, tuyến thủ bóng chày trong toa tàu số 9 toàn bộ đã bị bắt và rời đi, chỉ có điều không tìm thấy gã tuyến thủ bóng chày B.”

“Yên tâm, linh hồn Babe Ruth đã được sở người chết địa ngục tiếp nhận rồi, hấn bị súng của Anubis bắn chết.”

Tiếp đó, là tin tức truyền tới từ toa tàu số 8.

“Bảo cáo Chúa ruồi, đây là số 8... toa số 8, sự việc không ổn rồi! Xin người hãy tới xem một chút.”

“Việc gì?” Chúa ruồi chau mày, hỏi.

“Vỡ... vỡ rồi...”

“Cái gì vỡ rồi? Chúa ruồi rảo bước, vừa tiến tới toa tàu số 8 vừa hỏi dồn.

“Thành tàu!”

“Cái gì! Thành tàu? Nguoi nói thành tàu được bảo vệ bởi lời nguyên cực mạnh? Nguoi có nhầm...” Cùng lúc nói tới câu này, Chúa ruồi đã bước tới đầu toa tàu số 8.

“Trời đất ơi!” Chúa ruồi đứng trước cái lỗ lớn, biểu hiện vốn lạnh lùng của ông trong phút chốc không còn tồn tại, chỉ còn lại sự kinh ngạc vô tận.

“Trên con tàu này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lời nguyên mạnh nhất, ngoại trừ bùa chú của ánh sáng mặt trời và bóng đen cực độ mới có thể hóa giải được đã bị phá vỡ rồi.”

Ông cúi người, kiểm tra kỹ vết tích của cái lỗ, đột nhiên ông chau mày lại, như vừa phát hiện ra điều gì đó không thể nói ra được.

Ông rút chiếc điện thoại di động đeo bên hông, tức tốc bấm số.

“Ừ... ta là Chúa ruồi trưởng ban xuất nhập cảnh địa ngục, nguoi lập tức kiểm tra giúp ta mấy người, tất cả những người có khả năng gọi ánh sáng mặt trời trong địa ngục, như đầu sĩ thánh Hoàng Kim của mười hai cung Hoàng đạo, Khoa Phụ đuổi mặt trời, đừng quên, còn cả vua mặt trời Arthur, hành tung những người này hiện giờ ở đâu...”

Gác máy xong, Chúa ruồi lại nhìn cái lỗ lớn, vẻ đầy trầm tư.

“Thành tàu này, ít nhất được yểm hơn hai mươi loại bùa chú mạnh nhất, nhân tố quan trọng nhất là ánh sáng mặt trời, sau đó là sức mạnh cực độ của bóng đêm. Nhưng lời trừ ếm vốn dĩ tương đối phức tạp, thậm chí còn dẫn tới phản ứng liên hoàn. Như một phương trình số học cao cấp, nếu muốn phá vỡ những lời bùa chú này, dường như là điều không thể... trừ phi...”

“Trừ phi... bóng đêm cực độ và ánh sáng cực độ hợp sức với nhau...” Chúa ruồi chau mày, “chỉ có điều, muốn có được sự hợp sức của hai cao thủ tuyệt đỉnh với sức mạnh tương phản như vậy, dường như là không thể tưởng tượng nổi...”

Trong lúc Chúa ruồi còn đang suy tư, hông ông chợt rung lên, bộ đàm lại tiếp tục réo vang.

Ông vừa bấm nút nghe, liền nghe thấy giọng nói vô cùng gấp gáp của Hắc Vô Thường bên trong.

“Báo cáo Chúa ruồi, tôi ở đầu tàu!!” Giọng của Hắc Vô Thường vô cùng hoảng loạn, “Xin ngài hãy mau tới đầu tàu!!”

Trong lúc Chúa ruồi đang vội vã bước về phía đầu tàu, ông gặp H tại toa tàu số 7.

H đứng dựa vào cửa tàu, mỉm cười, vẫy tay chào Chúa ruồi, “Hi.”

“Trương sư phụ, xin chào.” Chúa ruồi khẽ gật đầu khách khí đáp lại H, khác hẳn vẻ lạnh lùng thường thấy.

“Người đi tới đầu tàu? Ta đi cùng người tới đó vậy!” H nói.

“Ừ, không ngờ tiểu đội săn quỷ đã có cả người như ngài, mà vẫn thê thảm tới mức này?” Chúa ruồi nói.

“Tình hình đã mất kiểm soát.” H thở dài. “Quái vật trên chuyến tàu này nhiều như cỏ rác, nghĩ lại vẫn còn khiếp!”

“Đúng thế!” Gương mặt Chúa ruồi lạnh lùng, ngẩng đầu bước vội. “Ta lấy danh dự Chúa ruồi mà thề rằng, sẽ điều tra rõ xem ai đã để cho nhiều quái vật khét tiếng trợn như vậy tập trung trên chuyến tàu này.”

Đi tới toa tàu số 2 của đoàn người bị tra tấn.

Giống như Người sói T, H đột nhiên rùng mình.

Toa tàu số 2 đầy vết tích kịch chiến bị phù hiệu Ankh xuyên thấu, thể hiện uy lực vô cùng khủng khiếp của mũi tên Ankh! Trong nháy mắt đã quét sạch cả toa tàu đội quân bị tra tấn!

Trong tâm của mũi tên Ankh, một người đàn ông toàn thân đầy máu đang nằm trên đất.

“Đội trưởng J...” H vội vã đi về phía trước, khẽ thở dài.

Chúa ruồi để lộ thái độ vô cùng nuối tiếc, khẽ chạm lên xác J, đội trưởng tiểu đội săn quỷ đang nằm trên sàn tàu.

Đột nhiên, ánh mắt ông để lộ một tia nhìn khác thường.

Ông lập tức rút điện thoại di động bên lưng, trầm tư một lát rồi bấm gọi.

“Sở y tế địa ngục phải không?” Chúa ruồi nói, “Ta cần các vị lập tức cho người tới đây, ở đây có một người ‘bị trọng thương’ cần nhờ tới y thuật của các vị.”

Không biết trong điện thoại đã nói gì, sắc mặt của Chúa ruồi trầm hẳn xuống.

“Tôi biết sở y tế không xử lý những người bị thương thông thường, bất luận thế nào, cũng coi như nể mặt Chúa ruồi tôi, người này không thể chết được! Tuyệt đối không được để cậu ấy chết!”

Gác máy xong, Chúa ruồi với thái độ lạnh lùng, nhìn chăm chú vào J, sau đó từ từ thở dài.

“Phiền rồi, lần này đã nợ cậu ân tình rồi.”

“Chúa ruồi, cảm ơn ông.” H cười. “Nếu J chết đi, chắc anh ấy sẽ hồn siêu phách lạc, nguyện vọng cuối cùng của anh ấy cũng không thể thực hiện được!”

“Ừ, lần này thực sự đã nợ các anh rồi, không biết nói gì hơn.” Chúa ruồi khẽ vỗ vỗ lên vai H.

“Đi thôi, chúng ta tới đầu tàu.”

“Ừ.”

H và Chúa ruồi đặt chân vào đầu tàu, liền cảm thấy có gì đó không bình thường.

Quân đội vũ trang và tiểu đội cứu thương đang gấp rút cứu mạng người còn sống, H đưa mắt nhìn quanh, đầu tiên anh nhìn thấy Kỵ sĩ U hồn đang đắp khăn trắng trên mặt.

“Kỵ sĩ U hồn...” H đứng bên cạnh xác Kỵ sĩ U hồn, không nén nổi ghen ngào.

“Con người ông tuy ác mồm ác miệng một chút, nhưng chúng tôi đều biết, ông là người khẩu xà tâm Phật...”

“Trương sư phụ, có lẽ anh không phải đau buồn cho ông ấy, bởi vì cuối cùng ông ấy đã được đánh một trận với Lancelot, nói cách khác, ông ấy đã hoàn thành ý nguyện của mình rồi mới chết.” Hắc Vô Thường bước tới bên cạnh H, cung kính cúi chào. “Hơn nữa, ông ấy chết rất oanh liệt, rất mãn nguyện.”

“À, hóa ra ông ấy đã hoàn thành ước nguyện.” H khẽ cười đau khổ. “Đúng thế, có lẽ ông ấy là người hạnh phúc nhất cũng nên.”

“H huynh đệ! Đây! Ta ở đây!”

Đột nhiên, H nghe thấy một giọng nói vô cùng quen thuộc đang gọi anh.

Giọng nói này không phải ai khác! Chính là người bạn đồng hành đã cùng anh vượt qua toa tàu số 10, 9, 8, 7.

Người sói T!

“Người sói T! Ha ha! Quả nhiên cậu chưa chết!” Chạy tới bên cạnh T, bắt tay anh thật chặt.

Lúc này T đang nằm trên cáng, trên người là tầng tầng lớp lớp băng gạc, còn mấy nhân viên của tiểu đội cứu thương địa ngục đang bận rộn bôi thuốc, khâu lại, gấp rút xử lý các vết thương trên cơ thể T.

“Cậu xem ta bị bọc trông giống xác ướp chưa!” T cười vang. “Chờ lát nữa đi ra bị hiểu lầm là Xác ướp 29, bị đánh cho một trận thì làm thế nào?”

“Cậu là anh hùng mở cửa Hoàng Tuyền cơ mà, ai dám đánh cậu?” H cười nói, “Ngày mai, trang nhất của Nhật báo địa ngục chắc chắn sẽ có ảnh của cậu rồi.”

“Không không không... có hiểu lầm lớn ở đây rồi!” T nghe H nói vậy, vẻ mặt đang rạng rỡ chợt xịu xuống.

“Chúng ta là anh em, ta không nói dối, cửa Hoàng Tuyền thật sự không phải do ta mở.”

“Á... thế thì...” H thộn ra, hỏi, “Anubis mở à?”

“Cũng không phải, Anubis khi ấy hồn phách đã rời khỏi thân xác, thần thức còn lại đã trợ giúp tôi đánh bại xác ướp, nhưng, ông ấy không có thân xác, thì không thể mở cửa Hoàng Tuyền được.”

“Í í í...” H kinh ngạc lùi lại một bước. Giơ năm ngón tay lên, đếm từng ngón một.

“Các thành viên tiểu đội săn quý có ta bị kẹt ở toa số 7, J bị trọng thương ở toa số 2, Ma nữ hút máu vẫn đang hôn mê trong toa số 8, Kỵ sĩ U hồn và Lancelot cùng về nơi Cực lạc, cũng không phải cậu và Anubis, thế còn ai nữa?”

“Là ai ư?” Đôi mắt T thoáng nét mơ hồ, “Tôi không biết.”

“Cậu không biết?!” H tỏ thái độ không thể hiểu nổi.

“H, sự thật chứng minh, Người sói T thực sự là không biết.” Lúc này, Chúa ruồi bước tới.

“Khi chúng ta bước vào đầu tàu, khắp nơi đều là vết tích của trận kịch chiến, Xác ướp 29, Anubis, còn cả xác của Kỵ sĩ U hồn, Lancelot, mỗi thứ một nơi, còn Người sói T lúc đó đang hôn mê bất tỉnh.”

“Chờ chút! Đúng ra phải còn một người nữa chứ!” H khẽ vỗ vỗ lên đầu, nói. “Cái gì... Thằng hề hiêm...”

“Thằng hề hiêm ác?” Chúa ruồi khẽ cười đau khổ, ông thò tay vào túi, cầm ra một quân bài Joker đã bị vò nát nát, trên quân bài là hình vẽ Thằng hề hiêm ác đang hôn mê bất tỉnh.

“Rất rõ ràng, giờ hẳn chẳng thể trả lời bất kỳ câu hỏi nào.”

“Thế...” H không nói thêm được nữa. “Thật sự là không có ai ẩn cái nút mở? Lẽ nào có ma? Đây là địa ngục cơ mà! Địa ngục mà cũng có trò ma quỷ... chẳng phải là nực cười sao?”

“Còn có một người có khả năng biết.” T nói. “Bọn họ đang tìm cách cứu lại thân xác của Anubis, chờ ông ấy hồi sinh, có thể ông ấy đã nhìn thấy gì đó...”

“Ừm... kết quả là, nhiệm vụ trên chuyến tàu địa ngục khó khăn lắm mới hoàn thành, nhưng đã để lại một câu hỏi lớn.” H trầm ngâm nói.

“Nói thật, câu hỏi không chỉ có một.” Chúa ruồi cười đau khổ. “Thành tàu toa số 8 là do ai phá vỡ? Bá tước Dracula và vua mặt trời Arthur đã đi đâu? Rồi ai đã xếp đặt cho đám ác thần hung bạo cùng lên đoàn tàu này? Mục đích là gì?”

“Tôi cũng có một câu hỏi đây.” Hắc Vô Thường xen vào nói. “Trong giây cuối cùng, tôi nhìn thấy một điểm sáng kỳ dị bay vào chuyến tàu địa ngục, tôi cứ hoài nghi mãi xem có phải mắt mình hoa không.”

“Nếu là vậy, nghĩa là, ngoài chúng ta ra, vẫn còn người quan sát chuyến tàu địa ngục này? Thậm chí còn có năng lực siêu phàm không phá hoại đoàn tàu mà vẫn có thể xâm nhập vào bên trong.” H trầm ngâm. “Có thể tự do đi xuyên qua trận đồ phức tạp như vậy... có thể là ai nhỉ?”

“Bất luận là ai, ta sẽ lôi cái đuôi hồ ly của nó ra!” Chúa ruồi cười lạnh lùng.

“Thật đúng là.” H cười đau khổ. “Một kết thúc thật phức tạp.”

“Đúng rồi.” Lúc này Hắc Vô Thường bước lại, trong tay phát một tờ giấy trắng, “Trương sư phụ, đơn xin chuyển công tác của anh hôm nay đã duyệt rồi, nhân tiện ta cầm giúp tới đây!

“Cảm ơn.” H nhận lệnh chuyển công tác, mỉm cười.

“H huynh đệ! Cậu muốn chuyển nghề?” T thấy thế vội vàng hỏi.

“Đúng thế!” H trả lời.

“Thế, thế...” T thở dài. “Như thế tiểu đội săn quỷ Manhattan nổi tiếng thế giới chẳng phải tới đây là hết sao?”

“Hừm. Người sói T, ý cậu là?”

“Sau lần nhiệm vụ này, tôi cũng muốn về thăm nhà rồi, tôi muốn xin chuyển công tác về Luân Đôn.”

T nhẹ nhàng nói: “Tôi luôn cảm thấy, nếu có chết, chết ở nhà vẫn tốt hơn một chút, hơn nữa, tôi cũng muốn về... đến trước phần mộ của một người để đặt bó hoa.”

“Á! Cậu cũng muốn đi! J thì nghỉ hưu, Kỵ sĩ U hôn thì tử trận, Ma nữ hút máu hôn mê, vậy...” H kinh ngạc.

“Trong các tiểu đội săn quỷ trên toàn thế giới, tiểu đội săn quỷ Manhattan số 1 cuối cùng cũng chính thức giải tán rồi!”

T cười buồn bã.

“À!” H hơi trầm ngâm, “Thời gian được cùng chiến đấu với mọi người thật vui, tôi sẽ nhớ mãi chúng ta đã từng là tiểu đội săn quỷ giỏi nhất và mạnh nhất!”

“Ừm.” Người sói T cũng để lộ nụ cười hoài niệm, “Đúng rồi, H, sau đây cậu sẽ đi đâu? Cậu cũng muốn về Trung Quốc à?”

“Nói là phải, cũng chẳng phải.” H nghĩ tới đây, không nén nổi cười phẩn chấn, hươu hươu tờ giấy trắng trong tay, “Tôi tới một nơi có huyết thống của con cháu Viêm Hoàng, nhưng không hẳn là Trung Quốc.”

“Ày? Đây là câu đố gì vậy?” T nghi hoặc nói.

“Nơi đó, gọi là ‘Đài Loan’.” H khẽ cười, “Là địa điểm làm việc tiếp theo của tôi.”

NGOẠI TRUYỆN:

NGƯỜI SÓI T ĐUÔI HUNG THỦ DƯỚI TRĂNG

Lời mở đầu

Giai đoạn cuối thế kỷ 18 được coi là thời đại nhảy vọt của lịch sử khoa học kỹ thuật loài người, trong khoảng thời gian một trăm năm ngắn ngủi đó, con người liên tục đã vượt qua những lĩnh vực văn minh mà trước đó họ đã tiêu tốn hàng nghìn năm cũng không có cách nào bứt phá được.

Bởi vì, đầu máy hơi nước đã được phát minh, lò đốt than sản sinh ra khí nóng màu trắng có thể cung cấp cho máy móc toàn thành phố vận hành liên tục.

Đúng thế, đây là thời đại lớn mà “cách mạng công nghiệp” đã lên ngôi, là thời đại của hơi nước và máy móc, cũng là thời đại văn minh và cường quyền.

Chính trong thời gian một trăm năm này, nữ phù thủy và pháp thuật cổ xưa bị ruồng bỏ, tiếng cầu kinh đã bị âm thanh vận hành liên hồi của các cỗ máy nặng nề che lấp, đây chính là cách mạng công nghiệp.

Mà, nơi bắt đầu của cách mạng công nghiệp, chính là nơi diễn ra câu chuyện này.

Luân Đôn.

Đúng thế, đây là Luân Đôn cuối thế kỷ 18, nơi khởi nguồn văn minh khoa học phương Tây.

Cũng là năm mò cuối cùng kết thúc tất cả những pháp thuật lãng mạn.

Đây đã từng là thành phố thần bí tạo nên người sói... và vô số các loại quái vật khác, kể từ khi cuộc cách mạng công nghiệp xuất hiện, cho tới ngày nay, tất cả đều đã bị loài người quên lãng.

Nhưng, bọn quái vật này có thực sự biến mất không?

Có lẽ, chúng chỉ đang chờ đợi một thời cơ tái xuất thuận lợi hơn mà thôi.

Chương một ngoại truyện:

Jack đồ tể

Một người đàn ông xuất hiện trên đường phố Luân Đôn trong không khí lạnh giá và sương mù dày đặc.

Vóc dáng người đàn ông này tương đối cao to, gương mặt che khuất dưới cổ áo choàng phả ra hơi thở mãnh thú khiến người khác ớn lạnh.

Trông anh như một pho tượng điêu khắc bằng đá sẫm màu đứng trên phố, anh đang chờ ai đó, đúng thế, hôm nay anh đang chờ một người.

Chờ một tên sát nhân biến thái đã liên tiếp giết chết mười bảy cô gái, Jack đồ tể.

Đây là đêm thứ mười bảy, trận săn giết và bị săn giết thứ mười bảy, trận quyết đấu lần thứ mười bảy mà sự sống và cái chết chỉ trong gang tấc.

Có lẽ, lần thứ mười tám là kết thúc, có lẽ...

Lai lịch của tên Jack đồ tể này không ai biết, nhưng sự xuất hiện của hắn đã khiến cả Luân Đôn chấn động, bởi vì cô gái đầu tiên mà hắn giết chính là cô con gái 20 tuổi của gia đình công tước Buckingham.

Jack đồ tể đã rạch toang bộ ngực của cô gái non tơ trong trắng như bóc một trái quýt, để lộ ra trái tim đỏ tươi đang đập phồng bên trong, sau đó hắn dùng một lưỡi dao vô cùng tinh xảo khắc lên trái tim đó một chữ nhỏ khoảng 1 mm - Jack.

Hành động này của Jack đồ tể đồng nghĩa với việc tuyên chiến với toàn bộ cảnh sát Luân Đôn.

Cảnh sát Luân Đôn đã khoác lên người gậy cảnh sát có gai, đeo lên mình súng hỏa lực cực mạnh, mang theo chó cảnh sát với hàm răng sắc nhọn dãi chảy dầm dề, tuần tra trên đường phố đầy sương mù của Luân Đôn bất kể ngày đêm.

Họ thề rằng phải bắt được Jack đồ tể để tuyên cáo cho sự phẫn nộ của cảnh sát Luân Đôn.

Nhưng khi cảnh sát còn chưa kịp chứng minh sự phẫn nộ của mình thì người bị hại thứ hai đã nằm thẳng cẳng trên con phố chính của Luân Đôn trong đêm khuya.

Cô gái này, là phu nhân Tử tước trẻ trung xinh đẹp.

Ngay cả tiếng kêu thất thanh cũng không có, Jack đã sử dụng thủ pháp giết người tựa như ma quỷ, không chỉ khiến cảnh sát cảm thấy kinh hoàng mà ngay cả người dân cũng bắt đầu hoảng loạn.

Sau đó, kẻ bị hại thứ ba xuất hiện. Cách chết như nhau, vẫn là bộ ngực nồn nà bị phanh ra, sau đó trên trái tim bị khắc một chữ “Jack” nhỏ.

Cảnh sát Luân Đôn phát điên.

Họ lập tức thay đổi tác phong làm việc, sục tìm như chó điên từng ngôi nhà một, còn nữ giới không dám ra ngoài đường lúc nửa đêm, một khi tên hung thủ giết người khủng khiếp này vẫn còn lượn lờ trên đường phố đầy sương mù Luân Đôn để tìm vật săn.

Sau đó người bị hại thứ tư xuất hiện, cô gái này nửa đêm tới nhà hàng xóm sát vách tìm bạn, và chỉ như thế đã đi gặp Diêm Vương.

Người dân hoảng loạn, Luân Đôn hoảng loạn, nhưng tên Jack đồ tể dường như quen mùi, vẫn tiếp tục bắt giết con gái mà không hề khiếp sợ.

Không ai hiểu được động cơ thực sự của Jack là gì, có người nói hắn bị mắc bệnh điên, vì sau cách mạng công nghiệp, máy móc thay thế con người, dẫn tới một lượng lớn công nhân thất nghiệp, vì vậy mới sinh ra chứng muốn giết người.

Có người phán đoán Jack có thể là một tên đồ tể, ngày nào cũng giết mổ lợn khiến hắn mắc chứng hoang tưởng, quyết định phải cầm dao ra phố giết người như giết lợn.

Cũng có người nói Jack cơ bản là kẻ biến thái, biến thái chẳng có lý do gì, kẻ giết người biến thái thì cần gì lý do? Bắt lại mà treo cổ là xong!

Những phán đoán vô cùng phong phú này lưu truyền khắp ngõ nhỏ phố lớn Luân Đôn, cảnh sát không bắt được Jack đích thực mà ngược lại còn bắt nhầm một loạt công nhân thất nghiệp, đồ tể, thợ cắt tóc, và cả những người dân thường bất hạnh trông có vẻ giống kẻ biến thái.

Bất chấp việc cảnh sát không từ thủ đoạn bắt bớ phạm nhân như chém gà giết chó, thì thi thể một cô gái bị mổ phanh ngực hằng đêm đều nói lên một sự thực không thể chối cãi, đó chính là... các ngài cảnh sát, các ông bắt nhầm người rồi!

Chính trong sáng sớm ngày thứ mười hai, tất cả mọi người đều đã bó tay bất lực, lũ lượt muốn rời bỏ Luân Đôn, thì một cô phóng viên C với đôi mắt sắc sảo đã phát hiện ra một việc.

Xác chết của cô gái trong đêm thứ mười một có gì đó khác thường!

Tuy vẫn là lồng ngực bị mổ phanh bằng dao pháp không chút tì vết, vẫn là chết một cách thê thảm ngay cả kêu lên một tiếng cũng không kịp, nhưng có một điểm không giống.

Trên mặt đất đã có thêm một dấu tay.

Dấu tay này rất to, gấp hơn ba lần so với tay người trưởng thành, đầm xuống cạnh xác chết cô gái, tạo thành một vết lõm lớn trên nền đá rộng có thể chịu được lực của vô số xe ngựa đè qua.

“Cái dấu tay này to phát khiếp!” Những người đọc báo thì thào to nhỏ, “Lẽ nào Jack đồ tể là người khổng lồ sao?”

“Nhưng tại sao lần này lại lưu lại một dấu tay lớn như vậy? Trước đây đều không có mà!” Cũng có người đưa ra nghi vấn. “Jack giết người đâu cần phải dùng tới nắm đấm, hình như có gì đó không hợp lý lắm thì phải?”

Chính trong lúc mọi người cảm thấy vô cùng nghi hoặc, sáng sớm ngày thứ mười ba thêm một cô gái nữa bỏ mạng, lần này, ngoài dấu tay ra, lại lưu thêm một dấu chân rất rõ ràng.

Dấu chân giẫm trên nền đá, khiến cả nền đá vỡ vụn, nếu là rơi lên đầu người e rằng đã não xương lẫn lộn rồi.

Hơn nữa, phóng viên C còn có một phát hiện khiến cho mọi người kinh ngạc hơn nữa, đó chính là trên trái tim của cô gái bị sát hại, bốn chữ cái đó chỉ mới hoàn thành được ba chữ, “J, a, c”... thiếu mất chữ k rồi!

Điều này thể hiện gì?

Người Luân Đôn kinh ngạc, cổ máy giết người Jack lại để sót một chữ? Là lỗi tay ư? Hay là do một nguyên nhân khác, còn dấu tay và dấu chân xuất hiện liên tiếp trong hai ngày này thể hiện điều gì?

Sáng sớm ngày thứ mười bốn, lại một cô gái bị sát hại.

Nhưng lần này không chỉ phóng viên C phát hiện ra mà tất cả mọi người đều nhận ra tình trạng lạ thường.

Bởi vì trên bức tường trong ngõ nhỏ, đã có thêm một vết móng vuốt vô cùng tức tối.

Vết móng vuốt này vô cùng uy lực, nó đã cào gạch trên tường vỡ như đậu phụ, như thể một con sư tử hoặc con hổ nào đó đã xông khỏi sở thú, trong lúc tức giận điên cuồng đã công kích vào bức tường.

Hay là có một người khác?

Người này có thể xuất hiện liên tục ba lần trên hiện trường án mạng của Jack, phải chăng người này và Jack có quan hệ gì với nhau? Thậm chí có thể là... một quái vật khác có đủ sức ngăn cản Jack?

Không ai biết, nhưng cảnh sát Luân Đôn đã căn cứ vào “dấu tay”, “dấu chân” và “dấu móng vuốt” để tiến hành một cuộc điều tra vô cùng nghiêm túc.

Người này chắc chắn là một người không lồ có thân hình vô cùng cao to, ở Luân Đôn, người như vậy sẽ dễ tìm hơn nhiều so với tên Jack không hình không bóng, bất luận người này có phải là Jack không nhưng chắc chắn có quan hệ rất lớn với Jack.

Sau đó là sáng sớm ngày thứ mười lăm, cô phóng viên C đã dựa vào trực giác nhanh nhạy nhất của mình tìm thấy xác chết nhanh hơn cảnh sát một bước, và cô lập tức cảm giác được những thứ trước mắt có gì đó không bình thường.

Hai người, ở đây chắc chắn đã từng có hai người.

Một người như ma quỷ, tuyệt đối không lưu lại bất kỳ một sợi lông tơ nào, đó là Jack đồ tể, còn một người lại rất thô lỗ điên cuồng, một quái vật hung bạo đã khiến đường phố bị xáo trộn lung tung.

Bảy tám dấu tay đã đâm lõm một nửa bức tường trong ngõ, vết chân nặng nề giẫm vỡ vụn nền đá, khủng khiếp hơn là, một vết móng vuốt sắc nhọn đã cào thẳng một nhát từ trên nóc nhà xuống sàn, như một chiếc rìu điên loạn cực lớn vừa phá hoại đường phố.

Đây là tàn tích của một trận kịch chiến! Phóng viên C cảm thấy tim mình đập mỗi lúc một nhanh, cô theo nghề phóng viên vừa tròn ba năm, đang trong giai đoạn quá độ nhàm chán, chính trong lúc lòng nhiệt huyết của cô với nghề đang dần dần tụt dốc, thì may thay, cô lại gặp một ác ma khiến cả Luân Đôn kinh động, Jack đồ tể.

Điều này khiến cho đôi mắt nhanh nhạy hơn bất kỳ ai, chí khí dũng cảm hơn bất kỳ ai của cô có dịp được phát huy, và điều quan trọng hơn là, ông trời đối với cô cũng không tệ... còn có cả một quái vật nữa xuất hiện sau Jack đồ tể.

Điều khiến cô hưng phấn hơn là, hai quái vật này không chỉ thực lực tương đương mà rõ ràng là kẻ thù của nhau.

Xác cô gái nằm ngửa trên đất, thể hiện rằng quái vật hung bạo lại một lần nữa bị Jack đồ tể qua mặt, nhưng, rõ ràng là quái vật hung bạo đã tiếp cận ngày một gần hơn với Jack đồ tể, bởi vì lần này cái chữ ký đặc ý của Jack chỉ kịp viết mỗi một chữ “J”.

Đường phố bị tàn phá cũng nói lên một chuyện, quái thú đã đuổi kịp tốc độ của Jack, và có đủ thời gian để phát

động tấn công.

Sáng hôm đó, các tit báo ở Luân Đôn viết như thế này:

“Quái vật bí ẩn xuất hiện! Là hy vọng của Luân Đôn? Hay một kiếp nạn khác?”

“Jack đồ tể cuối cùng đã gặp phải đối thủ! Một dã thú hung bạo?”

“Săn giết và phản săn giết, thành phố công nghiệp Luân Đôn trở thành sân săn mới của quái vật?”

Không chỉ báo chí dùng những tiêu đề nổi bật đăng tin về “Một quái vật khác”, ngay cả dân chúng Luân Đôn cũng như muốn phát điên theo, hai tuần liên tiếp trở lại đây, họ phải chịu những áp lực vô cùng khủng khiếp từ Jack đồ tể, cuối cùng đã có một lối thoát, một hy vọng mới.

Giới xã hội đen Luân Đôn không chịu nổi sự nhàm chán càng được dịp mở thêm một ván bạc mới, đánh cược trận quyết đấu giữa hai con quái vật này, cuối cùng kẻ nào sẽ trở thành xác chết trôi nổi trên sông Thames đây?

Đêm ngày thứ mười lăm, chính trong cái đêm cả Luân Đôn đang ở trong trạng thái vô cùng hoảng sợ và chờ đợi thời khắc quyết đấu của quái vật, lại xảy ra một chuyện khiến mọi người kinh ngạc.

Một tiếng kêu thất thanh!

Tiếng kêu hoảng loạn của một cô gái như tiếng cú kêu đòi thanh toán oan hồn trong đêm khuya làm chấn động cả thành phố Luân Đôn.

Jack đồ tể lại ra tay rồi!

Cô phóng viên C dường như nhẩy ra khỏi giường cùng lúc đó, cột gọn mái tóc đen óng như tơ giấu trong mũ, chụp vội cái máy ảnh lớn để trên bàn trang điểm, chạy vụt ra ngoài.

Mặc dù cố tình cải trang thành con trai nhưng cô vẫn không che giấu được thân hình xinh đẹp trời sinh và đôi mắt to thông minh nhanh nhẹn của mình.

Chí khí của cô thật khiến người khác khâm phục, bởi vì cô hoàn toàn quên đi giới tính của mình, thực ra cô cũng thuộc vào đối tượng bị Jack đồ tể săn lùng.

“Tiếng kêu thất thanh! Là tiếng kêu thất thanh!” Tim cô đập thành thịch thịch thịch, “Từ trước tới nay Jack đồ tể giết người làm gì có chuyện cho đối phương có cơ hội kêu lên? Xem ra lần này quái thú lại tiến thêm được một bước rồi!”

Phóng viên C chạy tới hiện trường, lúc này rất nhiều người dân đã tập trung đứng quanh nghiêng ngó, nhưng, có một điều nằm ngoài dự tính là, hiện trường bao trùm một bầu không khí chết chóc, mỗi người đều đang bị kinh động vì cảnh tượng trước mắt.

Phát huy kinh nghiệm mấy năm làm phóng viên của mình, cô lợi dụng thân hình nhỏ bé len lỏi qua đám đông và tiến về phía trước, nhưng, cảnh tượng trước mắt khiến một người đã quen với máu tanh như cô cũng không nén nổi lạng người.

Nằm trên đất là một cô gái, mái tóc vàng óng ánh lấp lánh dưới trăng, nhưng khuôn mặt xinh đẹp trước kia giờ chỉ đọng lại sự sợ hãi tột độ trước khi chết, khiến cô gái trở nên già nua như bà lão 70, 80 tuổi, quan trọng nhất là, bộ ngực

con gái mềm mượt mà Jack đồ tể thích nhất...

Đã không thấy nữa.

Cả bộ ngực của cô gái dường như đã bị một sức mạnh quái dị đập vào, phá lồng ngực thành một cái lỗ lớn, chém thân hình yêu kiều của cô thành hai đoạn.

Cảnh tượng thảm khốc trước mặt thể hiện Jack đồ tể và quái thú đã tiến hành một trận kịch chiến thảm khốc ở đây.

Khắp nơi vấy đầy máu tanh và hơi thở đã thú, thể hiện sức mạnh vô song của quái vật, nhưng so với bạo lực của dã thú thì cảm giác kinh sợ mà Jack để lại cho mọi người còn ghê gớm hơn một bậc, bởi vì sau trận chiến điên cuồng ấy, Jack như một hồn ma, vẫn không để lại bất kỳ một dấu vết gì, cứ như hắn chưa từng tới đây vậy!

Cho dù là một sợi tóc, hay một cái móng tay nhỏ xíu, thậm chí chỉ một chút hơi thở.

Jack đồ tể đã giấu mình vô cùng khéo léo, cho nên cái mũi nhanh nhạy của chó cảnh sát tự hào nhất Luân Đôn cũng phải bó tay chịu thua.

Người Luân Đôn bắt đầu to nhỏ rằng, lẽ nào Jack không phải là người mà là một oan hồn? Nếu không làm sao có thể không để lại một dấu vết gì như ma vậy?

Phóng viên C không nghĩ như vậy, cô cho rằng quái vật dã thú đã từng bước từng bước tiếp cận được Jack đồ tể, nếu Jack không dừng tay, ắt sẽ có ngày phải lộ cái đuôi hồ ly ra.

Tới lúc đó, hai con quái vật đáng sợ giấu mình trong sương mù ở Luân Đôn sẽ đồng thời hiện nguyên hình, thậm chí còn so tài cao thấp.

Vào lúc chập tối ngày thứ mười sáu, phóng viên C lại cột mái tóc dài lên, đội mũ, cầm máy ảnh và chuẩn bị ra ngoài, đứng ở góc độ nào đó mà nói, cô cũng là người đi săn, vũ khí của người khác là súng săn, còn súng săn của cô lại là một chiếc máy ảnh.

Chính vào lúc cô định ra ngoài, sau lưng cô vọng tới một giọng nói phụ nữ vô cùng ấm áp.

“Sydney, chờ một chút.”

Nghe thấy giọng nói này, một chân phóng viên C đã thò ra khỏi cửa sổ khựng lại, hết như một đứa bé bị mẹ phát hiện ăn vụng kẹo.

“Sydney, đêm khuya rồi, em định đi đâu?” Giọng phụ nữ đó cất lên.

Sydney chính là biệt hiệu của phóng viên C, cô để lộ nụ cười tinh nghịch và từ từ quay người lại.

“Chị Joan.” Sydney cười. “Em đi sang tiệm tạp hóa nhà Ryan hàng xóm lấy ít đồ.”

“Em có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?” Chị Joan tuy trong lời nói có ý trách móc nhưng giọng vẫn ấm áp dịu dàng. “Em không biết khi màn đêm xuống là lúc Jack giết người sao?”

“Em biết. Ai dà! Chị Joan...” Sydney nháy mắt, thật xinh xắn đáng yêu, hoàn toàn không thể nhận ra cô là phóng viên gan dạ đã liên tiếp mấy lần đăng tin về Jack, bao lần thâm nhập vào những ngõ tối đầy máu. “Em không xui xẻo tới mức đó đâu.”

“Không xui xẻo tới mức đó?” Chị Joan lắc đầu, giọng nói trách móc không giấu nổi sự quan tâm, “Sydney, em có

biết bây giờ hai chị em ta phải dựa vào nhau mà sống không, nếu em có mệnh hệ nào, em định để chị một mình trên thế giới này sao? Mất chị không tốt, sau này già rồi phải dựa vào em đấy!”

“Chị Joan...” Sydney bắt đầu mềm lòng, cô có một sự cảm kích không gì sánh bằng với chị Joan, bởi vì, Sydney vốn là một đứa trẻ mồ côi không cha không mẹ, được chị Joan nhặt ở trên đường phố hỗn loạn mang về, sau đó dần dần nuôi cô lớn khôn, đối với Sydney, chị Joan không chỉ là ân nhân cứu mạng mà còn như mẹ cô vậy.

Hơn thế nữa, Sydney biết rằng, mắt chị Joan không nhìn thấy gì cả.

Chị Joan có thể nuôi dưỡng Sydney nên người trong trạng thái hoàn toàn không nhìn thấy gì, có thể thấy sự vĩ đại và kiên định của chị.

Vì thế, Sydney thực sự không muốn làm chị buồn lòng.

Nhưng, Sydney nhìn lên vầng trăng trắng ngoài cửa sổ, trăng sắp tròn rồi... đúng rồi, còn ba ngày nữa là trăng tròn, Sydney có một linh cảm kỳ lạ, đó là trận quyết đấu giữa Jack và quái thú sẽ kết thúc vào mấy ngày trăng tròn này, nói một cách khác, trong mấy ngày này, cô nhất định phải nắm được hành tung và lai lịch của hai con quái vật này mới được.

Từ nhỏ Sydney đã có trực giác nhạy bén đặc biệt so với người thường, trực giác này đã không ít lần giúp cô giành được những tin tức quan trọng trong nghề phóng viên săn tin, mà trực giác của Sydney trong mấy ngày hôm nay đã lên tới đỉnh cao, cô khẳng định, sự kiện khủng khiếp gây kinh động cả Luân Đôn này sẽ còn đẩy lên một con sóng cao nữa.

“Không được đi.” Chị Joan lắc đầu.

“Được rồi, chị Joan, em không đi nữa là được chứ gì.” Sydney thu lại máy ảnh trong tay, cười hì hì nói.

“Ừ, thế mới là Sydney ngoan của chị.” Chị Joan thở hắt ra một hơi dài. “Em không biết em quan trọng như thế nào với chị đâu.”

“Biết.” Sydney dang hai tay, ôm chị Joan một cách âu yếm. “Em còn nhớ hồi trước chị còn kể chuyện cổ tích cho em nghe, em cũng yêu nhất chị Joan đấy.”

“Biết thì tốt.” Chị Joan cười. “Tối nay có muốn chị đọc truyện cổ tích cho em nghe không? Đọc cho em nghe truyện *Cô bé quàng khăn đỏ* mà em thích nhất nhé?”

“Chẳng thêm, em đâu còn là trẻ con nữa, hi hi.” Sydney cười hì hì.

Chính trong lúc đang ôm nhau, đôi mắt đã mất đi khả năng nhìn của chị Joan hoàn toàn không để ý tới Sydney đang lè lè lưỡi.

Lè lưỡi tức là biểu hiện Sydney đang chuẩn bị giở trò.

Hai tiếng sau, bên ngoài một tòa nhà ở Luân Đôn, một người tay cầm máy ảnh, động tác nhanh nhẹn đang thả mình từ cửa sổ tầng hai một tòa nhà xuống phía dưới.

Cô không phải ai khác, mà chính là Sydney.

Hai chân tiếp đất xong, cô quay đầu nhìn về phía căn phòng cười tinh nghịch, “Chị Joan, xin lỗi nhé.”

Nhưng, Sydney không biết rằng, có lẽ lần này nghe lời chị Joan mới đúng! Bởi vì trước mắt, đang có một sự kiện nằm ngoài sức tưởng tượng chờ đợi cô...

Sydney từ từ bước đi dưới ánh trăng, đột nhiên trong lòng cô dấy lên một cảm giác rất kỳ quái, trong nháy mắt, cô đưa ra phán đoán, “Có chuyện rồi! Jack ra tay rồi!”

Sydney không chút do dự, tay nắm chặt máy ảnh, chạy thục mạng về phía trước.

Trong ngõ tối.

Chính là một con ngõ tối.

Sau mười phút chạy như điên bất chấp tất cả, Sydney cuối cùng đã tới được phía trước của con ngõ tối này, cô cảm nhận được hơi thở của mình gấp gấp hơn do chạy quá nhanh, và trong không khí, mùi máu tanh nồng bay tới, báo hiệu rằng nơi đây chắc chắn là hiện trường số một của một vụ án mạng.

Jack còn ở đó không? Quái thú còn ở đó không?

Sydney không những là một phóng viên nhảy bén chuyên nghiệp mà còn là một người mê truyện cổ tích và quái vật, cô khát khao được gặp một quái vật khác người thực sự, đồng thời cảm thấy vô cùng phần nộ trước việc cách mạng công nghiệp đã làm pháp thuật biến mất.

Cô hy vọng được nhìn thấy quái vật, và muốn họ trở thành nhân vật dưới ngòi bút của cô, xuất hiện trước mặt người đời, phá tan sự sùng tín khoa học kỹ thuật.

Cho nên, cô không hề sợ quái vật, mà ngược lại cô hít một hơi dài, mạnh dạn bước về phía trước, dáng vẻ gầy gò từ từ mất hút trong bóng đêm của con ngõ tối tăm.

Trong bóng đêm đó, rốt cuộc là một khung cảnh như thế nào đang chờ đợi Sydney đây?

Là một cái xác chết.

Một cô gái tóc ngắn màu nâu, ngồi gục đầu dựa vào vệ tường của con ngõ tối, dòng máu tươi quý giá bắn tung tóe khắp nơi như ban phát miễn phí, tạo nên những đốm hoa máu màu đỏ tươi.

Ngực của xác chết bị dao cứa phanh ra, mũi bị cắt đi, hai mắt trợn lên, cắn răng chết trong đau đớn.

“Jack đồ tể quả thật là tàn nhẫn!” Sydney khẽ lắm bầm trong miệng.

“Jack đồ tể quả thật là tàn nhẫn!” Một giọng nói đột ngột cất lên.

Sydney run bắn người.

“Câu nói này là ai nói vậy?”

“Câu nói này là ai nói vậy?” Vẫn là cái tiếng vọng kỳ quặc lại cất lên trong con ngõ nhỏ.

“Người là ai?” Sydney quay ngoắt người lại, sau lưng cô làm gì có người nào?

“Người là ai?” Giọng nói đó liền nhại lại.

“Người là ai? Tại sao lại biết nhại giọng nói của ta? Ngay cả lời nói trong lòng ta cũng biết?” Giọng nói của Sydney bắt đầu run run.

“Người là ai?” Giọng nói đó vẫn nhại lại lời nói của Sydney, còn Sydney chỉ cảm thấy mình bắt đầu khó thở, đây là ma sao? Hay là vong hồn nào chưa được siêu thoát?

Đây là Luân Đôn, thành phố của khoa học kỹ thuật, tạo sao lại có chuyện như vậy?

Chính trong lúc Sydney cảm thấy vô cùng sợ hãi, trong màn đêm trước mặt cô, đột nhiên hiện lên một khuôn mặt đang cười.

Gương mặt đang cười này vô cùng kỳ dị, không có mắt mũi, cũng không có thân mình, chỉ có một cái miệng đang cười và những chiếc răng sáng lấp lánh.

“Mèo cười, đừng trêu cô bé nữa.”

Chính trong lúc Sydney cảm thấy vô cùng khó thở, sau lưng cô vọng tới một giọng nói thứ ba, giọng nói này trầm ấm khỏe khoắn, vừa cất lên đã làm dịu đi tâm trạng khủng hoảng của Sydney.

“Á!” Sydney quay đầu lại, và nhìn thấy một người đàn ông xuất hiện trong màn đêm mà chẳng gây một tiếng động nào, dáng người người đàn ông này vô cùng lênh khênh, toàn thân vận một bộ đồ đen. Đẹp trai quá! Một vẻ đẹp trai thuần khiết toát lên từ cơ thể đẹp đẽ.

“Ồ, cô bé, cô cảm thấy được chúng tôi?” Người đàn ông đó cười. “Cho nên, cô cũng là người có linh khí ư?”

“Linh... linh khí?” Sydney dờ ra.

“Cô không hiểu sao?” Ánh mắt của người đàn ông lộ vẻ kinh ngạc. “Cô chưa hề trải qua tu luyện linh khí, là người có linh khí bẩm sinh ư? Người có linh khí bẩm sinh mà đạt được tới trình độ này, rất hiếm gặp đấy!”

“Cậu thấy sao, Mèo cười?” Người đàn ông đó nói.

“Meo.” Gương mặt của Mèo cười cho tới tận lúc đó mới từ từ hiện ra từ trong bóng đêm. “Cô ấy là bị ảnh hưởng.”

“Bị ảnh hưởng? Ý cậu là, cô gái này có thể bị một vật nào đó hoặc một người nào đó ảnh hưởng mới có được linh khí hơn người ư?” Người đàn ông chống hai tay lên hông, thân hình trang nhã khiến Sydney không nén nổi cứ nhìn chăm chăm vào đó.

“Rắc rối đây, meo, phải điều tra không?” Mèo cười vẫn giữ nguyên nụ cười. “Hờ, chúng ta chỉ nhận có một nhiệm vụ, nếu muốn đảm nhiệm thêm nhiệm vụ ngoài, thì chắc chắn phải yêu cầu tổng bộ Manhattan trả thêm phí thôi.”

“Không, tạm thời không cần quan tâm tới lai lịch linh khí của cô gái này.” Người đàn ông trầm ngâm một lúc, “Trước mắt không vội chuyện ngoài lề, một tên Jack tìm đồ đã đủ mệt rồi.”

Sydney dần người ra nhìn một người một mèo đối thoại với nhau, cô cảm thấy mình như đang ở trong mộng, có một người đàn ông đẹp tới mức khiến người ta mê muội, còn có cả một con mèo biết nói tiếng người?

“Cô gái, cô phải đặc biệt cẩn thận đấy.” Người đàn ông bước tới trước mặt Sydney, khẽ sờ sờ lên đầu cô. “Jack đặc biệt thích ăn những linh hồn có linh khí. Cho nên, hiện giờ tình thế của cô vô cùng nguy hiểm, nghe lời ta chắc chắn không có sai, buổi tối hạn chế tối đa không nên ra ngoài.”

“Các... các người rốt cuộc là ai?” Sydney cố kìm nén nỗi sợ hãi trong lòng, hỏi dồn.

“Chúng tôi à! Meo...” Mèo cười phát ra một tràng tiếng mèo kêu, tiếng mèo kêu dài ấy khiến Sydney khẽ rùng mình.

“Meo... Chúng ta là tiểu đội săn quỷ Manhattan vô cùng nổi tiếng đây!”

“Tiểu đội săn quỷ Manhattan?” Sydney chưa từng nghe tới có một tổ chức như vậy, cô khựng người lại, hai người

đứng trước mắt cô như hai vệt nước, soạt một tiếng, hoàn toàn biến mất tăm.

Tiểu đội săn quỷ Manhattan? Sydney ưu tư. Rốt cuộc đó là cái gì nhỉ? Linh khí mà họ nói cũng là cái gì nhỉ? Và họ với quái thú có quan hệ với nhau như thế nào?

Sydney ngẩng đầu lên, nhìn vàng trắng trong veo trên không trung, trong giây lát đó, cô có một linh cảm mãnh liệt rằng giông bão sắp ập xuống.

Rốt cuộc đã có bao nhiêu “quái vật” tới nơi khởi nguồn của khoa học kỹ thuật Luân Đôn này?

Tiếp sau đây, còn xảy ra những câu chuyện kinh thiên động địa nào nữa?

Chương hai ngoại truyện:

Người sói T

Sáng sớm ngày thứ mười bảy, báo chí lại đăng tin hàng loạt về hung án liên tiếp của Jack đồ tể.

Nhưng nội dung của báo chí viết tới “quái vật dã thú” ngày một nhiều hơn.

Trong đó, có một nhà nghiên cứu động vật đã tiến hành nghiên cứu lông tóc dã thú để lại tại hiện trường, sau đó đăng tải một sự thật kinh động mọi người.

Con dã thú này, thực ra là một con sói.

“Mà còn là một con sói già.” Nhà khoa học này nói chắc như đinh đóng cột. “Một con sói già đã hơn 100 tuổi.”

Báo chí gọi con quái vật này là “Người sói”.

Nhưng, chính trong lúc báo chí đang bàn luận sôi nổi về trận quyết đấu giữa Người sói và Jack đồ tể trong tâm trạng đầy hưng phấn, thì Sydney, cây săn tin số một lại im lặng.

Bởi vì lúc này, hai thành viên của tiểu đội săn quỷ Manhattan đã khiến cô dấy lên mối hoài nghi, cả ngày cô vùi đầu trong thư viện, ra ra vào vào giữa các giá sách cao như núi, mong muốn tìm được hình ảnh thực sự về hai người này dựa vào một vài ký ức trong trí nhớ của mình.

Là một người yêu thích truyện cổ tích, cô có một cảm giác quen thuộc kỳ lạ với hình dáng của hai người này.

Cho tới tận chiều tối, khi Sydney gấp sách lại, gương mặt cô lộ rõ vẻ vừa mệt mỏi, vừa kinh ngạc.

Bởi vì cô đã tìm được nguồn gốc của một con quái vật, không sai, một sinh vật hư cấu không nên xuất hiện trong thế giới hiện thực.

Trên tờ giấy ghi chép chằng chịt của Sydney, ghi vội một hàng chữ:

“Mèo cười, Alice lạc vào xứ sở thần tiên.”

Khi Sydney thu dọn đồ đạc xong và chuẩn bị rời khỏi thư viện, trời đã ngả về chiều, màn đêm sắp buông.

“Sương mù dày quá.” Sydney khẽ rùng mình, màn sương mù tối nay khiến cô có cảm giác hơi bất an, cũng khiến cô nghĩ tới lời nói mà hai nhân vật thần bí kia nói với cô: “Kẻ phan hư sẽ tìm những cô gái có linh khí tương đối cao, cho nên hiện giờ tình thế của cô vô cùng nguy hiểm!”

Câu nói này...

Sydney khẽ xốc lại ba lô trên vai, màn sương mù trước mắt khiến cho tầm nhìn bị giảm xuống mức thấp nhất, trong màn sương trắng xóa, chỉ có vài ngọn đèn đường phát ra ánh sáng yếu ớt, nhìn từ xa chẳng khác gì những ngọn lửa ma màu vàng sẫm đang bay lượn trong không trung.

Tâm trạng bất an khiến Sydney vội bước nhanh hơn. Cộp! Cộp! Cộp! Cộp! Tiếng gót giày của cô nện trên nền gạch đường phố Luân Đôn tạo nên âm thanh gấp gáp mà nặng trĩu.

Sydney chỉ cảm thấy, trong màn sương mù đó, hình như có vật gì đang bay lượn, đó không phải là một vật thể thực, mà mang hơi hướng, mùi vị hư ảo, rất gần với quái vật, lần khuất vờn bay.

Cô bước mỗi lúc một nhanh, đột nhiên trong màn sương mù trước mắt xuất hiện một cái bóng, cái bóng này vừa cao, vừa to, cao gấp đôi Sydney.

“A A A A!” Sydney kêu lên thất thanh, ngồi sụp xuống đất, “Quái vật xuất hiện rồi!”

Hình dáng bóng đen trông thật kỳ quái, thân dưới to béo, thân trên gầy nhỏ, bốn chân bước đi đều đều, ngẩng đầu ưỡn ngực tiến về phía Sydney.

Cái bóng khẽ lay động, đã tiếp cận với Sydney mỗi lúc một gần hơn, gần hơn nữa, cuối cùng đã hiện ra nguyên hình...

“Tiểu thư, muộn như thế này rồi cô còn đang làm gì thế?” Nửa thân trên của quái vật, không, nên nói là một viên cảnh sát Luân Đôn đầu đội mũ chau mày nói.

Còn nửa thân dưới của con “quái vật” này, cái gọi là quái vật bốn chân hóa ra lại là một chú ngựa nâu mũi đang phì phò luồng hơi ấm.

“Tôi, tôi, tôi...” Sydney muốn lấy lại sự bình tĩnh sau khi bị kinh sợ, “Tôi...”

“Mấy ngày gần đây kẻ phanng ngực xuất hiện, vừa chập tới Luân Đôn đã trở nên nguy hiểm vô cùng!” Viên cảnh sát nghiêm khắc nói, đôi mắt xanh thuộc chủng người Caucasia khẽ chau lại, thể hiện rõ sự không hài lòng trước hành vi của Sydney.

“Xin, xin lỗi...” Sydney cúi đầu. Cô dần dần bình tĩnh lại, hóa ra là một viên cảnh sát cưỡi ngựa, cô thần hồn nát thần tính đã coi ông là quái vật.

“Mau đi đi, tối nay sương dày lắm, chưa biết chừng Jack sẽ ra tay đấy.” Viên cảnh sát khẽ hắng giọng, quát ngựa chạy về phía trước, thân hình cao to từ từ biến mất trong màn sương dày đặc.

“Ừm.” Sydney chớp lấy chiếc ba lô rơi trên đất, đứng dậy, đang định bước về phía trước, đột nhiên...

Một cảm giác bất thường chợt dấy lên, cô quay ngoắt đầu về phía sau.

Viên cảnh sát cưỡi ngựa vừa mất hút trong đám sương mù dày đặc giờ lại không nhúc nhích và đứng ngay sau cô.

“Sao thế ạ? Ngài cảnh sát.” Sydney nhìn bóng đen cao to sau lưng, cất giọng hỏi.

Viên cảnh sát và con ngựa vẫn đứng im, không có phản ứng gì.

“Sao thế? Ngài cảnh sát, ngài đang nhìn gì thế?” Sydney thu hết cam đảm, hỏi lại lần nữa.

Trong màn sương âm đạm ấy. Viên cảnh sát và con ngựa vẫn lặng thinh, ngay cả tiếng thở của ngựa cũng biến mất, chỉ còn lại một bóng đen cao lớn.

“Ngài... cảnh sát...” Giọng nói của Sydney bắt đầu run, chân cô bắt giắc lùi về phía sau nửa bước.

Lạch tách, tí tách,

Trong lúc lùi về phía sau, cô phát hiện ra dưới chân mình có gì đó khác thường, gót chân cô đã giẫm vào nước, một vũng nước nông.

Chỉ có điều, cái vũng nước này xuất hiện khi nào vậy? Sydney kinh ngạc, cô cúi chân, lại là tiếng “lạch tách, tí tách”.

Sau đó, như vừa nghĩ ra điều gì, cô cúi người, khẽ sờ tay xuống đất. Sydney vô cùng kinh ngạc, bởi vì “nước” trên đầu ngón tay cô lại là... máu.

“Cô gái, cúi thấp đầu xuống!!”

Tiếng hét cực lớn, như tiếng gào rú của mãnh thú vô cùng uy lực trong màn sương dày đặc khiến Sydney giật thót mình, bất giác cúi thấp đầu xuống...

Chính trong tích tắc đó, cô cảm thấy có thứ gì đó trút tới, giống như một chậu nước ấm, trong nước có lẫn những vật thể mềm mềm, còn trong vật thể đó, hỗn độn một mùi vị khiến người khác buồn nôn...

Đó là mùi máu!

Sydney còn chưa kịp phản ứng gì, cổ họng cô đã phát ra tiếng kêu thất thanh!

Bởi vì thứ vừa trút lên người cô, không phải gì khác, mà chính là một đám máu thịt lẫn lộn đã bị một sức mạnh quái dị trộn lẫn vào nhau, và ngay chính lúc Sydney ngẩng đầu lên, cô lập tức biết được, chủ nhân của đám máu thịt này là ai... đó chính là viên cảnh sát oai phong lẫm liệt ban nãy!!

Sau đám máu thịt bắn tung tóe đó, một bóng người đàn ông cao gầy, xé tan màn sương, trực tiếp lộ diện.

Sydney thất kinh, đôi mắt cô không có cách nào rời khỏi đôi tay của người đàn ông đó, bởi vì, đó vốn không phải là tay người mà là con dao phát ra ánh sáng bạc.

“Jack đồ tể!” Đôi mắt Sydney mở to không chớp, trong đầu cô phút chốc hiện lên cái tên này, không ngờ hai người của tiểu đội săn quỷ đó đã đoán đúng, mục tiêu của Jack là cô.

Ánh bạc di chuyển quá nhanh, Sydney chưa kịp phản ứng gì, đã cảm thấy một luồng khí lạnh lướt qua trước ngực.

Chết rồi ư? Sydney hoảng loạn, mình chết rồi ư?

Xác chết đêm thứ mười bảy lại là mình ư?

Nhưng giọng nói đó! Giọng nói vừa nãy đã cất lên lời cảnh báo với Sydney lại vang lên.

“Cô bé, sang bên phải!”

Có lẽ Sydney không còn đường lui nữa, có lẽ Sydney đã bị giọng nam trầm ấm này thu hút, cô khẽ xoay người, lấy hết sức bình sinh nghiêng sang phải trong ánh sáng chói lòa.

Chỉ trong tích tắc đó, cục diện trận chiến lập tức thay đổi.

Chính trong lúc Sydney nghiêng sang vào bên phải, bên trái cô từ phía sau, trong màn sương mù thò ra một bàn tay đầy móng vuốt.

Năm móng vuốt vừa sắc nhọn, vừa thô kệch, phảng phất thêm mùi dã thú nồng nồng, cùng với khí thể hung bạo, hướng về phía lưỡi dao của Jack.

Lưỡi dao va chạm với móng vuốt, tóe lửa ra xung quanh khiến Sydney thấy đau bên trái mặt, nhưng chính cảm giác đau này đã khiến Sydney tỉnh lại, mình vẫn còn sống? Á? Mình vẫn còn sống!

Chủ nhân của giọng nói đó đã cứu mình!

Trong giây phút hoảng loạn, cô cảm thấy lưng mình chạm phải một vật thể vừa ấm áp vừa rộng rãi.

Vật thể vững chãi như thành đồng này cho Sydney một cảm giác an toàn vô cùng mãnh liệt, đặc biệt là tiếng tim đập vừa chậm rãi vừa đều đặn vọng lại càng khiến Sydney như quên hẳn đi mình đang ở trong tình cảnh vô cùng nguy hiểm.

Đây là lồng ngực, lồng ngực của một người đàn ông cao to.

Sydney ngẩng đầu, ngoái về phía sau, đập vào mắt cô là một người đàn ông lông lá đầy mặt, người đàn ông này rất cao lớn, trên khuôn mặt là vết dử tợn của một con dã thú đang nổi giận điên cuồng.

“Á, anh là?” Sydney nhìn người đàn ông trông như dã thú này, một cảm giác an tâm kỳ lạ khiến cô không chút sợ hãi khẽ hỏi.

“Tiểu thư, lát nữa sẽ rất nguy hiểm, cô hãy trốn kỹ vào.” Người đàn ông dã thú nói. “Tên Jack này là một quái vật vô cùng lợi hại!”

“Ồi trời, tôi đang hỏi tên anh mà.” Sydney hỏi dồn, cô hoàn toàn không chú ý tới, đang trong lúc cực kỳ nguy hiểm mà vẫn gắng hỏi tên của đối phương, thì có phần hơi đường đột.

“Tên của tôi?” Người đàn ông mãnh thú vò đầu, “Báo chí các người gọi tôi là Người sói, còn tôi không có cả họ tên, chỉ có một chữ cái, T.”

“Vậy tôi nên gọi anh thế nào?” Sydney tiếp tục hỏi.

“Ồ, thế nào cũng được.” Anh chàng người sói cao to chau mày, cô gái này tuy hơi lảm chuyện, nhưng lạ là, anh không hề ghét bỏ cô, thế là thế nào nhỉ?

“Thế tôi quyết định rồi, bắt đầu từ hôm nay,” Sydney đã thoát khỏi nỗi sợ hãi, miệng nhoẻn cười xinh đẹp như nụ hoa đang nở, “tôi gọi anh là Người sói T đi!”

Thành phố Luân Đôn lờ mờ trong sương, không khí phảng phất mùi máu tanh sau khi tàn sát.

Jack đồ tể thân hình khảng khiu lạnh lùng nhìn trừng trừng vào hai người trước mắt, nghiêng đầu như đang suy nghĩ gì.

Lúc này, Sydney mới có đủ dũng khí để nhìn kỹ tên hung thủ đã liên tiếp cuồng sát mười bốn cô gái, Jack có thân hình cao gầy, cánh tay dài bất thường, người hơi cồng, trông vừa như có vẻ tự ti lại vừa như đang ở trong trạng thái tấn công đoạt mạng bất cứ lúc nào.

Hai tay Jack nắm chặt hai con dao hình thù kỳ dị, thân dao dài bằng cánh tay, lưỡi dao là bạc nguyên chất, nhưng, trong mắt Sydney, con dao đó lại có gì đó không bình thường, bản thân nó dường như không phải vật thực, mà giống như một vật thể sống mềm mềm động đậy được.

Khuôn mặt của Jack càng khiến người khác kinh ngạc, bởi vì, Sydney dù cho có nỗ lực thế nào, cũng không thể nhìn rõ được ngũ quan trên mặt Jack, trong màn sương mù dày đặc ấy, ngũ quan của Jack dường như đã bị phủ lên một lớp mạng che, chỉ có đôi con ngươi sâu hoắm ánh lên những tia nhìn u ám, Sydney chợt hiểu ra, đó là tia nhìn đói khát.

Ngược lại, Người sói T bên cạnh Sydney, cơ thể cao lớn vạm vỡ so với vẻ gầy gò của Jack tạo nên sự đối nghịch

mạnh mẽ.

Hai bên đều đang chờ đợi, hai bên đều đang thăm dò, như con sói hoang hung dữ và con báo săn nhanh nhẹn đang đối đầu nhau trên thảo nguyên.

“Trông có vẻ rất ngon.” Lần đầu tiên Jack mở miệng buổi tối nay lại là phun ra một câu nói khiến người khác khó hiểu, đồng thời liếm liếm mép.

Sau đó, hai bên ra tay.

Trên thực tế, đây đã không còn là phạm trù tốc độ mà Sydney có thể “nhìn rõ”, chỉ thấy hai người áp sát nhau đã lập tức giao đấu khoảng mười chiêu.

Người sói T phát ra tiếng hú đỉnh tai nhức óc, mỗi động tác đều vừa mạnh vừa thô, uy lực cú đấm quét khắp nơi khiến ngay cả Sydney cũng có thể cảm nhận được sức mạnh trong quyền cước của anh.

Ngược lại kẻ phanh ngực Jack lại giống một cỗ máy cắt vừa tinh nhanh vừa trầm tĩnh, tiến lui đột kích trong làn quyền cước như vũ bão của Người sói T như ra vào chốn không người.

“Á!” Sydney khẽ kêu lên, cô phát hiện có vài giọt nước bắn lên mặt mình, thò tay khẽ vuốt mặt, cô choáng váng, trong lòng bàn tay phản chiếu ánh trăng đêm là màu đỏ hồng của máu tươi.

Là máu!

Có người bị thương rồi!

Nhưng là ai vậy? Người sói T hay là Jack?

Sydney ngẩng đầu, cô biết giọt máu tươi này là của ai rồi, bởi vì cô nhìn thấy Người sói T dừng cảm ban nãy vừa lùi lại phía sau vừa kêu khẽ một tiếng.

Sau đó, ánh dao của Jack loang loáng vẽ nên hình tròn ánh bạc loảng ngoảng trong không trung hướng về phía Người sói T ép thêm một bước.

“Không được!” Sydney hét lên, cho tới khi cô ý thức được hành động của mình, thì cả người cô đã lao về phía trước.

Mình ngốc phải không? Ngay cả Sydney cũng thấy ngạc nhiên vì hành động của mình, cô làm sao có thể là đối thủ của hai con quái vật này, nếu cô lọt vào trong trận công kích này, chắc chắn sẽ bị biến thành món thịt băm!

Nhưng, cô lại như một con ngốc, khi nhìn thấy Người sói T bị thương, đã không còn sợ sệt gì chạy chen vào giữa hai người.

Nét mặt cứng đờ như máy của Jack có phần kinh ngạc, nhưng không ảnh hưởng gì tới công trình khắc dao tinh xảo của hắn, lưỡi dao phát ra ánh sáng âm đạm lạnh lùng đã tha cho Người sói T mà chuyển hướng sang Sydney.

“Á!” Sydney cảm thấy lưỡi dao trước mặt như đang quay chậm, vẽ nên hình vòng cung rung rung đẹp đẽ trong không trung và nhắm thẳng ngực mình chém xuống.

“Chết chắc rồi!” Sydney nhắm mắt, trong giây phút đó, cô nghĩ tới chị Joan, người đã vất vả nuôi dưỡng mình trưởng thành, hai người thân bí trong tiểu đội săn quý Manhattan, cuối cùng suy nghĩ của cô dừng lại ở lồng ngực của một người đàn ông cao lớn... một người đàn ông như con mãnh thú, Người sói T.

Nhưng kỳ lạ là, Sydney nhắm mắt đợi mãi vẫn không thấy dao chém tới, cảm giác lạnh lẽo không rơi xuống ngực mình, thời gian dường như ngừng lại, ngừng lại...

Cho tới khi, Sydney dè dặt, từ từ, nhẹ nhẹ hé mở mắt ra.

Trong khốc mắt chật hẹp đó, cô nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng kinh sợ.

Người đàn ông cao to không thấy nữa.

Còn Jack oai phong lẫm liệt ban nãy đã bị ép phải lùi bước, có vẻ thảm hại tã tời.

Trong con hẻm tối tăm trên phố dày đặc sương mù, Người sói T biến mất, thay vào đó là một người khổng lồ hung bạo, một quái vật toàn thân phủ lông nâu trông như quỷ thần trong đêm, một con mãnh thú dưới trăng.

Tốc độ của con quái vật này nhanh gấp đôi Người sói T, móng vuốt sắc nhọn hơn, thêm vào đó là hàm răng lớn thô kệch, đang giao đấu với Jack đồ tể và thậm chí còn khiến hắn lùi bước.

“Thế là thế nào? Người sói T đâu? Con quái vật giống sói to đùng này là thế nào?” Đầu óc Sydney hỗn loạn, ngược lên, cô nhìn thấy một vầng trăng đang tỏa ra ánh sáng vàng ảm đạm.

Cô có linh cảm, con sói này chắc chắn có liên quan tới ánh trăng.

“Cô bé! Mau chạy đi!”

Trong lúc Sydney thừ người ra, tai cô lại nghe thấy giọng nói đàn ông thô lỗ ấy.

Chạy đi? Sydney lập tức rời mắt khỏi vầng trăng, trước mắt cô là một quãng trắng toát, trông như hàng trăm ngọn đèn magic đang cùng thấp sáng lên.

Quầng trắng đó, là vầng sáng chói lòa do lưỡi dao của Jack tạo thành.

“Từ ngày thứ nhất cho tới bây giờ, linh khí của cô gái này cao nhất!” Giọng nói lạnh lùng của Jack để lộ sự tham lam khiến người khác run sợ. “Mồi ngon đây!”

Sydney cứng đờ không thể động đậy, không biết Jack đã dùng đao pháp gì thoát khỏi sự công kích mãnh liệt của Người sói, ánh dao ở hai tay loang loáng liên tục, hoàn toàn khóa chặt tầm nhìn của Sydney.

Cảm giác chết chóc như càn lại gần trước mắt Sydney.

Lần này, mình chạy thoát nổi không? Sydney tự hỏi.

Tung! Sydney nghe thấy âm thanh như dây đàn bị căng quá mức đột nhiên đứt phụt, giòn tan và vang vọng, trong con ngõ tối tràn ngập sương mù khiến người khác kinh hãi.

Sau đó, một chất dịch nóng hôi hổi bắn lên mặt cô, lần này không cần đoán nhiều, cô cũng biết đó là máu của ai.

Bởi vì, luồng ánh sáng trắng trước mắt Sydney đã tan đi, để lộ cảnh Jack đang phun máu, kẻ tung hoành Luân Đôn suốt mười lăm ngày qua, kẻ phanh ngực như yêu ma vô hình Jack cuối cùng đã bị thương.

Nhưng, vết thương này lại phải đánh đổi bằng vết thương khác nặng hơn, thê thảm hơn của một người khác.

Con sói đó lúc này đang đứng trước mặt Sydney, trên cánh tay phải của nó là máu tươi phun ra, đây là cái giá phải trả để cứu Sydney khi nó lao vào lưỡi dao của Jack.

Cùng với dòng máu không ngừng phun ra từ con sói, thân hình cao to từ từ nhỏ lại, khuôn mặt đầy lông nâu vàng cũng dần dần mất đi, răng nanh sắc nhọn biến thành răng bình thường.

Con dã thú điên cuồng này chính là người đàn ông thô lỗ ban nãy, Người sói T!

“Anh...” Sydney chờ người ra.

“Không sao chứ?” T nhìn Sydney, gương mặt hung bạo vẫn toát lên sự dịu dàng. “Cô không sao chứ?”

“Tôi... không sao.”

“Tình hình bây giờ rất tệ.” Gương mặt đầy máu của T nở một nụ cười khổ. “Vết thương của tôi nặng gấp mấy lần vết thương của Jack, chắc chắn không đánh nổi hắn rồi, tôi sẽ cầm chân hắn, cô phải chạy thực mạng mới được.”

“Tôi... anh là vì bảo vệ tôi sao?” Sydney nhìn Người sói T nhuộm đầy máu, không những không lùi lại, mà còn giơ tay nhẹ sờ lên vết thương trên người anh. “Cho nên mới bị thương nặng như vậy?”

“Không hoàn toàn là như vậy.” T cười khổ. “Tên Jack này quả thật lợi hại, kể cả tôi có biến thành sói thực sự cũng không phải là đối thủ của hắn, tới giờ tôi vẫn không hiểu, tại sao lần nào hắn cũng biến mất khỏi mạng lưới công kích của tôi?”

“Biến mất?” Sydney nghĩ ra ban nãy cô vẫn nhìn thấy Người sói T và Jack kịch chiến, nhưng chỉ trong tích tắc, tên Jack đang thất thế như ma như quỷ đã xuất hiện ngay trước mặt Sydney.

Lẽ nào, tên Jack này có một khả năng đặc biệt?

“Tôi vốn định đợi ba ngày sau, tới ngày trăng tròn, lại dốc toàn lực đối phó với hắn, nhưng xem ra quá muộn rồi.” T cười khổ. “Yên tâm đi cô gái, cô cứ chạy đi, lần này bất luận thế nào tôi cũng phải giữ hắn lại!”

“Quá muộn rồi!” Lúc này sau lưng Sydney và Người sói T cất lên một giọng nói lạnh lùng, đó chính là Jack đồ tể đang ung dung hoàn toàn chiếm ưu thế. “Bởi vì, đêm nay các người đều sẽ chết ở đây.”

“Phì!” T tức tối xì lên một tiếng, quay người lại, vận hết cơ bắp toàn thân, chí khí của một người đang bị thương như anh quả khiến người khác kinh ngạc, trông anh như một tượng đồng chiến sĩ tắm máu.

“Một là món mồi ngon cô bé đầy linh khí, hai là người sói vô cùng khó gặp dưới trăng...” Jack lè lè cái lưỡi dài, liếm giọt máu đọng trên lưỡi dao bạc. “Ăn các người rồi, ta sẽ thành công mỹ mãn, hê hê, không ngờ, tới Luân Đôn không những hoàn thành nhiệm vụ mà còn có được thu hoạch bội phần này!”

“Nhiệm vụ?” T lạnh lùng nói. “Jack, người tới Luân Đôn rốt cuộc là có mục đích gì?”

“Ta ghét phải giải thích đầu cuối sự việc với kẻ sắp chết.” Jack cười khanh khách, “Bởi vì ta thích nhất là ‘chết không nhắm mắt’, ta muốn các người chết trong nỗi tiếc, trái tim chua xót đau đớn, như thế mới là món ngon chứ!”

“Khốn kiếp!” Người sói T nghe xong đột nhiên nổi giận đùng đùng, không màng tới vết thương, móng vuốt hai bàn tay từ từ giơ lên, hướng về phía Jack.

“Người không phải là đối thủ của ta, lẽ nào người không biết sao? Ta và người đã giao đấu mười mấy ngày rồi.” Jack cười nhạt, sau đó rướn người lên, cơ thể hắn mềm dẻo không gì sánh bằng, thêm vào đó là tốc độ nhanh như chớp, thật trái ngược với Người sói T đã mất đi năng lực biến hình, trên mình lại mang vết thương.

Trong nháy mắt, trên thân Người sói T đã xuất hiện thêm bảy, tám vết dao, máu tươi bắn ra, vẽ thành từng vòng tròn khắp mặt đất.

Ở giữa hàng chục vòng tròn bằng máu tươi trên nền đá là một con sói đang tức giận giờ vuốt nhẹ nanh tấn công điên cuồng, nhưng cũng không che giấu nỗi sợ bị thảm khi bị dồn tới đường cùng, đơn độc.

Lần này, ngay cả Sydney cũng nhận ra Jack đang đùa giỡn Người sói T, như một con mèo trước khi ăn chuột vờn giỡn liên tục với con mồi của mình, cho tới khi con vật sức cùng lực kiệt, hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu mới một miếng nuốt gọn.

“Đáng ghét!” Sydney cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực, Người sói T nếu như không phải vì bảo vệ cô mà bị trọng thương, chắc không đến nỗi rơi vào tình cảnh này!

“Cô gái! Chạy đi!” T hét lên. “Tôi cầm cự ở đây! Cô mau chạy đi!”

“Không cần!” Sydney hét lên đau đớn. “Tôi không muốn chạy!”

“Cô đúng là đồ ngốc!” T kêu lên tức tối trong dòng máu tươi. “Mau chạy đi, linh khí trên người cô, là món mồi ngon của Jack đấy!”

“A.” Sydney ngẩng đầu lên, như vừa nghĩ ra điều gì đó, cô có rất nhiều linh khí? Như vậy cô chỉ cần tìm được cao thủ có nhiều linh khí hơn mình là được rồi, chẳng phải thế sao?

“Đi mau đi!” T hét lên, đồng thời lấy sức lao vào Jack, cú lao không màng sống chết này của Người sói T đã phát huy sức mạnh tối đa, Jack không kịp đề phòng, bị Người sói T lao tới ôm lấy eo, hai người lăn một vòng.

“Được!” Sydney cả quyết đứng dậy, chạy như điên như dại, tại sao cô lại chịu rời đi? Không phải vì cô muốn bỏ rơi Người sói T, mà là vì cô biết nên đi tìm ai rồi!

Ngoài Jack và Người sói T, vẫn còn có hai quái vật vượt qua hiện thực và hư vô, lúc này đang ở Luân Đôn...

Tiểu đội săn quỷ Manhattan!

Chương ba ngoại truyện:

Tiểu đội săn quỷ Manhattan

Trong đêm khuya sương mù dày đặc, Sydney cố sức chạy, chạy, cả đời cô chưa bao giờ chạy điên cuồng, chạy toàn tâm toàn sức như vậy, bởi vì cô biết, cô nhất định phải tìm viện binh về cho Người sói T.

Từ khi lần đầu tiên nhìn thấy Người sói T, cô đã biết rằng, con người cao lớn thô ráp này là một người tốt, vẻ bề ngoài tuy trông dữ tợn, nhưng lại có một lòng ngực và trái tim ấm áp hơn ai hết.

Nếu nói Kẻ phanh ngực Jack là một quái vật mang đầy ác ý tới Luân Đôn, thì Người sói T chính là người bảo vệ lớn lên ở Luân Đôn, chỉ có điều, bây giờ, người bảo vệ này đã gần kề cái chết, hy vọng duy nhất đang nằm trong tay Sydney.

Nếu cô không thể tìm thấy tiểu đội săn quỷ Manhattan... nếu như...

Sydney dừng bước, cô đã sớm vứt đi đôi giày cao gót vướng chân, để chân trần đứng trên mặt đường lát đá lạnh lẽo.

Cô dừng lại rồi, bởi vì cô đã tới con ngõ tối qua xảy ra án mạng, Sydney không chắc chắn liệu có thể tìm thấy hai quái vật đó ở đây không, nhưng, đây đã là hy vọng duy nhất của cô rồi.

Sydney quỳ xuống cầu xin, “Nếu trên thế giới này thực sự có thần thánh, xin hãy cho con tìm thấy họ đi ạ!”

Thế giới này có thần không?

Có không?

Sydney dùng hết sức bình sinh gào to: “Tiểu đội săn quỷ Manhattan! Mau ra đây đi!”

Mau ra đây đi!

“Có người cần sự cứu giúp của các người đây!” Giọng nói khản đặc của Sydney vang vọng trong màn sương dày đặc, nhưng không có sự phản hồi nào.

“Cầu xin các người đây! Mau ra đây đi!” Sydney hét tới mức giọng nói đã hơi meo meo, “Trời ơi, ông Trời ơi, Người không nên để cho quái vật tốt như Người sói T chết ở đây chứ! Không nên để anh ấy chết chứ!”

“Hừm, thế giới này thực sự có thần tiên không?”

Đột nhiên, một giọng nói trầm ấm vang vọng từ góc tối.

Sydney khẽ giật mình, cô ngẩng vội đầu lên, giọng nói vừa nãy, là tiếng vọng giọng nói của chính mình? Hay là...

“Giọng nói vừa nãy, là tiếng vọng giọng nói của chính mình? Hay là...”

Sydney lại nghe thấy, giọng nói này chính xác là đang nhại lại của cô. Đúng rồi! Đúng thế rồi!

“Đúng rồi! Đúng thế rồi!” Giọng nói đó tiếp tục nhại lại.

“Mèo cười!” Sydney hét lớn. “Có người cần các người giúp đỡ!”

“Mèo cười... ỉ?” Giọng nói ấy mới nhai lại có một nửa, đột nhiên im lặng. “Chắc chắc, cô bé này lại biết được cả thân phận của ta?”

Sau đó, trong màn đêm nụ cười của hàm răng đó hiện lên, tiếp theo là mặt, toàn bộ khuôn mặt mèo, cuối cùng cơ thể cũng hiện ra hoàn toàn.

Mèo cười, một con mèo có linh khí vượt trội đang lơ lửng trong không trung, đồng thời cũng là kẻ xuất sắc nhất trong đám động vật siêu năng.

Cũng chính là con mèo kỳ lạ vừa mưu mô xảo quyệt vừa thông minh lanh lợi trong *Alice lạc vào xứ sở thần tiên*.

“Cô bé, sao cô lại hoảng hốt như vậy?” Mèo cười nói. “Bổ sung thêm một điều, thế giới này thực sự là có thần tiên đấy, trong series chuyện địa ngục này, thần tiên thực sự có tồn tại đấy.”

“Jack, Jack...” vừa gào thét hết sức, tới giờ lại vui mừng tốt độ vì nhìn thấy Mèo cười, Sydney không nói được ra hơi.

“Jack?” Một người khác cũng xuất hiện trong bóng đêm, vẫn là vẻ điển trai khiến người khác không thể không ngược nhìn. “Cô đang nói đến hần ư?”

“Dao...” Sydney như sắp hôn mê. “Hẩn dùng dao, cầu xin các người, mau đi cứu Người sói T, cầu xin...”

“Dao!” Mèo cười và người đàn ông đưa mắt nhìn nhau. “Người đàn ông dùng dao, thế thì đúng rồi!”

“Cầu xin hai người...” Sydney tinh thần mệt mỏi, cơ thể rũ xuống đã được người đàn ông dùng một tay đỡ trọn.

“Mèo cười, cậu có cách nào lần theo mùi của cô bé, tìm được địa điểm xảy ra sự việc không?” Người đàn ông trong hoàn cảnh nguy cấp vẫn không chút lúng túng, nhìn người bạn đồng hành của mình.

“Đừng coi thường tôi.” Mèo cười nói. “Hê hê, trước khi trở thành thành viên của tiểu đội săn quỷ, tôi cũng là một con mèo mà!”

“Ha ha,” Người đàn ông cười phá lên, bộ Âu phục trên người rách toang, để lộ một bộ đồ săn màu xanh sẫm bên trong, trên lưng anh từ lúc nào đã có thêm một cây cung dài, và một hộp tên. “Thế chúng ta còn chờ gì nữa?”

“Đúng thế!” Mèo cười vẫn cười. “Chúng ta đi bắt Jack, không, nên nói là Jack tìm đồ trong băng đảng đen về quy án thôi!”

Lúc này T đang nằm ngửa trên nền đá, đôi mắt anh nhìn thẳng vào vầng trăng trên cao.

Máu của anh chảy thành vũng, còn anh nằm trong vũng máu đó, cùng với sự giảm nhiệt độ của máu xung quanh mình, T cảm thấy sinh mạng mình đang dần dần mất đi.

“Mình sắp chết rồi ư?” T tự hỏi. “Mình sắp phải rời xa Luân Đôn yêu quý nhất rồi ư?”

Luân Đôn, là nơi anh sinh ra, cũng là nơi anh lớn lên, từ khi còn nhỏ xíu, anh đã rất thân thiết với mảnh đất này.

Cái màn sương quanh năm không tan ấy, những con người nhỏ nhả lịch thiệp ấy, và dòng sông Thames vẫn chảy cuồn cuộn kia, còn cả vầng trăng hằng tháng đều tỏa ra ánh sáng vàng... đối với T đều là những hồi ức sâu sắc nhất, khó quên nhất.

Anh không có cha mẹ, cũng không có người thân, ngoài những người bạn có thể đặc biệt giống anh.

Cho tới một ngày, anh phát hiện ra mình có một sức mạnh to lớn hơn so với tất cả bạn bè, đặc biệt là khi trăng tròn, toàn thân anh sẽ mọc lên những sợi lông dài màu nâu, biến anh thành một con sói hoang đáng sợ.

Anh không biết tại sao mình lại như vậy, không có ai nói cho anh, nhưng từ sự sợ hãi và trốn chạy ban đầu, anh đã dần dần học được cách lợi dụng sức mạnh của mình, anh có thể bảo vệ bạn bè, anh có thể giúp đỡ mọi người trong bóng tối, thậm chí trở thành một người bảo vệ ngầm của Luân Đôn.

Đừng cho rằng quãng thời gian trưởng thành của T rất nhẹ nhàng, thực ra là ngược lại, bởi vì anh phải tốn mất hàng trăm năm mới dần hiểu ra rằng, đây là sứ mệnh thực sự của mình.

Nhưng, hòa bình của Luân Đôn đã bị phá vỡ hoàn toàn chỉ trong một ngày, khi anh nhìn thấy xác chết một cô gái nằm trong con ngõ tối của Luân Đôn.

Cô gái này vô cùng xinh đẹp, T rất ít có cơ hội được nhìn thấy một cô gái đẹp như vậy, nhưng, cô gái này chết rồi, mà còn chết rất thê thảm.

Lòng ngực của cô bị phanh ra, vết máu đỏ tươi vẫn chảy trên bộ ngực mơn mớn.

Còn trái tim vốn đập thành thịch, lộ cả ra ngoài, và đã ngừng đập.

Sau đó, T phẫn nộ.

Từ trước tới nay anh chưa bao giờ phẫn nộ như lúc này, bởi vì anh cảm nhận được sức mạnh của hung thủ.

Một con quái vật khác, một con quái vật có sức mạnh siêu phàm giống như anh.

Thế là, T bắt đầu triển khai hành trình săn đuổi của mình, anh phát huy trực giác và cái mũi nhạy bén của dã thú trời sinh, đuổi sát theo hung thủ giết người, và anh thề rằng phải bắt được con quái vật lai lịch không rõ ràng này.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba... ngày thứ bảy, ngày thứ tám... ngày thứ mười, ngày thứ mười một...

Cuối cùng, T đã đuổi kịp con quái vật giết người này.

Jack đồ tể.

T buộc phải thừa nhận, khi lần đầu tiên anh giáp mặt Jack, toàn thân anh run lên, không nhúc nhích được.

T xưng bá trong giới quái vật ở Luân Đôn, từ trước tới nay chưa hề nghĩ rằng trên thế giới lại tồn tại một con quái vật vừa khủng khiếp, vừa mạnh mẽ, vừa ác độc như vậy.

Ngay từ đầu, Jack không hề phát hiện ra T, bởi vì T đã sống ở Luân Đôn hàng trăm năm, và rất giỏi giấu mình.

Tuy sợ hãi, nhưng T không bỏ cuộc, anh quyết định tiếp tục theo đuổi con quái vật này, bởi vì anh đã thề phải bảo vệ thành phố anh yêu quý nhất, Luân Đôn.

Sau mấy ngày quan sát, T cuối cùng đã quyết định, phải ra tay đột kích Jack.

Lần này, T nhân cơ hội Jack đang tận hưởng cảm giác vui vẻ khi khắc chữ đột ngột ra tay, nắm đấm mạnh mẽ như vậy nếu thực sự đánh trúng Jack, chắc chắn sẽ khiến đầu hắn vỡ tan thành từng mảnh trên nền đá.

Nhưng, khi nắm đấm của T vung tới thì nền đá bên phải liền vỡ ra một cái hố lớn, đấy chính là nguồn gốc cái hố đá ngày đầu tiên.

T cảm thấy không thể hiểu nổi vì sao Jack lại có thể ẩn thân như ma quỷ, biến mất dưới nắm đấm của mình.

Tên Jack này cũng là một kẻ có năng lực đặc biệt sao?

T tấn công không trúng nhưng cũng không nuôi tiếc, lập tức rút lui, bởi vì anh biết mình vẫn chưa phải đối thủ của Jack.

Chỉ có điều, kể từ lần thứ hai khi T tiếp tục đột kích, Jack đã có đề phòng, anh càng khó ra tay.

Mấy ngày sau đó, T càng tấn công càng mạnh mẽ, và ngày một ảnh hưởng hơn tới gã Jack vốn không hề sợ hãi gì, một Người sói T đã quen thuộc với khung cảnh của Luân Đôn, trong phút chốc trở thành kẻ uy hiếp lớn nhất trong khi hành hung của Jack.

T đã biết sự lợi hại của Jack, nhưng anh vẫn có lòng tin, bởi vì trên tay anh vẫn còn một lá bài vua, một lá bài vua cuối cùng có khả năng xoay ngược tình thế.

Đó chính là “Biển hình đêm trăng tròn”.

“Đáng tiếc quá, thằng oắt Người sói.” Jack ngồi xổm, nhìn Người sói T đang nằm trên nền đá, lạnh lùng nở một nụ cười hiểm gập, một nụ cười ác ý đầy giễu cợt.

“Hừ.” T đang bị trọng thương và mất máu quá nhiều, ngay cả sức giơ nắm đấm lên đấm vào mặt hắn cũng không còn.

“Những ngày gần đây, ta có thể cảm nhận được sức lực của ngươi ngày một mạnh hơn.” Jack cười gian xảo. “Dường như là có quan hệ với một chu kỳ gì đó?”

“Hừ.”

“Hơn thế nữa, ban nãy nhìn thấy ngươi biến hình, ta mới phát hiện, ngươi vốn thuộc chủng tộc đặc biệt có thể biến hình, hèn chi ngươi luôn đeo bám và quấy nhiễu ta, nhưng lại không chịu toàn lực xuất chiêu, chắc ngươi đang đợi sức mạnh đến độ cao nhất?” Jack cười nhạt. “Đáng tiếc, đáng tiếc quá.”

“Hừ.”

“Ngươi vì một ả đàn bà, đã vội vàng xuất ra lá bài vua mà ngươi giấu kín bấy lâu trước khi sức mạnh đạt tới đỉnh điểm. Thật là mềm lòng quá, đó mới là lý do chính khiến ngươi thảm bại.” Jack nói. “Nếu không phải là trong đêm nay ngươi biến hình, có thể ta sẽ trúng kế, bị ngươi đột kích hại chết không biết chừng.”

“Hừ.” T biết, nếu anh cố nín nhịn ba ngày nữa đợi trăng tròn mới biến hình, thì có thể tình hình đã không như vậy...

Nhưng, kỳ lạ là, trong lòng T không một chút hối hận, tại sao vậy?

Lẽ nào là vì cô gái đó?

“Đáng tiếc quá!” Jack mỉm cười, con dao trên tay không ngừng vỗ trên gương mặt trắng bệch vì bị mất máu quá nhiều của Người sói T. “Ta thực sự cũng muốn thấy ngươi khi xuất chiêu toàn lực.”

Đôi mắt T nhìn trừng trừng vào Jack, anh hận là cánh tay mình không còn chút sức lực, nếu có thể trong cự ly gần như vậy mà xuất chiêu...

May là, trong tấn bi kịch thảm bại này, ít ra còn có một việc đáng tự hào, đó là cô bé đó đã chạy thoát thành công.

Rất tốt.

T hít một hơi thật sâu, anh đã đứng, bởi vì anh bảo vệ được người mà anh thực sự muốn bảo vệ.

“Người sói à người sói, đáng tiếc là người không thể hoàn thành được kế hoạch, nếu không người có thể cũng sẽ được chứng kiến năng lực thần kỳ của ta.” Jack cười. “Chính vì có khả năng này, ta mới có thể hết lần này tới lần khác, an toàn thoát khỏi sự đột kích của người.”

“Hừ, người chết chắc rồi.” T nói khiến người khác giật mình.

“Ồ? Ta chết chắc rồi?” Jack cười chế giễu. “Ai tới giết ta, kẻ tàn phế nhà người? Hay là món mồi ngon vừa chạy ban này.”

“Người thực sự là chết chắc rồi.” T lắc đầu. “Bởi vì từ nhỏ, ta đã rất thích xem phim kinh dị, cho nên ta biết người chết chắc rồi, Jack.”

“Ha ha, người dở hơi rồi ư? Sắp chết rồi đâm lẫn thân hả?”

“Không, thông thường trong phim, người xấu sẽ chết, đều là do cuối cùng nói quá nhiều.” Gương mặt nhuốm đầy máu của T nhe răng cười. “Còn Jack, người quả thực đã nói quá nhiều.”

“Ha ha ha.” Jack cười phá lên. “Ta là J Tim Đỏ một trong mười sáu kẻ đứng đầu mạnh nhất của Băng Đen, người nghĩ ta là kẻ xấu bình thường sao? Đợi tới khi những kẻ mạnh trong Băng Đen của ta thống nhất được toàn bộ lĩnh giới, xem lúc đó ai mới là người xấu đi!”

“Ta nói không sai chứ!” T càng cười càng vui. “Người nói càng lúc càng nhiều...”

“Hừ, muốn chết hả!” Sắc mặt Jack chợt thay đổi. “Muốn chết ta sẽ cho người toại nguyện!”

Jack giờ cao lưỡi dao bạc trong tay, mũi dao sắc nhọn hươ qua hươ lại trong ánh trăng đêm, ánh bạc loang loáng khiến người khác nghẹt thở.

Chết toi rồi ư? T cười đau khổ. Chỉ có điều không có cách nào để gặp lại cô gái đó một lần...

“Chết rồi ư? Chỉ có điều không có cách nào gặp lại cô gái đó một lần...”

Đột nhiên, trong con ngõ tối vọng tới một giọng nói như vậy, nhại lại lời trong lòng T.

“Í?” T và Jack cùng giật mình, ai? Là ai tới thế!?

“Lời bộc bạch ở giây phút cuối cùng.” Trong bóng đêm xuất hiện một gương mặt cười quen thuộc. “Giọng nói ấm áp quá!”

“Ai?” Jack chau mày lại, từ từ đứng dậy. “Người là ai?”

“Trời, J Tim Đỏ, người chắc không quên chúng ta chứ?” Một giọng nói khác vang lên từ phía sau lưng Jack, chủ nhân của giọng nói đó đứng dựa vào tường, miệng ngậm thuốc, tay cầm một cây cung dài, dáng vẻ rất ung dung.

“Ha.” Thái độ của Jack đột nhiên bình tĩnh trở lại. “Hóa ra là bạn cũ tới à... tiểu đội săn quỷ Manhattan?”

“Từ Trung Quốc, Thái Lan, đuổi một mạch tới Luân Đôn.” Mèo cười nói. “Người thật không biết an phận, cuối cùng cũng bị chúng ta đuổi kịp rồi!”

“Hê.” Jack lạnh lùng nói. “Các người cũng thật là rồi hơi, New York và Chicago nhiều quỷ thế không đi mà xử lý, lại cứ đuổi theo ta, hay là định du ngoạn thế giới với ta?”

“Không cần du ngoạn thế giới.” Người đàn ông lấp mũi tên lông vũ vào cung, nhắm thẳng Jack. “Sẽ xử lý người luôn ở đây!”

“Ha ha ha.” Jack ngẩng đầu cười lớn. “Dựa vào các người ư? Dựa vào các người ư?”

Trong tiếng cười như điên dại của Jack, T dần dần mất đi ý thức, và trước khi nhắm mắt lại, anh đã được chứng kiến một trận quyết đấu giữa quái vật thực sự.

Hóa ra, trên thế giới này lại có nhiều kẻ mạnh tới vậy!

Chương bốn ngoại truyện:

Hợp tác

Khi T tỉnh dậy, anh phát hiện ra mình đang nằm trên một chiếc giường mềm.

“Á!” T cuống cuống ngồi dậy nhưng còn chưa kịp dậy hẳn anh đã bị một cánh tay gầy guộc ấn xuống.

“Vết thương của cậu chưa lành.” Chủ nhân của cánh tay đó là một người phụ nữ lạ mặt, lớn hơn Sydney vài tuổi, kém nhanh nhẹn hơn, nhưng hiền thực hơn Sydney vài phần. “Đừng cố cử động.”

“Ui.” T không dám dùng sức, chỉ còn cách nằm xuống như lời người phụ nữ nói. “Xin cho hỏi, đây là đâu? Sao tôi lại ở đây?”

“Tôi là chị Joan, cậu là ân nhân cứu mạng của em tôi.” Người phụ nữ cười. “Tối qua cậu bị thương rất nặng, cho nên em tôi mới đưa cậu về nhà chăm sóc.”

“Bị thương rất nặng? À! Đúng!” T nhớ lại từng tình tiết nghẹt thở trong trận chiến tối qua mà vẫn còn cảm thấy run, vết dao chỉ chít trên cơ thể anh, càng chứng tỏ sự nguy hiểm của trận chiến ấy.

Chỉ có điều, T nghĩ tới một việc... theo lý mà nói, anh bị thương nặng như vậy, đáng ra phải chết mới đúng?

Nhưng, nhiều vết thương như vậy mà chỉ trong một đêm đã gần như lành hẳn, chỉ còn lại vết sẹo.

“Vết thương của tôi sao lại...?” T ngập ngừng hỏi.

“Vết thương của cậu là do tôi giúp cậu băng bó!” Chị Joan lắc lắc đầu. “Vết thương tối qua của cậu nặng quá, có mấy lần tưởng cậu không sống nổi nữa, khiến cho Sydney khóc lóc rất thảm thiết, may mà ý chí của cậu rất kiên cường, nên mới bình an mà qua khỏi.”

“Thế Sydney đâu?” T vừa nghe tới Sydney, lập tức bỏ mọi nghi vấn trong lòng sang một bên, gấp gáp hỏi.

“Ha ha.” Chị Joan cười. “Nó khóc cả đêm, khó khăn lắm mới chờ được tới lúc cậu có chuyển biến tốt, bây giờ đang ngủ say rồi, sao, bắt đầu nhớ nó à?”

“Không, không phải thế.” Gương mặt T ngượng ngịu. “Tôi và Sydney không có gì, không có gì...”

“Trông cậu lo lắng thế, ha ha...” Chị Joan cười. “Tôi đùa cậu thôi mà.”

“Vâng, chị Joan, mà?” T nhìn vào đôi mắt vô thần của chị Joan, khẽ hỏi: “Mắt chị có phải là không nhìn thấy không?”

“Đúng thế.” Chị Joan gật đầu. “Tôi là một người mù.”

“Thế thì chị thật vĩ đại.” T không nén nổi tán dương.

“Sao lại nói thế?”

“Bởi vì chị chăm sóc Sydney mà!” T khâm phục nói. “Mắt không nhìn thấy, vẫn có thể chăm sóc Sydney, chị thật là vĩ đại...”

“Ha ha.” Nghe T nói xong, chị Joan không nén nổi cười.

“Áy? Tôi đã nói gì, có gì đáng buồn cười ở đây?” T thấy chị Joan cười rất vui thì vò vò đầu.

“Sao cậu giống như đã trở thành người nhà của Sydney vậy?” Chị Joan giơ tay, nhẹ nhàng xoa xoa đầu T, cười dịu dàng. “Xem ra, cậu thực sự thích Sydney rồi.”

“Tôi...” T đỏ bừng cả mặt. “Tôi đâu có, chị Joan đừng nghĩ lung tung, bởi vì tôi suýt hại chết cô ấy! Là bởi vì...”

Đột nhiên, T cảm thấy có gì đó khác lạ, một cảm giác không rõ ràng chột rợn lên trong tim.

Cảm giác này tương đối kỳ lạ, như ánh sao băng lướt qua, ầm ập và ngắn ngủi, từ lòng bàn tay của chị Joan truyền tới xương cốt tứ chi, khiến toàn thân anh như đang tắm gió xuân...

Đây là cái gì? Người sói T khựng lại.

Anh vừa ngẩng đầu đã thấy đôi mắt của chị Joan nhắm thành một đường thẳng, chị đang nở một nụ cười vừa thân thiết, vừa hiền từ với T.

“Chị Joan, chị...” Trong lúc ấy T như nghĩ ra điều gì, anh rướn người lên, vội vàng nói.

“Ngoan, cơ thể cậu bị trọng thương, phải chịu khó dưỡng thương.” Vẫn là nụ cười vừa hiền dịu vừa thân thiết của chị Joan, chị ấn vai T, không mạnh, không nhẹ đẩy anh nằm xuống giường.

Trong nháy mắt, anh như hiểu ra, tại sao vết thương của anh nặng như vậy lại có thể lành chỉ trong một đêm, và, tại sao trên người Sydney lại có linh khí mạnh hơn những người bình thường khác.

Thành phố Luân Đôn này, quả thật là ngọa hổ tàng long!

Tòa soạn báo Luân Đôn sáng ngày thứ mười tám, có lẽ là một buổi sáng nhiều niềm vui nhất trong mười mấy ngày trở lại đây.

Bởi buổi sáng này không có xác chết.

Jack đồ tể vốn mỗi ngày giết một người lại thu bình về nghỉ một hôm, cảnh sát Luân Đôn và cảnh phóng viên không dám tin đã đi tìm khắp các ngõ lớn phố nhỏ, thử kiểm cái xác chết bị bỏ quên, nhưng...

Không có xác chết! Đúng là không có xác chết!

Trên thực tế, cô gái đáng ra phải chết thì vẫn đang sống, vì vậy có thể nói đêm hôm đó Jack đã lỡ tay.

Báo chí Luân Đôn giật những dòng tít nổi bật nhất đăng tin:

“Jack lỡ tay! Là thu quân đợt lần tiếp theo, hay là cuối cùng đã bị dã thú quái vật ngăn chặn?”

“Jack ngừng giết người! Luân Đôn sương mù u ám đã lóe lên một ánh hào quang?”

“Khúc nhạc giao hòa giữa máu và đau thương, đây là biểu hiện dừng lại hay chỉ là tạm thời?”

Trong lúc người dân cả thành phố Luân Đôn đang vui mừng khôn xiết, có mấy người tâm trạng vẫn rất nặng nề.

T biết, Jack vẫn lọt lưới, kể cả hai cao thủ liên kết bao vây Jack, thì hẳn vẫn chạy thoát.

Đêm ngày thứ mười tám, khi vầng trăng ngoài cửa rượt theo những đám mây, không biết từ khi nào cửa sổ ngoài phòng Người sói T đã có hai bóng người ở đó.

Một bóng người thân hình cao gầy, mặc bộ comple cao lớn bành bao, thư thái dựa vào khung cửa... một cái bóng thì phát phơ bất định, dưới ánh trăng chỉ có hai hàm răng trắng bóng đang mỉm cười.

T biết rằng, bạn đồng hành đã tới.

“Xin chào, chiến sĩ sói anh dũng của Luân Đôn.” Người đàn ông mặc bộ comple nói như vậy. “Chúng tôi đặc biệt tới thăm anh đây.”

“Cảm ơn.” T cảm thấy tim mình đang đập nhanh hơn một chút, đây là sự xúc động khi hai kẻ mạnh giáp mặt với nhau.

“Xin chào, trước khi hợp tác, chúng ta nên làm quen với nhau một chút.” Người đàn ông nói. “Đây là bạn đồng hành của tôi, Mèo cười, còn tôi là một tay thợ săn có sở trường dùng cung tên, cậu có thể gọi tôi là Robin Hood.”

“Mèo cười? Robin Hood?” T mở to mắt, cho dù không đọc nhiều truyện cổ tích như Sydney, nhưng anh vẫn cảm thấy hai cái tên này rất quen.

“Đúng rồi!” Người đàn ông cười. “Thế chúng tôi nên xưng hô với cậu thế nào?”

“Tôi à, Sydney gọi tôi là Người sói T, nếu không phiền hai người cũng có thể gọi tôi như vậy là được.” T nói.

“Được, người anh em Người sói T à?” Người đàn ông nói. “Năng lực của cậu hình như là biến hình.”

“Có thể nói như vậy.”

“Đêm qua chúng tôi vẫn bó tay, đành để Jack chạy thoát, khả năng đặc biệt của thằng cha này biến hóa khó lường, rất khó chịu.” Người đàn ông mặc comple thở dài. “Tôi và Mèo cười bàn bạc xong đã đi đến kết luận là, chúng tôi cần cậu giúp đỡ.”

“Cần tôi giúp đỡ?” T nghe tới đây, tinh thần trở nên phấn chấn. “Bất luận là khó khăn gì tôi đều đồng ý giúp!”

“Bởi vì cậu là con rấn thổ địa ở Luân Đôn, tình hình nơi đây cậu biết rõ nhất.” Người đàn ông nói. “Thêm nữa, với thân thủ biến hóa kỳ dị như Jack, cậu vẫn có thể từng bước từng bước tiếp cận, điều đó thể hiện kỹ năng lần theo dấu vết của cậu rất khá, đúng không?”

“Lần theo dấu vết ư?” T nhìn người đàn ông, đôi mắt ánh lên vẻ tự hào. “Đúng vậy, tôi rất tự tin với khả năng đánh hơi bằng mũi của mình.”

“Rất tốt.” Người đàn ông nói. “Thế đêm nay mời cậu gia nhập đội chúng tôi.”

“Ừm.” T tinh thần khê phấn chấn hỏi. “Đêm nay?”

“Đúng vậy, tất cả những ân oán, sẽ kết thúc vào đêm thứ mười tám này thôi!”

“Kết thúc?” T nghi hoặc. “Sao các người lại tự tin như vậy, đêm nay có thể ngăn chặn được Jack sao?”

“Bởi vì ai là mục tiêu tiếp theo của Jack, chúng tôi đã có tính toán trước rồi.” Người đàn ông cười, trong nụ cười mê hồn đó ẩn chứa đôi chút lạnh lùng.

“Đối với dã thú mà nói, con mồi gì là mồi ngon nhất?” Người đàn ông nói. “Đương nhiên là con mồi thoát khỏi miệng mình!”

“Thoát khỏi miệng mình... á!” T khẽ kêu lên. “Ý anh là...”

“Đúng thế.” Người đàn ông nói. “Đối với cô gái tên là Sydney ấy, đêm nay là một đêm vô cùng nguy hiểm.”

T đang định hỏi tiếp, đột nhiên, anh khựng lại, bởi vì anh nghe thấy một âm thanh rất khẽ.

Sau đó, từ trong không khí bay tới một thứ mùi. Mùi này tuy rất nhạt, như một cơn gió nhẹ, nhưng khiến T dựng hết cả tóc gáy lên.

Bởi vì anh nhận ra thứ mùi này.

“Người anh em, hấn tới rồi ư?” Robin Hood nhìn chăm chú, khi thấy thái độ của Người sói T có vẻ khác lạ liền hỏi dồn.

“Đúng vậy!” T gật đầu, móng vuốt của anh cũng lóe lên trong giây phút ấy.

“Người anh em, cậu đi tìm Sydney và giữ cô ấy bên mình.” Cặp lông mày của Robin Hood nhíu lên. “Nhiệm vụ của cậu là bảo vệ tốt Sydney, tôi và Mèo cười sẽ mai phục một bên, lần này, quyết không để cho Jack chạy thoát nữa!”

“Được.” T gật đầu. Anh đứng dậy và toan bước khỏi phòng, vừa mở cửa ra đã đụng ngay phải Sydney đang mặc đồ ngủ đứng đó.

“Á!” Cả Sydney và T đều khẽ kêu lên.

“Cô...”, “Anh...” hai người cùng nói, rồi cùng lúc im lặng.

“Anh nói trước đi.” Sydney nói.

“Không, cô nói trước đi.” T vò tóc, cười ngượng.

“Vết thương trên người anh, đã đỡ chưa?” Sydney mỉm cười.

“Đỡ nhiều rồi.” T vỗ mạnh vào eo mình, cơ thể vốn bị Jack dùng dao cứa bị thương lung tung, bây giờ chỉ còn lại vết dao mờ mờ ở phần da mà thôi.

“Khỏi nhanh thế?” Sydney kinh ngạc nói. “Tối qua anh bị thương nặng lắm đấy...”

“Cái này... tôi cũng không biết!” T ngập ngừng, “Khả năng hồi phục của tôi vốn cũng mạnh mẽ, ngoài ra là do chị Joan chăm sóc nữa...”

“Chị Joan chăm sóc?” Sydney nhìn Người sói T, lẩm bẩm lại câu nói đó.

“Đúng vậy, khi tỉnh dậy, tôi nhìn thấy chị Joan bên cạnh mình, chị ấy đúng là một người chị tốt, cô thật may mắn đấy.”

“Ừ, chị Joan rất tốt, ừ, anh đều là được chị Joan chăm sóc? Không... không có ai chăm sóc anh nữa sao?”

“Đúng thế!” T nhìn Sydney đứng trước mặt, cảm thấy tim mình đang dần đập nhanh lên một cách kỳ quặc, bởi vì lúc này Sydney đã trút bỏ hình ảnh phóng viên chuyên nghiệp, quay trở lại là một cô gái bình thường.

Cô đã thả mái tóc vốn buộc gọn xuống, làn tóc đen uốn nhẹ buông trước ngực, bộ quần áo ngủ rộng rãi không che giấu nổi thân hình cao cao yêu kiều, đặc biệt là đôi mắt to còn ngái ngủ nhưng rất ngây thơ, khiến cho T nhìn đắm đuối.

“Gì thế?” Sydney chu môi lên. “Tôi hỏi anh là ngoài chị Joan ra, còn có ai chăm sóc anh nữa mà! Rốt cuộc anh có biết không vậy?”

“Ai... ai chăm sóc tôi?” T lại vò vò đầu. “Ngoài chị Joan ra, không có người ngoài nào nữa...”

“Tôi có hỏi anh ai là người ngoài đâu.” Giọng Sydney ngày một cao hơn, cô bức tức nói. “Anh thực sự không biết?”

“Hả?” T thộn ra như vịt nghe sấm. “Không phải cô biết sao?”

“Đồ ngốc!” Sydney giẫm mạnh chân. Quay người bước đi.

“Á?” Còn lại T đứng như trời trồng ở đó, anh không hiểu nổi, tạo sao Sydney cứ muốn hỏi “Ai đã chăm sóc anh?” Lẽ nào chính Sydney cũng không biết?

“Lêu lêu, đúng là đồ ngốc mà!” Lúc này, sau lưng Người sói T vọng tới tiếng cười của Mèo cười.

“Á? Ngốc ở chỗ nào?” T vẫn chưa hiểu.

“Cô bé thức cả đêm chăm sóc cậu, hy vọng sẽ được cậu khen ngợi, lêu lêu lêu lêu.” Mèo cười đứng sau cười rất vui vẻ. “Kết quả là cái con sói ngốc nghếch này chả hiểu gì cả.”

“Khen ngợi? Á!” T lại chộp lấy mấy sợi tóc, mái tóc vốn đã rối bù, lúc này càng rối bời như tổ quạ.

“Nhưng, tốt nhất là cậu nhanh nhanh đuổi theo mà bắt cô ấy lại.” Mèo cười nói: “Bởi vì, Jack đã tới gần rồi, Sydney là một món mồi ngon, cô ấy mà lạc ra, chẳng phải là đã phát miễn phí món mồi ngon cho cái thằng cha ăn không chịu trả tiền này sao?”

“Nói phải lắm! Cảm ơn đã chỉ bảo!” T nghĩ tới đây, gạt bỏ sự ngốc nghếch, khôi phục lại tinh thần nhanh nhạy của đã thú, hai chân rảo bước, đuổi về hướng Sydney.

Mèo cười nhìn theo cái bóng dần xa của Người sói T, nụ cười thường trực trên môi đột nhiên biến mất, miệng khép lại.

Và bên cạnh Mèo cười, có thêm một cái bóng của một người đàn ông cao to khác, đó chính là Robin Hood.

“Anh bạn, cảm thấy gì không?” Robin Hood trầm tư nói.

“Cảm thấy rồi.” Giọng nói của Mèo cười cũng trầm tư. “Trong căn nhà này vẫn còn một luồng linh khí khác, chắc chắn, tuy đối phương cố tình chế ngự, nhưng linh khí vẫn mạnh tới giật mình.”

“Sao lại trùng hợp vậy?” Robin Hood chau mày. “Nhưng như vậy có thể giải thích được tại sao Sydney lại có linh khí cao hơn một bậc, chắc chắn là đã chịu ảnh hưởng của người này, nhưng phát hiện ra hắn trong lúc này, quả thực là trùng hợp quá.”

“Trước mắt chúng ta chưa thể biết được người này là bạn hay thù, nếu trong lúc chúng ta bắt Jack mà hắn giờ trò, hai chúng ta có khả năng lớn là sẽ bỏ mạng tại đây.” Mèo cười nói. “Một tên Jack đã đủ nguy hiểm lắm rồi.”

“Ừm.” Robin Hood trầm tư.

“Anh là đội trưởng, anh quyết định đi!” Mèo cười nói. “Cá nhân tôi tán thành dẹp trước cái trở ngại này.”

“À.” Robin Hood nói. “Mèo cười, cái ‘trận đồ nụ cười’ của cậu có thể chế ngự người này không?”

“Cũng có thể.” Mèo cười nói. “Đừng quên, trận đồ của tôi chuyên dùng để bắt người có linh khí đấy!”

“Ba phút.” Robin Hood nói. “Chúng ta không cần giết hắn, chỉ cần hắn không động đậy được trong đêm nay là được rồi.”

“Ba phút.” Mèo cười mỉm cười. “Tuân lệnh! Sếp!”

Chính trong ba phút Người sói T đuổi theo Sydney, ở một nơi khác trong căn nhà, diễn ra một trận vây bắt kinh thiên động địa.

Nguồn linh khí cực lớn đó, người mà Mèo cười và Robin Hood đều gọi là “hắn”, cao thủ thần bí đã ảnh hưởng tới Sydney, lúc này đang ung dung ngồi trong nhà bếp, xắn tay áo, tỉ mỉ chuẩn bị bữa tối.

Đó không phải ai khác, mà chính là người chị hiền thực của Sydney, chị Joan.

Đột nhiên, chị dừng lại.

Sau đó, với một giọng nói rất nhỏ nhẹ, chị khẽ thở dài.

“Ôi, rắc rối tới rồi!”

Rầm! Không gian chật hẹp của căn bếp đột nhiên sáng chói lên, trong luồng ánh sáng đó, hàng chục mũi tên hung bạo lao thẳng tới.

Mũi tên lông vũ phát ra ánh sáng chói lòa, đây là ánh sáng thần thánh.

“Vũ Tiễn thần thánh?” Chị Joan để lộ nụ cười quái lạ. “Mũi tên đã được nhúng qua nước thánh? Dùng để đối phó với ta? Người biết ta là ai không?”

Chị Joan đã mất đi khả năng nhìn, chỉ dựa vào âm thanh để xác định vị trí, chị dùng tay nhẹ nhàng vẽ lên một vòng tròn trong không trung, những mũi tên lông vũ mang đầy sát khí ban nãy đột nhiên không hện mà cùng lúc bay ngược trở lại người bắn ra chúng.

“Mũi tên thánh không có tác dụng? Thế là thế nào?” Robin Hood kinh hãi thốt lên. “Chết tiệt, Mèo cười, trông đợi vào cậu đấy!”

“Ha, trận đồ Mèo cười!” Mèo cười hít sâu một hơi, đột nhiên từ trong miệng nó bay ra một vùng đen tối, vùng đen này đang phát tán khắp nơi như sóng. “Trận đồ khởi động.”

Chẳng mấy chốc, toàn bộ căn bếp đã bị bao trùm bởi một màn đen mù mịt.

“Người có linh khí của hệ trận đồ?” Chị Joan đã rơi vào một vùng đen kịt không nhìn rõ cả ngón tay, nhưng gương mặt vẫn hết sức bình tĩnh.

“Cô ta đã bị rơi vào bóng đêm rồi.” Mèo cười nói. “Sếp, mau công kích cô ta!”

“Đây là thời điểm tốt để công kích ta?” Giọng chị Joan lạnh lùng. “Nói cho các người biết, với một người đã mất đi thị giác, bóng tối và ánh sáng chẳng có chút ý nghĩa nào hết.”

“Tên tới đây, xin hãy cẩn thận!” Robin Hood trước khi bắn tên, không nén nổi nhắc nhở đối phương, anh không

muốn giết người lung tung, bởi vì ban này đối phương có thể quay ngược lại mũi tên thánh, ắt phải có mối quan hệ sâu xa với Cơ Đốc giáo.

Chị Joan nhắc tay trái lên, ánh bạc ảm áp từ từ sáng lên trong bóng đêm.

“Nói cho hai người biết một chuyện, hai tay của ta, tay trái là ‘cánh tay bạc’ nhận nhiệm vụ trị thương, nếu không vì ta khởi động năng lượng của cánh tay này để trị thương cho Người sói T, các người làm sao có thể phát hiện ra ta?”

Chị Joan nói xong, lại nhắc cánh tay phải lên. Tay phải, không giống với ánh bạc dịu dàng của cánh tay trái, mà là ánh vàng sáng chói mắt.

“Còn tay phải của ta, còn gọi là ‘cánh tay phán quyết’ có ánh sáng vàng khiến các loại yêu ma quỷ quái không thể trốn thoát.” Chị Joan nói tới đây, cười và dừng lại một lát.

“Ta cho các người lời cảnh báo cuối cùng, nếu các người tới đây để bắt Jack, chúng ta là bạn không phải thù, gã Jack này là một tên khó chơi, ta đề nghị các người giữ sức mà đối phó với hắn. Nếu các người cứ nhất quyết phải chế ngự ta trước.” Chị Joan cười, chỉ có điều nụ cười này không còn dịu dàng như trước nữa, thậm chí còn lạnh lùng tới mức khiến người khác nổi da gà toàn thân. “Thì hãy tiếp nhận phán quyết từ tay phải của ta đây!”

“Sếp, giờ tính sao?” Mèo cười và Robin Hood đưa mắt nhìn nhau.

“Đâm lao phải theo lao, hành động thôi!” Robin Hood biết, trận đồ cười của Mèo cười một khi đã khởi động thì không có cách nào quay đầu lại.

Câu nói này vừa dứt, cây cung dài trong tay Robin Hood rung lên, một mũi tên bứt khỏi dây cung bay vút ra.

Chỉ là một mũi tên?

Ban này mười mấy mũi tên đã thất bại, giờ lại chỉ có một mũi?

Không, không phải một mũi tên!

Mũi tên này bắn ra từ tay Robin Hood, lao tới vị trí của chị Joan, chỉ trong cự ly vài centimet gần gũi, mũi tên đột ngột tự vỡ ra.

Một mũi, hai mũi, ba mũi... hai mũi tên đó lại va vào nhau, trong nháy mắt lại tăng thêm bốn mũi tên nữa, sau đó, không đầy một giây sau, trên trần căn bếp tối đen đã lấp đầy những đầu tên đang xoay tròn với ánh hào quang hung bạo, trông như một cỗ máy nhả bom hàng loạt đang xoay tròn trong không trung.

“Bắn xuống đi!”

Sau đó, tên rung lên, tạo thành một cơn mưa chớp chói lòa có thể giết chết tất cả những sinh linh tồn tại, nhắm thẳng vào chị Joan.

“Một tên ngu xuẩn.” Chị Joan giơ cao tay phải lên, ánh vàng rực sáng từ phía.

Trong màn đêm đen kịt đó, tay phải của chị Joan như mặt trời vàng, tỏa sáng chói lòa và cuốn hết những mũi tên bạc vào đó.

Linh khí điên cuồng thẩm liệt trong trận đồ đen thui biến thành những tia sáng màu vàng màu bạc giao nhau và lan tỏa ra tứ phía...

Ở một nơi khác, T chớp lấy tay Sydney.

“Sydney, nghe tôi nói, bây giờ cô không được ở một mình, rất nguy hiểm!”

“Ở một mình gì cơ?” Sydney nghi ngờ nhìn T.

“Tối nay Jack sẽ tới tìm cô!”

“Tìm tôi?” Sydney sợ hãi giật mình.

“Đúng vậy, bởi vì tôi qua hẻm đã lỡ tay rồi!” T nói. “Cho nên, đêm nay nhất định hẻm sẽ tới để thu dọn tàn dư...”

“Á!” Sydney nghe xong, sợ hãi chấp bàn này biến mất, cô nắm chặt ống tay áo của Người sói T khẽ run run.

“Cho nên tối nay cô nhất định phải đi theo tôi.”

“Vâng!” Sydney gật mạnh đầu.

“Bây giờ chúng ta đi tìm... Suyt!” T mới nói được nửa câu, đột nhiên để lộ thái độ khác thường, anh nhìn ra phía ngoài căn phòng.

“Sao thế?”

“Có nguy hiểm.” T nhìn chăm chú vào phía khác của căn phòng, mũi khẽ động đậy. “Tuy là rất nhẹ, nhưng có linh khí đang dao động ở đây.”

“Linh khí dao động?”

“Đúng thế.” T nói. “Thể hiện có người đang chiến đấu, rất có khả năng là hai người bạn tôi hôm qua.”

“Nhưng,” Sydney nắm chặt hơn tay Người sói T. “Chị Joan ở phía đó đấy!”

“Chúng ta đi.” T nắm lấy bàn tay Sydney “Chúng ta qua đó tìm chị Joan.”

“Được!”

Nhưng, T mới bước được một bước, đột nhiên dừng lại.

“Lại sao thế?” Sydney ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao to này, bất chợt, cô nhìn thấy một giọt mồ hôi đang chảy xuống từ trán của Người sói T, một giọt mồ hôi long lanh trong suốt, đang chậm chậm chảy xuống từ vầng thái dương đầy lông lá của anh, rơi lên mu bàn tay của Sydney.

Á! Một giọt mồ hôi rất lạnh.

“Có người đang đi về phía có linh khí dao động đó...” Giọng nói của T không giấu nổi nỗi sợ hãi.

“Có người?”

“Đúng vậy!” Sắc mặt T đầy hoang mang. “Kẻ đó là Jack!”

Kẻ phanh ngực Jack lao về phía đang diễn ra trận kịch chiến giữa chị Joan và tiểu đội săn quỷ nghĩa là sao?

Kẻ mang tới mùi chết chóc Jack sẽ mang tới những thay đổi kinh hồn nào cho trận chiến giữa ba người này.

Chương năm ngoại truyện:

Trận đồ nộ cười

Ánh sáng vàng rực trên tay chị Joan từ từ dịu xuống, nguyên nhân chị dừng lại là vì chị phát hiện ra chắc chắn mình không thể phá nổi cái “Trận đồ nộ cười” này.

Theo quy luật của trận đồ, mỗi một trận đồ bắt buộc phải có một “điều kiện then chốt” nào đó, chỉ có cách phù hợp với điều kiện then chốt đó thì mới có thể rời khỏi trận đồ.

Trừ phi người bị nhốt trong trận đồ và người thao tác trận đồ có sức mạnh chênh lệch nhau quá lớn, người bị nhốt mới có thể dựa vào sức mạnh đơn thuần của chính mình phá vỡ trận đồ.

Theo tình hình trước mắt, tuy trận đồ bị chấn động và rung lên dữ dội, nhưng vẫn không tan vỡ, điều đó thể hiện linh khí của con Mèo cười đó vẫn đủ để giữ vững trận đồ này.

Chị Joan thu lại sức mạnh phán quyết của tay phải, bắt đầu suy nghĩ, trận đồ nộ cười, tại sao lại gọi là trận đồ nộ cười? Phải chăng có hàm ý gì ẩn chứa trong đó?

Điều kiện then chốt, chắc chắn phải ẩn chứa ở đây.

Ở phía kia, khuôn mặt Mèo cười đã trắng nhợt, bởi vì nó không thể ngờ rằng linh khí của chị Joan lại mạnh tới như vậy, trận đồ nộ cười nếu bị mở ra, chứng tỏ người bị giam trong đó có linh khí mạnh gấp hơn mười lần bản thân Mèo cười, mà sức mạnh của chị Joan đã mấy lần đạt tới giới hạn cao nhất của trận đồ, điều đó thể hiện sức mạnh của chị đã vượt xa nhiều lần so với tuyệt đại cao thủ của tiểu đội săn quỷ.

Chỉ có điều, đó là thần thánh phương nào?

Một người yên lặng giấu mình trong thành phố sương mù Luân Đôn là vì sao?

Người có linh khí mạnh như vậy, chắc chắn có tiếng tăm trong sử sách, nhân vật nào có thể khiến cho tên thánh quay đầu lại, và sở hữu một sức mạnh kinh hồn tới như vậy?

Bất người đó phải lộ diện, rốt cuộc là việc tốt hay việc xấu?

“Trận đồ nộ cười à...” Ánh sáng từ tay chị Joan yếu ớt dần, trong bóng tối chỉ vẫn vờ một luồng khí không ổn định.

Chị đang chăm chú suy nghĩ, phán đoán, trông như một pho tượng xinh đẹp.

Yên lặng quá...

Robin Hood đã dừng công kích rồi? Chị Joan đứng trong bóng đêm thuần khiết, điều khiến chị cảm thấy nghi vấn đầu tiên là mũi tên của Robin Hood đã dừng lại.

Đây là thời cơ tấn công tốt mà? Tại sao tên của Robin Hood lại dừng lại?

Ngoài ra, linh khí không ngừng dao động ban nãy của Mèo cười, lúc này sao không cảm thấy gì nữa.

Hình như chị đã rơi vào một vực sâu u tối không có âm thanh, ánh sáng và không có bất kỳ cảm giác nào.

Lẽ nào, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?

Chị Joan rướn người lên, Sydney đâu? Bây giờ nó có an toàn không? Sydney là người duy nhất khiến chị Joan bận tâm.

Phía ngoài, quả đúng là đã có chuyện.

Trong lúc Mèo cười và Robin Hood đang suy nghĩ, phải làm sao để đối phó với chị Joan vô cùng lợi hại này, một bóng đen, một bóng đen nhanh như chớp, đã lao về phía Mèo cười và Robin Hood.

“Jack!”

“J Tim Đỏ.”

Robin Hood và Mèo cười kêu lên thất kinh.

Có điều, Jack xuất hiện quá nhanh, Mèo cười và Robin Hood đang ở trong trận chiến không thể phản ứng kịp, hai lưỡi dao ánh bạc chí mạng đã nhắm thẳng vào cổ họng hai người chém tới.

Ngàn cân treo sợi tóc.

“Trốn vào trận đồ!” Mèo cười hét lớn, giờ vượt mào ra chụp lấy tay Robin Hood!

“Ý kiến hay!” Robin Hood hét lớn theo, sau đó trước mặt họ bay tới một vùng tối đen kịt, hai người kẻ trước người sau nhảy vào bên trong trận đồ.

Trước khi Robin Hood mất đi khả năng thị giác, anh thấy lưỡi dao bạc của Jack bay lượn trong không trung, ánh bạc đó dường như quán lấy phía sau anh và Mèo cười.

“Mèo cười!” Robin Hood quay đầu lại hét lên.

Trong bóng đêm, Robin Hood rơi xuống đất, trong phút chốc anh cảm thấy yên tâm, vì tay anh vẫn nắm chặt bàn tay của Mèo cười.

“Mèo cười, cậu không sao chứ?” Robin Hood kéo kéo tay của Mèo cười, muốn nhẹ nhẹ kéo nó từ thế giới hiện thực vào bên trong trận đồ.

Trong màn đêm đen của trận đồ, xuất hiện trước tiên là một hàm răng trắng bóng kiêu ngạo.

“Phù, không sao là tốt rồi.” Robin Hood thở phào một tiếng, anh khẽ kéo tay Mèo cười, thúc giục bạn đồng hành mau vào trận đồ.

Nhưng, chính trong lúc kéo bàn tay ấy vào trong bóng đêm, anh khựng người lại.

Nặng quá.

Mèo cười tại sao lại nặng như thế?

Sau đó, bằng phản ứng của trực giác, cổ cánh tay kia của Robin Hood khẽ lật, hai mũi tên giấu trong cổ tay lóc lên sáng chói nhằm thẳng vào phía trước của Mèo cười.

“Mèo cười... thế là thế nào? Có cái gì đi theo cậu không?” Giọng nói Robin Hood run lên, còn chưa kịp bắn ra mũi

tên giấu trong tay áo thì từ bóng đêm trước mặt anh đã phóng tới hai vầng sáng bạc sắc nhọn, lặn vào giữa một đám máu tươi.

Đó là máu của Mèo cười mà!

“Mèo cười, á á á!” Robin Hood nói như sắp khóc, ông tên ở cổ tay thò ra, định bắn gục kẻ bám đuôi Jack đang ở trước mắt.

Nhưng, Robin Hood đã chậm một bước, vì cơn đau đốn vô cùng ở vùng bụng đã chiếm lĩnh toàn bộ ý thức của anh.

Khi T dắt tay Sydney chạy được tới phòng bếp, cảnh tượng trước mắt khiến anh khẽ rùng mình.

Cảnh tượng gì đã khiến Người sói T vốn đã quen mùi máu tanh lại sợ hãi như vậy? Đó không phải là một căn bếp khắp nơi vương vãi tay chân đứt lìa, cũng không phải là căn bếp nhuộm đầy máu.

Mà là... chẳng có gì cả.

Một căn bếp trống không.

Tất cả những linh khí dao động lúc này đều biến mất.

Không có người bạn đồng hành quen thuộc Robin Hood, không có Mèo cười hay gây rắc rối cho người khác, càng không có chị Joan dịu dàng xinh đẹp, cũng không có tên Jack đồ tể tàn ác.

Căn bếp này, trống rỗng không người.

Họ đi đâu rồi? T cố sức dùng mũi hít hà, mong muốn tìm thấy linh khí trong không trung, nhưng mũi của anh chẳng cảm nhận được gì.

“Biến mất rồi?” Sydney nắm chặt tay T, đầm đìa mồ hôi. “Mọi người đều biến mất rồi.”

“Đừng sợ, đừng sợ.” T nhẹ nhàng an ủi. “Không sao đâu.” Nhưng, có thật là không sao không? Chính T cũng không tin lắm.

Trong trận đồ nọ cười, chị Joan một mình dạo bước.

Chị Joan không dám thực sự giải phóng sức mạnh của chính mình, bởi vì, chị cảm thấy, trong màn đêm này chắc chắn che giấu thứ gì đó, có một thứ gì đó rất tà ác đã lọt vào cái trận đồ này.

Sau đó, trong màn đêm đen kịt phía trước vọng tới một âm thanh yếu ớt.

“Là ai ở đó?” Chị Joan ngửi thấy một mùi máu rất nồng.

Trong mùi máu này có vị tanh rất nồng, không giống máu người.

Là ai, chết trong cái trận đồ không nên tồn tại này? Chị Joan tiến về phía trước, mùi máu nồng nặc hơn sộc vào mũi chị, khiến cho con người bình sinh thích sạch sẽ chau mày lại.

Khi chị cúi người xuống, sờ kỹ cái xác chết, biểu hiện của chị Joan mới đầu rất kỳ quặc, sau đó là cười đau khổ.

Bởi vì xác chết này là một con mèo vằn.

Miệng của con mèo lớn này mở to, để lộ hai hàm răng sáng bóng, dựa vào nụ cười vẫn đang nở trên môi trước khi chết, có thể đoán được là nó bị tấn công bất ngờ mà chết.

Một chú mèo biết cười? Ánh sáng vàng trên tay chị Joan lúc mờ lúc tỏ, thể hiện tâm trạng chị đang rung động.

Con mèo biết cười này e rằng là pháp sư của “trận đồ nụ cười” này.

Mà trận đồ này lại không vì pháp sư chết đi mà bị hóa giải, chứng tỏ đây không phải là trận đồ tự động hóa giải.

Như vậy muốn hóa giải trận đồ, chỉ còn một cách là hóa giải được điểm mấu chốt thôi.

Còn một việc nữa phiền phức hơn. Chị Joan nhìn xác chết trên sàn, suy nghĩ.

“Nếu pháp sư trận đồ chết trong trận đồ, điều đó thể hiện, tên ‘hung thủ’ đó e rằng cũng đã vào được bên trong trận đồ rồi.”

“Bây giờ phải làm sao?” Sydney lo lắng hỏi.

“Không biết.” T nghiêng răng. “Sao sự việc lại tiến triển tới mức này, đã hoàn toàn mất đi kiểm soát rồi.

Đúng vậy, mất kiểm soát rồi.

Bất luận là trong trận đồ, hay là thế giới bên ngoài, đều đã mất kiểm soát rồi...

Chị Joan hết sức cẩn trọng bước đi trong bóng đêm, mắt đi Mèo cười điều khiển trận đồ, lại trong tình trạng u tối không chút ánh sáng như vậy, dường như tên hung thủ đã được bố trí cho một cục diện giết người hoàn mỹ, giúp hắn có thể thỏa sức tàn sát.

Đối với chị Joan, việc quan trọng nhất là tìm được người bạn đồng hành kia của Mèo cười, Robin Hood, không chỉ vì phải bảo vệ người tốt, mà quan trọng hơn là, trước mắt, chỉ có Robin Hood mới thực sự biết cách hóa giải trận đồ nụ cười này.

Chị Joan chậm chậm bước qua xác chết của Mèo cười, chị khẽ than một tiếng, vẽ một chữ thập giữa ngực, tuy chị đã rời xa thần giới nhưng vẫn lưu giữ thói quen tín ngưỡng nhất định.

Chị thở dài, nếu không phải vì hai kẻ ngu ngốc này tự ý phát động tấn công, đã không tới mức khiến người mình đánh người mình, khiến cho kẻ địch Jack nhân cơ hội, cũng sẽ không khiến Mèo cười bỏ mạng một cách kỳ cục vô duyên như vậy.

Chính trong giây phút đó, chị Joan cảm thấy phía trước có thêm một người.

Người này âm thầm đứng trước mặt chị Joan, may mà chị mất đi khả năng thị giác, nên có một trực giác nhanh nhạy hơn người thường, nếu không có thể đã bị người này tấn công bất ngờ chưa biết chừng.

“Là ai?” Chị Joan thấp giọng hỏi.

Đối phương không trả lời.

“Người là ai?” Chị Joan lại cất giọng hỏi.

Đối phương vẫn im lặng.

“Người là...” Chính trong lúc chị Joan hỏi tới lần thứ ba, chị bỗng nghe thấy từ không khí vọng tới một âm thanh rất nhỏ “xoẹt...”, tiếng kim loại cọ xát vào nhau.

Tiếng kim loại cọ xát vào nhau? Có khi là dao... thính giác của chị Joan vô cùng nhạy bén, trong nháy mắt, tay phải của chị tỏa ra một ánh sáng vàng nóng rực.

“Jack!” Chị Joan giơ cao tay phải, ánh sáng chói lòa. “Dưới ánh sáng của thần linh, tội ác không có nơi ẩn náu, Jack ngươi hãy thành thực trả lời, ngươi có tội không?”

Chị Joan nín thở tập trung, cánh tay phán quyết của chị có thể phán định đối phương có tội hay không, sau đó đưa ra phán quyết, bất cứ ai cũng không thể nói dối.

Bởi vì nói dối thần linh, chỉ có tội chết, linh hồn sẽ bị đày xuống lò lửa dưới địa ngục.

Nhưng, chờ vài giây đối phương vẫn không có phản ứng gì, chị Joan lúng túng, không ai có thể lừa dối tội lỗi dưới ánh sáng thánh của cánh tay phán quyết, nếu đối phương vẫn không trả lời, chỉ có duy nhất một khả năng...

Đó chính là “tên” không đúng!

Người này không phải Jack, cho nên đó là một... cạm bẫy?

Chị Joan nhảy về phía trước, đưa tay mò tìm, phát hiện ra người này không phải Jack, mà là một người khác, là một người đàn ông trên lưng đeo cây cung lông vũ, đó là bạn của pháp sư trận đồ.

Chị Joan cảm thấy kinh ngạc, và chính trong tích tắc đó, sau lưng chị đột nhiên dấy lên một cảm giác lạnh toát thấu xương.

Cảm giác lạnh toát này, xuyên từ da thịt thẳng xuống dưới, và ăn sâu vào lục phủ ngũ tạng.

Chị Joan chợt hiểu ra rằng, cảm giác lạnh lẽo này là một lưỡi dao sắc nhọn, mũi dao như đá băng đã xuyên thẳng vào lưng mình êm ru không chút tiếng động nào.

Chị đã bị mai phục rồi.

Chị Joan rú lên một tiếng. Ánh sáng vàng bên tay phải quay ngược lại, muốn đánh chết kẻ đánh lén, nhưng hần cưỡi lên kỳ quái, thu lại con dao bạc, nhảy về phía sau, nhẹ nhàng tránh khỏi đòn công kích này.

Lưỡi dao bị thu lại, chị Joan đột nhiên cảm thấy sau lưng ảm lên, một dòng máu tươi lớn như suối phun ra, do bị mất máu quá nhiều, chị Joan cảm thấy choáng váng tột độ.

“Cạm bẫy!” Chị Joan nghiêng rằng, tên Jack này lại biết lợi dụng Robin Hood để bố trí một cạm bẫy tinh xảo đến như vậy!

Chị Joan gắng gượng giữ vững cơ thể đang loạng choạng, còn Jack vẫn lượn lờ bên cạnh, chờ đợi chị Joan để lộ sơ hở chết người.

“Thật may mắn quá, hô hô, thật là quá may mắn!” Tiếng nói của Jack vọng tới tai chị Joan. “So với tiểu đội săn quỷ, người khiến ta lo lắng hơn chính là cao thủ ẩn mình cô đây, không ngờ các người nội bộ đánh nhau, khiến ta có cơ hội chiến thắng, ha ha ha.”

“Hừ.” Chị Joan chỉ cảm thấy sau lưng ướt đầm, kỹ thuật đâm cắt của tên Jack này thật cao siêu khiến chị không cảm thấy đau đớn mà chỉ thấy cơ thể tê rần từng hồi.

“Xem ra, cánh tay trái trị thương của ngươi, không có cách nào chữa trị vết thương của chính mình, quả đúng như dự đoán của ta, chắc chắn.” Jack nói một cách bí hiểm. “Trước khi ngươi mất máu quá nhiều, ngươi có thể lựa chọn hoặc là để máu từ từ chảy cạn, hoặc là tiến hành sự phản kích cuối cùng trước khi chết.”

Jack nói tới đây ngừng lại một chút, rồi thè cái lưỡi dài ra liếm liếm môi.

“Ta đang rất mong đợi, mùi vị trái tim của ngươi đây!”

“Hừ!” Chị Joan đột nhiên hét lớn, ánh sáng bên tay phải lại bùng lên, biến thành một vầng sáng chói mạt, nhắm thẳng vào Jack.

“Sự giãy giụa cuối cùng ư?” Jack cười. “Không tồi không tồi, tuy ánh sáng rất mạnh, nhưng tiếc là không đụng được tới ta!”

Nói xong, Jack khẽ nhảy lên, với độ mềm dẻo đến kinh ngạc, hẩn nhẹ nhàng tránh khỏi làn sóng tấn công này, và quãng ánh sáng vàng đã tấn công vô ích rơi xuống nền đất, nổ tung, trong nháy mắt biến trận đồ nọ cười thành một không gian chỉ có màu vàng kim.

Ánh vàng lóa mắt, trong một giây, Jack mất đi khả năng quan sát.

“Quang đạn? Ha.” Lưỡi dao bạc trong tay Jack lại vung lên, bảo vệ tất cả những nơi yếu hại trên cơ thể hần. “Ngươi định đánh lên ta hoặc định tháo chạy, đều không có tác dụng đâu!”

Nhưng, lưỡi dao bạc của Jack không đón được bất kỳ đòn tấn công nào, lẽ nào chị Joan định chạy trốn?

Nhưng, khi ánh sáng vàng tan đi, chị Joan vẫn đứng ở chỗ cũ, và trên trán chị lặn xuống một giọt mồ hôi, thể hiện vừa nãy chị đã phát ra một nội lực cực mạnh.

“Ngươi không tấn công ta? Cũng không chạy trốn?” Jack từ từ đi tới trước mặt chị Joan đã sức cùng lực kiệt, đôi mắt long lanh ánh nhìn khó hiểu. “Thế tại sao ban nãy ngươi muốn làm gián đoạn khả năng quan sát của ta? Hay là... đây là thực lực cuối cùng của ngươi? Hoặc là ngươi không còn cả sức lực để chạy trốn?”

Chị Joan không nói gì, chỉ căm hận nhìn trừng trừng vào Jack.

“Ánh mắt của ngươi đang nói rằng, ngươi vẫn chưa bỏ cuộc!” Jack cười quái đản. “Con mồi này quả thật rất đáng yêu, ha ha, phải là thực phẩm đầy đủ gia vị thì mới thơm ngon chứ!”

Đột nhiên, Jack phát hiện ra tay trái của chị Joan phát ra ánh sáng bạc rất yếu ớt, điều này thể hiện... chị Joan ban nãy đã dùng “cánh tay trị thương”?

“Sao tay trái của ngươi... hình như là vừa mới sử dụng?” Jack khựng người lại. “Sao người ngươi đồ đầy mồ hôi, hình như đã sử dụng một nội lực rất lớn? Tay trái ngươi không thể trị thương cho chính mình, sao ngươi lại sử dụng nó?”

Jack nghĩ tới đây, đột nhiên hít một hơi thật dài, nếu tay trái của chị Joan không dùng để tự trị thương cho mình, vậy thì để trị thương cho ai?

Trong cái trận đồ nọ cười này, còn có ai cần được trị thương?

“Ngươi biết không? Jack.” Từ phía khác của bóng tối, đột nhiên vọng tới một giọng nói đàn ông thật trầm ấm, “Nếu ngày nào đó ngươi bị thất bại thảm hại, thì nguyên nhân chỉ duy nhất có một, đó là... ngươi nói quá nhiều!”

“Á!” Jack hét lên một tiếng, dùng hết sức của đôi chân tháo chạy về phía sau, bởi vì hần đã phát hiện ra chủ nhân của giọng nói này là ai!

Robin Hood!

“Hãy chết đi!” Robin Hood cười lạnh lùng, cây tên thánh đã lên sẵn trên dây cung cùng một tiếng phóng ra trong thời gian cực nhanh, với khoảng cách cực ngắn, đầu mũi tên đã tới sát trước ngực Jack.

Dù cho thân pháp của Jack có xảo quyết tới đâu, có yêu ma tới đâu, thì cũng không thể trốn khỏi mũi tên đoạt mạng dành riêng cho hắn này.

Kết thúc rồi ư?

Mũi tên xuyên vào lồng ngực của kẻ vô cùng gian ác xấu xa, máu tươi phun ra, Jack rú lên, hắn đã từng mổ vô số trái tim, chỉ có lần này, cuối cùng hắn đã nhìn thấy máu phun ra từ chính lồng ngực mình.

Nhưng, sự việc xảy ra sau đó, lại khiến cho chị Joan và Robin Hood đồng thanh kêu lên kinh ngạc, bởi vì một sự việc không thể ngờ tới đã xảy ra.

Mũi tên đã biến mất.

Cả Jack cũng biến mất luôn.

“Đi xuyên không gian!” Chị Joan hét lên. “Đây là năng lực đặc biệt của Jack.”

“Thảo nào! A! Thảo nào!” Robin Hood vỗ mạnh tay, điều này có thể giải thích tại sao Jack có thể biến mất vào lúc này, bởi vì hắn có thể tự do ra vào “trận đồ nụ cười”!

Cũng có thể giải thích tại sao Jack có thể đuổi theo sau Mèo cười, và giết chết pháp sư trong chính trận đồ.

Nếu nói pháp sư trận đồ là một con nhện giăng tơ, thì kẻ có khả năng đi xuyên không gian chính là thợ săn chuyên đi săn ruồi.

“Chạy mất rồi, vẫn để hắn chạy thoát rồi.” Chị Joan thở hắt ra một cái, mệt mỏi ngồi trên đất.

“Nhưng,” gương mặt điển trai của Robin Hood mỉm cười. “Jack đã trúng một tên thánh của tôi, sức mạnh của hắn chắc còn lại không tới một nửa.

“Ừ.” Gương mặt của chị Joan do mất máu quá nhiều đã trở nên trắng bệch, “Đúng rồi, người biết cách rời khỏi trận đồ này không?”

“Đương nhiên.” Robin Hood để lộ thái độ ngượng ngùng, dịu dàng dìu chị Joan đứng dậy. “Cách để thoát khỏi trận đồ nụ cười thực ra rất đơn giản, đó chính là... khóc.”

“Khóc?”

“Đúng vậy, vì đây là trận đồ nụ cười mà!” Robin Hood cười đau khổ. “Nhưng, xin chị hãy giải thích cho tôi một câu hỏi.”

“Câu hỏi gì? Xin hãy nói.” Chị Joan nói.

“Đó chính là thân phận thực sự của chị, bởi vì sức mạnh của chị không những rất đáng nể, mà còn thuộc hệ ánh sáng thánh, có thể khẳng định chị là hậu bối của người phi phạm, thực sự khiến cho tôi không nén nổi mà muốn hỏi chị, rốt cuộc chị là...”

“Tôi rời xa giới thần thánh đã lâu rồi.” Gương mặt trắng bệch vì mất máu của chị Joan để lộ một nụ cười buồn. “Trước đây mọi người hay gọi tôi là Thánh nữ.”

“Thánh nữ!” Gương mặt Robin Hood hơi có chút biến đổi. “Cho nên chị là...”

“Đúng thế, tôi là Thánh nữ Joan.”

Chương sáu ngoại truyện:

Truy sát Jack

Bên ngoài trận đồ nụ cười, phòng bếp.

T nắm chặt tay Sydney, lo lắng chờ đợi trong phòng bếp, đột nhiên, anh cảm thấy một luồng khí lạnh truyền tới từ phía sau, là giọt nước?

Anh thò tay ra sau khẽ sờ, xuất hiện trong lòng bàn tay anh lại là một giọt máu đỏ tươi rói, T ngẩng đầu lên, phía trên trần nhà đột ngột xuất hiện một gương mặt chất chứa sự căm hận tột cùng, đôi mắt trợn trừng nhìn anh...

Còn máu, là rơi xuống từ gương mặt này.

Người sói T mới đầu hoảng hốt, sau đó lập tức phản ứng lại, cơ bắp ở cánh tay cuộn lên, móng vuốt sáng lóe, anh gầm lên một tiếng.

“Jack!”

Nhưng Jack tuy cơ thể đang bị thương nhưng vẫn độc ác như rắn độc, hất tay mình xuống từ trần nhà, tạo nên trong không trung một động tác lộn vòng hoàn mỹ của vận động viên thể thao, lưỡi dao trong tay hắn cũng vòng theo và vẽ nên một đường tròn sắc bén, cắt về phía cổ họng của Người sói T.

T hừ lên một tiếng, nghiêng người né tránh.

Cũng trong giây phút đó, Jack đã tranh thủ thời gian tháo chạy, hai chân hắn tiếp đất, khẽ nhún lên một cái như chiếc lò xo và nhảy khỏi cửa sổ phòng bếp.

“Hú!” T khẽ nhún chân, định đuổi theo.

Nhưng, khi T chạm vào cửa sổ, đột nhiên trước mắt một vầng sáng bạc lóe lên, sau lưng Jack như có mắt, lưỡi dao hung bạo của hắn vung ra phía sau, nhắm thẳng vào tim của Người sói T.

Sau khi lưu lại một vệt máu trên nền đất, Jack biến mất trong màn đêm của Luân Đôn.

Trong khi T nghiêng răng nhìn cái bóng của Jack biến mất, sau lưng anh vọng tới tiếng kêu hoảng hốt của Sydney.

“A! Người sói T! Người sói T!”

“Sao thế?” T quay đầu lại, đập vào mắt anh là cảnh tượng khiến anh phải nuốt mạnh nước bọt.

Lúc này, trận đồ nụ cười đã được hóa giải.

Trên sàn phòng bếp, xuất hiện thêm ba người.

Không, nên nói là thêm hai người và một con mèo.

Thê thảm nhất là con mèo, cả cơ thể nó đã bị một lưỡi dao sắc nhọn cứa làm đôi, cho dù nội lực có mạnh tới đâu, cũng chắc chắn bỏ mạng.

Mèo cười, đã trở thành kẻ hy sinh đầu tiên trong trận chiến này.

Hai người còn lại thì cơ thể đã nhuộm đầy máu đỏ, một người là chị Joan, một người chính là Robin Hood, hơi thở của cả hai đều cực kỳ yếu ớt, thể hiện rõ là đã bị trọng thương.

“Chị Joan!” Sydney ôm lấy chị Joan, nước mắt tuôn rơi. “Sao chị lại bị thương thế?”

“Không sao.” Gương mặt nhuộm đầy máu của chị Joan cười yếu ớt. “Chỉ tiếc là đã hy sinh một người bạn đồng hành.”

“Ừ.” Robin Hood nhìn xác Mèo cười, để lộ nụ cười vừa đau xót vừa an ủi. “Đối với tiểu đội săn quỷ, từ trước tới nay cái chết chưa chắc đã là một sự kết thúc, mà có thể gọi là một sự giải thoát, cho nên không phải đau xót cho người bạn đồng hành của tôi.”

Tuy nói như vậy, nhưng mọi người vẫn nhìn thấy từ trong khóe mắt của Robin Hood lấp lánh một giọt lệ.

“Cậu bạn cũ.” Robin Hood nhìn vào cái xác của Mèo cười, rút ra một cây tên từ sau lưng, cắm vào phía trước xác Mèo cười. “Tôi lấy tên thay bia mộ, và chính thức giải trừ chức vụ của cậu trong tiểu đội săn quỷ vào lúc này, cũng chúc nguyện vọng cuối cùng của cậu hoàn thành.”

Nhìn hành động của Robin Hood, mọi người đều trầm lặng, cho tới khi Robin Hood đứng dậy, thở hắt ra một hơi dài.

“Các bạn, hiện giờ chúng ta còn một việc vẫn chưa làm.” Robin Hood nói. “Ngực của Jack đồ tể đã bị mũi tên thánh của tôi bắn trúng, hắn đã bị trọng thương, thêm vào đó là ánh sáng thánh sẽ làm cơ thể của hắn mục ruỗng, cho nên... bây giờ chính là thời cơ tốt nhất để truy sát hắn.”

Robin Hood tiếp tục nói: “Tôi và chị Joan đã mất khá nhiều nguyên khí trong lần kịch chiến này, cho nên, Người sói T, nhiệm vụ cuối cùng này giao cho cậu thôi.”

“Ừm!” T gật mạnh đầu, nghe Robin Hood nói vậy, anh cảm thấy dòng máu trong người đang từ từ sôi lên dưới ánh trăng, toàn bộ hành động tàn sát của Jack cuối cùng đã tới giây phút cuối, kẻ săn mỗi hung ác Jack cuối cùng đã bị bức tới đường cùng rồi ư?

“Hai ngày.” Robin Hood giơ hai ngón tay lên. “Đây là lúc cơ thể bị thương của Jack yếu ớt nhất, nếu qua mất thời điểm này, hắn nhất định sẽ tìm cách chạy trốn khỏi Luân Đôn, cho nên đây cũng là cơ hội cuối cùng để chúng ta bắt được hắn.”

Hai ngày này, vừa đúng lúc trăng tròn!

“Người sói T, cậu có đủ lòng tin không?” Ánh mắt sáng rực của Robin Hood nhìn thẳng vào T. “Nhiệm vụ cuối cùng cũng là nhiệm vụ khó khăn nhất này.”

Cơ thể cao lớn của T khẽ rướn lên, anh không trả lời, anh nhìn thấy đôi mắt nồng nàn của Sydney đang nhìn mình rất chăm chú.

“Được.” Miệng Người sói T cất lên. “Hai ngày, tôi nhất định sẽ mang tim của Jack về đây, tề lễ Mèo cười.”

Ngày hôm sau, báo chí Luân Đôn vẫn vui mừng khôn xiết đăng tin, kẻ giết người hàng loạt Jack cuối cùng đã dừng tàn sát.

Người sói T và Sydney đang đi dạo trên đường phố Luân Đôn, nhìn mọi người vui vẻ hân hoan giành nhau mua báo.

“Người sói T, anh định tìm Jack thế nào?” Sydney hỏi.

T không nói, chỉ dùng ngón tay chỉ vào mũi của mình.

“Dùng mũi để ngửi?”

“Hôm đó chị Joan hợp sức cùng Robin Hood, hai người đã làm Jack bị thương nặng, khiến hắn chảy máu đầy mặt đất.” T nói. “Cái mùi vị trong máu của Jack, mũi của tôi ghi nhớ rồi.”

“Ừm.” Sydney hỏi. “Tại sao bây giờ không đi bắt hắn?”

“Một là Jack phải đợi tới đêm mới hành động, hai là khả năng biến hình của tôi phải tới đêm mới phát huy.”

“Cho nên, anh sẽ đi truy sát Jack trong đêm nay ư?” Sydney nói.

“Đúng vậy.”

“Vậy...” Sydney định nói gì đó lại dừng lại.

“Vậy gì?”

“Vậy...” Sydney đột nhiên ngẩng đầu lên, khẽ kiễng chân, thom mạnh vào má của T một cái.

“Á!” T đỏ bừng mặt, kinh ngạc kêu lên một tiếng.

“Anh phải cẩn thận.” Đôi mắt của Sydney mơ hồ say đắm. “Em sẽ đợi anh trở về.”

“Ừm!” T sờ sờ má mình, vui vẻ cười.

Nhưng, trong giây phút ngọt ngào ấy, hai người họ không thể ngờ được rằng, thần sói phẫn rất khất khe với hai người yêu nhau, một sự việc vô cùng đáng sợ đang âm thầm chờ đợi họ phía trước.

Trong một con ngõ tối tăm bẩn thỉu không người của Luân Đôn, phát ra một tiếng kêu rên rỉ đau đớn.

Một người đàn ông bị trọng thương, tay phải ấn chặt lồng ngực, dòng máu màu hồng phớt không ngừng chảy xuống từ kẽ tay của hắn.

Người đàn ông này chính là Jack.

Chị Joan và Robin Hood, hai đại cao thủ trong giới thần linh đã liên thủ tác chiến, khiến ngay cả Jack, một trong mười sáu kẻ mạnh nhất của băng đảng đen, cũng bị rơi vào kết cục trọng thương, và vết thương thậm chí còn nặng hơn so với tưởng tượng của bọn họ.

“Chết tiệt!” Jack không ngừng chửi khế. “Đêm nay, chắc chắn cái con sói khôn kiếp đó sẽ tới tìm ta... hừ hừ... chết tiệt... Ta nhất định phải vượt qua đêm nay... hừ hừ... nhất định...”

“Người quả đúng là phường lang sói mà, Jack.” Trong bóng đêm vọng tới một giọng nói phụ nữ trầm thấp.

Jack khựng người, quay ngoắt đầu lại, cho dù đang bị trọng thương, nhưng độ nhạy bén của hắn vẫn không suy giảm. Đối phương có thể xuất hiện thành linh trước mặt hắn, chắc chắn là một siêu cao thủ!

“Cô là ai?” Jack nắm chặt con dao đặt bên tay, lưỡi dao bạc phản ứng với nội lực của Jack, khẽ rung lên ánh sáng

chối lóa.

“Người không nhận ra giọng của ta?” Giọng nói đó cười kỳ quái. “Uổng phí ba tháng trước đại ca triệu tập chúng ta để họp, người còn ngồi cạnh ta, hê hê, người còn nhòm trộm ngực ta, lúc đó ta chỉ muốn móc luôn đôi mắt của người ra.”

“Cô!” Jack kêu lên kinh ngạc, giọng nói ngoài sự vui mừng còn có đôi chút sợ hãi. “Cô là, cô là...”

“Đúng thế.” Người đàn bà này cười lên một tràng, một gương mặt trắng nõn tinh khiết hiện ra từ trong bóng đêm. “Là ta.”

Đôi mắt một mí nhỏ dài, gò má hơi nhô cao, ngũ quan tuy không được coi là hoàn mỹ vô khuyết nhưng cũng điểm lệ vô cùng, khiến người khác tim đập thành thịch.

Tuy ở bên trên người một bộ trang phục hoàng hậu Trung Quốc truyền thống thướt tha, nhưng phần ngực lại mạnh dạn để lộ một nửa đôi gò bồng đảo.

Jack nhìn đối phương, cổ họng khẽ ực một tiếng, nuốt một ngụm nước bọt xuống.

Tuyệt đại mỹ nhân như vậy, trái tim của cô ở mùi vị sẽ thế nào nhỉ?

“Thể diện của tôi cũng khá lớn, hê hê, có thể mời được cả Hoàng hậu kim cương đỏ trong mười sáu người mạnh nhất...” Đôi mắt Jack vẫn nhìn trừng trừng vào ngực đối phương. “Vua của yêu tinh, hồ ly chín đuôi!”

“Hi hi, Jack tim đồ à, thể diện của người quả là lớn.” Hồ ly chín đuôi đưa ống tay áo rộng lên che khuất khuôn miệng, chỉ để lộ đôi mắt đầy mê hoặc. “Bởi vì bề trên lo lắng người quá lăm lờ, đặc biệt phái ta tới chăm sóc người!”

Chiều tà, T và Sydney vai kề vai, ngồi cùng nhau trên tháp chuông cao nhất của Luân Đôn, nơi đây tuy cấm người qua lại, nhưng đương nhiên không thể ngăn nổi thân thủ của T.

Hai người ngẩng nhìn mặt trời đỏ rực nơi chân trời, đang từ từ lặn xuống ở phía kia của thành phố, yên lặng không nói gì.

Ở một nơi khác trong thành phố, một vầng trăng tròn trắng trong không tí vết, đang từ từ ló ra phía sau một đám mây.

“Tôi đi nhé.” T nói.

“Phải hết sức cẩn thận.” Sydney khẽ nói.

“Yên tâm, tôi nhất định sẽ mang thủ cấp của Jack về.”

“Không cần, không cần mang đầu của hắn về đâu, đáng sợ lắm.” Sydney nói. “Tôi... tôi chỉ cần anh bình an trở về. Được không?”

“Được.”

T đứng dậy, nhìn Sydney, như muốn nói gì nhưng lại dừng lại.

“Sao cứ nhìn thế?” Sydney bị T nhìn tới mức đỏ cả mặt, cúi đầu nói.

“Ừ, Sydney.” T để lộ nụ cười điển trai ấm áp, tay vò vò mái tóc vàng rối bù. “Chờ tôi về, có việc muốn nói với em, được không?”

“Ừm.” Má Sydney ửng hồng, vờ như không hiểu gì gật đầu.

“Vậy tôi đi nhé.”

“Vâng.”

T nhìn Sydney mỉm cười, sau đó khẽ rướn mình vút lên cao, lấy vầng trăng tròn trắng tinh làm nền bóng đen cực lớn lướt nhanh như đang giải phóng toàn bộ sức mạnh của cơ thể tới mức tối đa, tràn đầy sinh lực và đẹp đẽ.

Cảnh tượng đó, đã trở thành một hình ảnh không thể nào quên trong lòng Sydney.

Đột nhiên, Sydney giơ tay ra như muốn gọi Người sói T quay lại.

Trong giây phút cuối cùng ấy, bàn tay cô nắm lại, câu nói ngập ngừng trong miệng “Đừng để em lại một mình”, không thể thốt nên lời.

Nhìn cái bóng của Người sói T bay nhảy giữa các tòa nhà, sau đó mỗi lúc một nhỏ dần, nhỏ dần...

Sydney hoang mang.

Cảm giác cô đơn trong giây lát ban nãy, rốt cuộc là lo sợ sự ra đi của Người sói T? Hay là thực sự có một linh cảm không lành?

Trăng tròn từ từ nhô lên phía bên kia bầu trời. Cùng lúc đó, T đã tìm thấy môi săn của mình.

Jack đồ tể.

Chương bảy ngoại truyện:

Hỗn chiến quái vật

Mùi máu tanh nồng nặc trong con ngõ hẹp như một dấu hiệu chỉ đường cực rõ nét dẫn T tới điểm đến cuối cùng của hành trình.

Đó là mùi của Jack.

T đuổi tới giữa con ngõ, trong đám rác và giấy nát bay lượn trong không trung, anh nhìn thấy Jack.

Jack trùm một chiếc áo choàng màu đen, chỉ để lộ đôi mắt gian tà, trùng trùng căm hận nhìn Người sói T.

Miệng T nở một nụ cười lạnh lùng, sau đó anh giơ cao cánh tay, ngón tay vừa đúng chỉ vào vầng trăng tròn màu bạc trên không.

Một ánh trăng như hồi đáp tiếng kêu của thần dân mình, phá tan mây phóng xuống rơi lên người T.

Dưới sự chúc phúc của vầng trăng tròn, Người sói T thể hiện sự biến hình trọn vẹn, cơ thể anh như một ánh chớp chói lòa, lao về phía Jack.

“Hú... ú!”

Còn Jack có vẻ như bị thương nên hành động chậm chạp, ngay cả dao cũng không kịp rút ra, đã bị Người sói T nhảy bổ tới, cơ thể lập tức bị cặp răng nanh sắc nhọn như dao đâm trúng.

Nhưng, T một đòn trúng đích lại không vui mừng nổi, anh nhìn vào chiếc mũ rách tan dưới móng vuốt của mình, khuôn mặt đầy kinh hãi.

Đây không phải là Jack! Đây chỉ là mấy sợi lông đuôi dã thú?

Cho nên, đây là ảo giác? Đây là một cạm bẫy?

“Á~~~~~.” Trong bóng đêm vọng tới tiếng hét thê lương của một người con gái.

Chị Joan đang bị trọng thương liền nhồm phất dậy, chị khẽ sờ thái dương, toàn là mồ hôi lạnh.

“Sydney? Có phải em đang hét không?” Chị Joan tung chăn, vội vàng ngồi dậy, trong lúc đi về phía phòng Sydney, chị cảm thấy một bóng đen cực nhanh nhảy đến từ cửa sổ.

“Nguy to!” Tay phải chị Joan giơ lên, xoay tròn giữa lòng bàn tay chị là hình mặt trời nhỏ màu vàng sáng chói.

“Chị đang bị trọng thương, đừng có gắng sức quá.” Đột nhiên, một giọng nói phụ nữ vọng tới, ngữ điệu nhẹ nhàng mê hoặc lòng người. “Chị Joan yêu quý.”

“Cô là ai?” Chị Joan cảm nhận được linh khí của đối phương, lập tức giật mình, sức mạnh này vừa kỳ quái, vừa gian tà, không những mạnh hơn Jack, thậm chí còn mạnh hơn cả mình... là một con yêu tinh già đã tu luyện hơn một nghìn năm?

“Tôi à? Hi hi.” Đôi phương cười ngạo mạn. “Tôi là người tới thu dọn chiến trường của Jack, không quan trọng lắm đâu.”

“Thánh nữ xin hãy tránh ra, tôi biết cô ả là ai!” Phía sau lưng chị Joan vọng tới giọng nói của Robin Hood, chị Joan khẽ nghiêng người, để lộ ra Robin Hood và cung tên trên tay, nhắm thẳng vào con nữ yêu thần bí trước mắt.

“Robin Hood, người quả nhiên đẹp trai như lời đồn đại.” Đôi phương dường như chẳng chút sợ hãi mũi tên thánh, ung dung cười.

“Câm mồm! Hồ ly chín đuôi!” Robin Hood tức giận hét lên, mũi tên thánh trên tay tỏa ra ánh sáng bạc, vẽ nên một đường thẳng tắp trong không trung, nhắm thẳng vào tim của hồ ly chín đuôi.

“Thật không lịch sự chút nào, thô lỗ với phụ nữ.” Hồ ly cười, với một cú xoay người duyên dáng, cô ả đã quay mông về phía chị Joan và Robin Hood.

“Lấy mông để đối phó với bọn ta? Người thật quá khinh địch...” Chị Joan mới nói hết nửa câu, đột nhiên chị cảm thấy Robin Hood nắm chặt tay mình, sau đó bên tai vọng tới tiếng nói hoảng hốt của Robin Hood.

“Cẩn thận! Là đuôi!”

Đuôi? Chị Joan lập tức tỉnh ngộ. Trong truyền thuyết, sở dĩ hồ ly chín đuôi đáng sợ là vì nó có chín cái đuôi kỳ quái có uy lực kinh hồn.

Đáng tiếc, sự tỉnh ngộ này đã tới quá muộn, phía trước hai người, đột nhiên xuất hiện một cái đuôi cực lớn đỏ rực như lửa đang bốc cháy bùng bùng.

Còn mũi tên thánh vừa bắn ra ban nãy, đã sớm bị cái đuôi này đốt thành than.

“Đây là món khai vị.” Từ phía sau ngọn lửa vọng tới tiếng nói của hồ ly chín đuôi, vẫn dịu dàng mê đắm lòng người. “Đuôi lửa tượng trưng cho sự tàn phá trong chín đuôi của ta.”

Câu nói vừa dứt, chiếc đuôi lớn đang phun lửa này đã nhắm thẳng Robin Hood và chị Joan quét tới!

Trong con ngõ tối.

T có một linh cảm cực xấu, anh không nghĩ Jack có cách đánh lừa khứu giác của anh, chỉ có một khả năng duy nhất, đó là Jack đã có viện binh.

Như vậy Sydney chẳng phải là rất nguy hiểm sao?

“Hú ừ!” T ngẩng đầu hú lên một tiếng, rồi lấy hết sức chạy về phía nhà của Sydney.

Cùng với trái tim đang đập dữ dội, cảm giác bất an trong anh ngày một mãnh liệt hơn.

Trong lúc chạy tới gần nhà Sydney, một bóng đen trước mắt lập tức thu hút ánh nhìn của anh.

Bóng đen này tỏa ra thứ mùi rất nồng nặc của Jack, T hét lớn, cơ thể và cơ bắp đã thúc phát huy tới đa, bốn chân đạp mạnh vào tường, thay đổi phương hướng và đuổi theo bóng đen đó.

T khẽ ngoảnh đầu, khóe mắt chỉ kịp nhìn thấy trong nhà Sydney ánh đèn nhấp nháy, như đang có một trận kịch chiến khác diễn ra.

Nhưng, T biết mục tiêu của mình là Jack, không chỉ bởi vì bắt giết Jack là mục tiêu tối thượng của anh, mà còn vì

một nguyên nhân khác khiến T kinh sợ hơn.

Anh nhìn thấy trong lòng Jack đang ôm một người.

Trong phòng.

“Ồi trời!” Hồ ly chín đuôi hình như cảm nhận được gì đó, phóng tia nhìn tinh nhanh từ con mắt nhỏ dài ra vầng trăng tròn ngoài cửa sổ. “Thằng cha nửa người nửa sói này cũng không tồi mà, phá được ảo giác do ‘đuôi ảo’ của ta tạo ra. Hi hi, lần này tên Jack lắm mồm sẽ rắc rối đây.”

“Hừ, người cứ lo cho cái thân mình trước đi.” Trong ngọn lửa cháy bùng bùng, một ánh vàng sắc nhọn phóng ra, với khí thế mạnh như chớp giật xé một con đường giữa đám lửa đỏ.

Chủ nhân của ánh sáng vàng này, không cần nghi ngờ gì, chính là chị Joan, người có biệt danh Thánh nữ.

“Thật giỏi quá, người đã phá một cái đuôi của ta rồi.” Hồ ly chín đuôi chu môi lên, cười hi hi, “Nhưng ta vẫn còn tới tám cái đuôi nữa.”

Đột nhiên, ánh sáng từ tay chị Joan tối dần đi, bởi vì trong không khí đột nhiên có thêm bốn cái đuôi lớn, bốn cái đuôi đó lần lượt là một chiếc đuôi gỗ đầy gai nhọn, một chiếc đuôi kim loại có hình cái chùy sắt, một chiếc đuôi nước với cột nước cuộn cuộn, và cả một chiếc đuôi đất với hình dáng như dòng suối cát không ngừng biến đổi.

“Đúng là quái vật.” Chị Joan ngẩng đầu lên, giọng điệu không biết là kinh ngạc hay thán phục. “Người quả đúng là quái vật!”

“Nói hay lắm, nói hay lắm.” Hồ ly chín đuôi nói. “Người cũng không tồi đâu, nếu không ta cũng không cùng lúc xuất ra năm chiếc đuôi đối phó với người.”

“Ha.” Hai tay chị Joan đồng thời giơ lên, ánh vàng và ánh bạc cùng hòa quyện vào nhau, chị xuất tuyệt chiêu rồi. “Thần linh ơi, hãy nghe lời thỉnh cầu của con...”

“Thần ư, tất cả chỉ là lừa gạt thôi!” Hồ ly chín đuôi cười. “Năm chiếc đuôi, cùng xuống đi!”

Chỉ thấy năm chiếc đuôi Kim Thủy Mộc Hỏa Thổ quấn lấy nhau tạo thành một vòng tròn trong không trung, quả thật là đẹp mắt, sau đó năm chiếc đuôi hợp làm một, nhắm chị Joan đánh xuống.

Một tiếng nổ lớn.

Dưới ánh trăng, Người sói T đã biến hình hoàn toàn, con sói cô đơn vốn thuộc về thế giới hoang dã, nay đã tìm được một vùng lãnh thổ khác, đó là thành phố công nghiệp được tạo nên bởi gạch ngói và sắt thép này.

Nơi đây là quê hương của T, cũng là nơi anh vô cùng quen thuộc, là võ đài chiến đấu của anh.

Jack ôm Sydney phóng như bay, được vài bước, hắn phát hiện ra sau lưng truyền tới một luồng sát khí thật lạnh gáy.

Luồng sát khí như hình với bóng, không gần không xa, theo sát sau lưng hắn.

Hắn cảm giác mình như người lữ hành đang tảo bộ trên thảo nguyên thì bị dã thú nhòm ngó, tiếng bước chân êm nhẹ và tiếng hú như xa như gần của sói hoang tạo nên một cảm giác áp lực khôn cùng, khiến cho trái tim khách lữ hành không ngừng nén lại, nén thành một chiếc lò áp lực có thể nổ bất cứ lúc nào.

Nhưng, Jack không phải là người lữ hành bình thường.

Hắn cũng là dã thú. Mà còn là một con mãnh thú có hai con dao sắc nhọn.

Jack và T đang đuổi sát nhau trên nóc nhà, trong ngõ phố, dưới ánh trăng của Luân Đôn.

Tuy cả hai chỉ mới đụng độ nhau có mười tám ngày, nhưng đã quen thuộc như hết cả đời, càng giống như đã hận thù nhau mấy kiếp vậy.

“Thả Sydney ra!” T gầm lên, lấy nóc nhà làm nơi tiếp đất, anh nhún mạnh, nhảy tới đỉnh đầu của Jack.

Jack quay đầu lại, chỉ nhìn thấy trong không trung một bóng đen to lớn, nổi bật trên nền vàng trắng bạc, đang cắm hận lao tới.

Một trận kịch chiến đang sắp sửa nổ ra.

“Muốn giành lại cô ả, phải xem người có thể nhẫn nại được bao nhiêu!” Lưỡi dao trên tay Jack lóe sáng, đường sáng sắc lẹm vạch tới Người sói T.

Một con sói và một con quái thú bắt đầu tàn sát nhau dưới ánh trăng của Luân Đôn.

“Không đánh nữa, không đánh nữa.” Hồ ly chín đuôi thu lại năm chiếc đuôi, duyên dáng yếu điệu bước ra phía ngoài.

“Hả!” Chị Joan kinh ngạc.

“Mục đích của ta là ngăn các người bao vây Jack.” Hồ ly cười. “Thực ra ta chẳng có chút hứng thú nào với mấy cái trò đánh đấm này.”

Chị Joan nhìn chằm chằm vào hồ ly chín đuôi, hai vầng sáng bạc vàng đang định cùng lúc phát ra đồng thời thu lại, hồi phục thành hai bàn tay bình thường.

Nói thực, chị Joan cũng không muốn đánh trận này, bởi vì chị biết kể cả mình không bị thương cũng không phải là đối thủ của hồ ly chín đuôi. Nếu thực sự đánh tiếp, nhiều nhất chị cũng chỉ có thể kéo dài thời gian mà thôi.

Nhìn hồ ly chín đuôi từ từ rời xa, chị Joan thở phào một tiếng.

Chị quay người đi tìm tung tích của Robin Hood, ban nãy khi chiếc đuôi lửa quét tới, là Robin Hood đã hy sinh thân mình chắn trước mặt chị.

“Người vẫn ổn chứ? Robin Hood,” Chị Joan lo lắng hét lên. “Người nghe thấy không?”

“Tôi... tôi vẫn ổn...” Giọng nói yếu ớt của Robin Hood vọng ra từ căn phòng bếp đen thui sau khi bị đuôi lửa quét qua. “Hồ ly chín đuôi đâu?”

“Nó đi rồi.”

“Đi rồi?” Giọng nói của Robin Hood đầy vẻ nghi ngờ.

“Đúng thế!” Chị Joan nói.

“Hồ ly chín đuôi đi rồi?” Giọng Robin Hood đột nhiên cao vút. “Thánh nữ nhất quyết đừng tin ả, hồ ly là loài động

vật giới lừa dối nhất đấy!”

“Cái gì!?”

Lời nói vừa thốt ra, chị Joan cảm thấy tai mình bị một luồng khí nhẹ thổi tới, một cảm giác tê rần khiến chị thấy toàn thân đau nhức.

“Bây giờ người đến cả một chút phòng thủ cũng không có rồi.” Hồ ly chín đuôi khẽ cười bên tai chị Joan. “Người trúng kế rồi, em Joan thân yêu ạ.

Trong ngõ tối của Luân Đôn.

T vung tay múa chân, càng lúc càng đuổi sát Jack, sự biến hình hoàn toàn không chỉ giúp uy lực anh tăng lên gấp đôi, trông anh giống như một chiến sĩ điên cuồng dưới ánh trăng.

Nhưng, T vẫn chưa thể yên lòng, anh biết rằng, chừng nào Sydney vẫn trong tay Jack thì cô vẫn còn gặp nguy hiểm, còn nữa, khả năng đi xuyên không gian của Jack vẫn chưa được sử dụng.

Jack lẩn tránh rất vất vả, hắn đã bị trọng thương, tuy nhờ nội lực của hồ ly chín đuôi mà khôi phục được trạng thái bình thường trong thời gian ngắn, nhưng lại không thể duy trì lâu được.

Nếu Jack không thể tranh thủ cơ hội để phản kích, thì tối nay, kẻ làm mồi ngon cho Người sói, chính là hắn rồi!

Jack biết vẫn còn một cơ hội lật ngược tình thế để chiến thắng, chính vì cơ hội chiến thắng này hắn đã phải xuống nước cầu xin hồ ly chín đuôi dụ bọn chị Joan ra xa.

Cơ hội chiến thắng này chính là trái tim của Sydney.

Một trái tim đầy nội lực, đối với Jack mà nói như một liều thuốc bổ, thậm chí có thể khiến cho hắn có được sức mạnh hơn cả trước kia.

Mặt khác, khả năng “đi xuyên không gian” quả thực tiêu hao rất nhiều nội lực, kể cả hắn, trong một ngày cũng không thể sử dụng quá hai lần.

Hơn thế nữa, bản thân hắn giờ đang bị trọng thương, nếu phải sử dụng chiêu đi xuyên không gian, chỉ còn lại có một cơ hội thôi.

Nhưng, dưới sự công kích điên cuồng như vũ bão của Người sói T, đừng nói là móc trái tim của Sydney ra, ngay cả cơ hội sử dụng chiêu đi xuyên không gian cũng không có.

“Jack, ta phát hiện ra một điều.” T không ngừng tấn công truy đuổi, cười nhạt. “Tại sao người vẫn chưa sử dụng chiêu đi qua không gian? Lẽ nào năng lực của người bị hạn chế về số lần sử dụng? Hoặc là hiện giờ thể lực của người không đủ để có thể sử dụng tuyệt chiêu này?”

Jack hơi ngạc nhiên. Tên người sói này cũng nhìn ra được sơ hở của ta, cái đầu ngu dốt của con sói này lẽ nào cũng biến hình dưới ánh trăng tròn?

“Đúng thế không?” Móng vuốt của T hất ngược từ dưới lên trên, lưỡi dao bạc trên tay Jack vắng lên không trung, đây là lần đầu tiên T phá được dao bạc của Jack.

Không sai, tình hình bây giờ đã hoàn toàn khác mười mấy ngày trước, ưu thế của Jack đã biến mất, còn Người sói T dưới sự chúc phúc của ánh trăng, đã hóa thân thành một cao thủ.

“Lần này, Người sói T có thể thắng.” Từ không thể tới có thể, giờ phút lịch sử thay đổi luôn khiến người ta run rẩy tự đáy lòng.

Đột nhiên Jack cười lên một cách kỳ quái, hấn vung con dao bạc lên, vút Sydney xuống, nhân lúc T tiếp cận Sydney, Jack đã thực hiện năng lực đặc biệt của mình.

Đi xuyên không gian.

Tuyệt chiêu này của Jack giống như mở một cánh cửa trong không trung, phía sau cánh cửa đó là bóng đêm và sự tĩnh lặng, nghe nói mọi người gọi thứ không gian đặc biệt này là “không gian ảo”.

Nhưng Jack có một cảm giác rất kỳ lạ, trong cái không gian ảo đen sì đó, dường như vẫn có thứ gì đó chuyển động trong bóng tối, một sức mạnh to lớn và tà ác, một kẻ rình rập tham lam, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Jack không dám tùy tiện sử dụng chiêu đi xuyên không gian.

Có người nói, ở một nơi sâu hơn tổng bộ địa ngục, vẫn còn mười mấy tầng địa ngục nữa, chỗ sâu nhất có tên gọi là địa ngục Avici, ở đó có một bức tường than thờ không ai có thể vượt qua, không gian ảo này chính là một trong những lối vào của địa ngục đó.

Dù thế nào đi nữa, Jack đã sử dụng chiêu “đi xuyên không gian” còn lại duy nhất, khi hắn quay trở lại thế giới bình thường, hắn đã âm thầm xuất hiện đằng sau T.

Lần này mục tiêu của Jack không phải là Người sói T, mà là Sydney đang nằm trên mặt đất.

Jack cười lạnh lùng, giơ cao cánh tay, con dao bạc trên tay nhanh chóng và chuẩn xác nhắm thẳng vào ngực Sydney chém xuống.

Chỉ cần hút lấy linh khí của trái tim này, Người sói T có chiều bao nhiêu ánh trăng nữa cũng vô dụng, nạp thêm nguồn năng lượng đó, đối với hắn, Người sói T sẽ chỉ còn một đồng cơ bắp có lông dài mà thôi.

Phập!

Jack cảm thấy con dao bạc của mình đúng là đã cắm vào trong thịt.

Máu tươi phun ra.

Nhưng, lúc máu tươi phun ra, sắc mặt của Jack lại trở nên vô cùng khó coi.

Bởi vì con dao bạc của hắn không chém trúng ngực Sydney mà là đâm trúng một cánh tay vừa thô vừa to.

Và trên đó còn mọc chi chít những sợi lông dài, đó là một cái chân sói.

“Got you!” T cười phá lên sáng khoái. “Ta sớm biết mục tiêu của ngươi là trái tim của Sydney rồi!”

“Á Á Á!” Jack kinh hãi lùi về phía sau, nhưng lưỡi dao bạc trên tay hắn đã bị Người sói T nắm chặt.

“Đừng đi em yêu.” T khê kéo con dao, lôi Jack vào sát trước mặt mình. “Chúng ta chẳng mấy khi thân mật như thế.”

“Đừng!” Jack gào thét hoảng loạn như kẻ mất trí.

Chỉ thấy Người sói T há to miệng, hai hàm răng to tướng ghê rợn lấp lánh ánh sáng hung tợn cắn phập vào Jack.

Jack cảm thấy cổ mình nhói đau, động mạch cổ của hắn đã bị răng của Người sói T cắn đứt, chiếc răng nanh sắc

nhọn khế nghiêng đã móc huyết quản trên cổ Jack lòi ra ngoài.

Sau đó, huyết quản trên cổ Jack như một chiếc vòi nước mất kiểm soát vung vẩy lung tung, máu tươi phun trào mãnh liệt.

“Uống đi, uống đi...” Jack lùi lại mấy bước, cố sống cố chết ấn chặt cổ mình, nhưng máu vẫn phun ra như suối. “Người... người... người...”

“Ta làm sao? Phì!” T quay đầu nhỏ ra một bãi nước bọt nhuộm đầy máu. “Máu thôi của loại khôn nạn, đúng là khó nuốt thật.”

“Uống đi, uống đi...” Jack quỳ trên đất, bàn tay ấn chặt vào cổ đã nhuộm đầy máu, đôi mắt vốn long lanh nhanh nhẹn đã dần mất đi tiêu cự.

“Cái chết. Đây chính là cái chết ư?” Jack tự hỏi mình, tiêu cự trong mắt hần từ từ giãn ra.

“Jack, vẫn còn một cơ hội.” Đột nhiên, một giọng nói rất lạ như tiếng sấm vọng tới từ bên trong tâm trí Jack.

Phía trong căn phòng.

Chị Joan đã mất đi ý thức, chị bị cái đuôi màu vàng của hồ ly quấn chặt, đưa lên cao.

Hồ ly chín đuôi không thèm động thủ, kỳ lạ là, cô ả đang chiếm hoàn toàn ưu thế lại đột nhiên chau mày, nghiêng đầu như đang suy nghĩ điều gì.

Một người phụ nữ.

Đang đứng sau lưng hồ ly chín đuôi.

Người phụ nữ này xuất hiện lúc nào? Người phụ nữ này sao lại đột nhiên phá vỡ được sự phòng ngự của hồ ly chín đuôi? Người phụ nữ này tại sao xuất hiện ở đây? Và người phụ nữ này muốn làm gì?

Những câu hỏi này, ả đều không biết câu trả lời.

Nhưng, ả có thể đoán được người phụ nữ này là ai.

Bởi vì, những người có thể bất ngờ xuất hiện đằng sau ả rất ít, tính hết cả âm giới địa ngục cũng không tới năm người.

Và trong năm người đó, cao thủ là nữ lại càng hiếm.

Người phụ nữ này, vốn là thần Bastet tới từ Ai Cập cổ đại, đã tung hoành trong âm giới hơn một nghìn năm, thực lực tuyệt đỉnh, là một cao thủ ám sát mà thần Zeus cũng phải kính nể đôi phần.

Tên của người phụ nữ này dường như đã gắn với biệt hiệu “ám sát”.

Và người đó cứ đứng yên không động đậy, cô ta đang đợi điều gì sao?

“Người.” Chín cái đuôi của hồ ly từ từ chuyển động, tinh thần đã tập trung cao độ để ra đòn công kích mạnh nhất bất cứ lúc nào.

“Meo.” Đối phương không nói gì, chỉ dùng âm thanh đáng yêu khẽ khàng kêu lên một tiếng như mèo kêu, nói là kêu, nhưng thực ra là cảnh cáo.

“Được rồi!” Hồ ly chín đuôi phẩy phẩy tay. “Tôi không động thủ nữa là được chứ gì, tôi chẳng ngu tới mức làm kẻ địch của Miêu nữ uy danh lung lay chốn địa ngục, chẳng phải thế sao?”

“Meo,” Miêu nữ mỉm cười dịu dàng. “Pháp thuật của hồ ly chín đuôi cao cường, tuyệt chiêu ảo ảnh là số một, thực lực chắc chắn hơn tôi, tôi không dám động thủ với chị đâu, chị hồ ly ạ.”

“Hi hi.” Hồ ly chín đuôi cười. “Em thật chẳng dám trèo cao, trong bốn hoàng hậu, ngay cả hoàng hậu Tim Đỏ Mary nhuộm máu em còn chưa chắc đã thắng, nữa là chị Miêu nữ hoàng hậu Hắc Đào?”

“Tôi nghe nói lại không phải thế.” Miêu nữ nói. “Hồ ly chín đuôi vì thích lấy kim cương đặt tên, cố tình chọn vị trí hoàng hậu kim cương, nói về thực lực, chắc chắn không thua kém bất kỳ hoàng hậu nào khác.”

“Hi hi. Vậy sao?”

“Meo, không phải vậy sao?”

Chỉ thấy, hồ ly chín đuôi và Miêu nữ ngoài mặt hơn hớn nói cười, nhưng vẫn duy trì trạng thái cảnh giác cao độ, đối phương đều có tiếng tăm trong giới địa ngục, tuyệt đối không thể là hạng lương thiện.

“Không biết thằng cha Jack lăm mồm đã đánh xong chưa.” Đột nhiên, hồ ly chín đuôi thu chín chiếc đuôi lại, vô tư như không bước qua chị Joan đang nằm trên đất. “Nói thật, trong bốn tên J trong Băng Đen, tôi cảm thấy chỉ có J Hắc Đào là còn có thể coi là nhân vật số 1, những kẻ khác thực sự là quá yếu.”

“Thằng cha Jack Tim Đỏ không được.” Miêu nữ cười. “Nhưng, có người đi giúp hắn rồi!”

“Ồ.” Hồ ly chín đuôi chớp chớp mắt...

“Nhưng, chấp nhận sự giúp đỡ của người này, không biết là họa hay là phúc?” Miêu nữ nói. “Nếu là tôi, hê hê, tôi thà chết cũng không chấp nhận.”

Chương tám ngoại truyện:

Trái tim của Sydney

“Đây là một cái hộp.” Trước mặt Jack xuất hiện một người đàn ông đang cười. “Người có một cơ hội, có thể đánh được hắn ta.”

“Á?” Jack nhìn người đàn ông trước mặt.

“Hừ, người không nhận ra ta sao?” Người đàn ông cười, ông ta có một mái tóc dài, tết thành đuôi ngựa, khuôn mặt điển trai rất đàn ông, đặc biệt là đôi mắt xanh biếc, hội tụ được sự lão luyện, tà ác, tinh nhanh, ngây thơ, cả sự mơ hồ lẫn khuất rất sâu nữa.

“Người là ai?” Jack nhìn trần trời, hắn quay đầu, thấy bóng Người sói T đang đỡ Sydney dậy, chắc chắn không phát hiện ra sự xuất hiện của người đàn ông này.

“Người hỏi ta như vậy, ta phải trả lời cái tên nào?” Người đàn ông cười. “Ác quỷ? Thần Chết? Hay người thích cái tên Lucifer? A, người có thể gọi ta là Satan.”

“Satan!” Sắc mặt Jack trở nên đau khổ. “Người chính là Satan!”

“Không giống sao?” Satan mỉm cười. “Có lẽ ta nên xuất hiện theo hình tượng Thiên chúa giáo khoác cho ta, có đôi chân ngựa, trên đầu mọc hai cái sừng, trên mình luôn khoác cái áo choàng, nhưng, nói thật là, ta thích dáng vẻ bây giờ của ta hơn.”

“Vâng.” Jack quỳ trên đất, run rẩy. “Tham kiến Kim cương... à, không... Satan đại nhân.

“Không cần tham kiến đâu... ta tới để thực hiện một cuộc trao đổi với người.” Satan nói. “Người mở cái hộp này ra, ta sẽ cho người sức mạnh.”

“Á? Tại sao?”

“Đương nhiên phải trả giá chứ!” Satan nói.

“Trả giá gì kia?” Jack hỏi.

“Cái giá phải trả...” Satan nhìn Jack, đôi mắt xanh biếc ấy đột nhiên chuyển thành màu đỏ, một màu đỏ rực như ngọn lửa khiến người khác khiếp sợ. “Đương nhiên, là linh hồn của người.”

“Linh hồn của tôi?” Jack thất kinh, bởi vì từ trong mắt của Satan hắn đã nhìn thấy cảnh tượng lửa ở địa ngục.

“Đúng thế.” Satan lại trở về trạng thái ban đầu, cười như thần sĩ, nói. “Ta nói như vậy, chỉ cần người dám trả bằng linh hồn người ra là được.”

“Hừ, linh hồn?!” Jack chần chừ. Nhưng, khi nhìn thấy Người sói T để lộ cả phần lưng không chút phòng thủ, hắn đột nhiên cảm thấy rất khát, hắn muốn uống máu của Sydney, hắn muốn cảm nhận cái cảm giác từng thớ thịt trên cơ thể Người sói T đều bị dao cứa chằng cứa chặt.

“Nhanh lên đi.” Satan nhắc nhở một cách thân tình. “Vết cắn lớn trên cổ, sắp khiến máu trên người người chảy cạn rồi.”

“Được!” Jack nói với giọng điệu đầy hận thù. “Tôi đồng ý sẽ dùng linh hồn để trao đổi với ông!”

“Rất tốt.” Satan cười. “Thỏa thuận hoàn thành. Chúc người có bữa ăn ngon miệng, Jack đồ tể.”

“Sydney, Sydney...” T ôm lấy Sydney, dịu dàng gọi.

“À...” Long mi Sydney khẽ lay động, đôi mắt mở ra, lập tức mỉm cười. “Í, là anh?”

“Ừ, là tôi.” T lo lắng hỏi. “Cô thấy ổn chứ?”

“Tôi không sao.” Sydney nhìn T, nhớ lại tình huống nguy hiểm ban nãy bị Jack bắt cóc, không nén nổi liền ôm chặt lấy T, hồi lâu không muốn buông ra.

T mới đầu còn chần chừ, sau đó, giờ đôi tay mọc đầy lông, rất nhẹ nhàng vuốt mái tóc của Sydney.

Bàn tay T lần theo mái tóc đen trơn mượt của Sydney từ từ trượt xuống, trượt qua bờ vai gầy guộc của Sydney, tới vùng eo thon gọn của cô.

Cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay T, cơ thể Sydney khẽ run lên, nhưng cô không hề phản kháng.

Hai người cứ như vậy ôm chặt lấy nhau.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, sương mù từ từ tan đi, hai cơ thể đang bị tình yêu mê hoặc, hai linh hồn quyến luyến sâu sắc đang nồng nhiệt ôm nhau.

Thời gian, không gian đều không quan trọng nữa, chỉ còn lại hơi ấm của hai cơ thể đang truyền sang nhau, hai trái tim đập thành thịch đang từ từ chậm lại.

“Chiều nay, anh muốn nói gì với em?” Sydney vui đầu vào lồng ngực rộng lớn của T, thỏ thẻ hỏi.

“Chiều nay á!” Tim T lại đập rộn ràng trở lại.

“Đúng thế, trên tháp chuông ấy, anh muốn nói gì nào?”

“Ừ.” T hít một hơi thật dài. “Anh... anh...”

“Đừng sợ, đồ ngốc, đừng sợ nữa.” Hai tay Sydney khẽ ôm T, giọng nói rất then thừng. “Em đang nghe đây, em đang chăm chú lắng nghe đây, cho nên... cho nên anh nói đi!”

“Vâng, anh nói nhé.” T cúi đầu, dùng tay khẽ nâng cằm Sydney lên.

“Ừ.” Sydney ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt vừa dịu dàng vừa nồng nhiệt của anh.

“Sydney, anh yêu...”

Nhưng Sydney chưa kịp nghe được từ cuối cùng. Bởi vì, trên đỉnh đầu cô đột nhiên rớt xuống một dòng máu đỏ tươi, máu tươi chảy tí tách, tí tách, vừa đủ che khuất mắt và tai của cô.

Sydney mở to mắt, kinh ngạc tới mức không thể hét nên lời, bởi vì cô phát hiện ra, dòng máu tươi này phun ra từ trên cơ thể của T.

“Jack đồ tể!” Hai hàm răng Người sói T nghiến vào nhau ken kết, với giọng điệu đầy đau khổ và phẫn nộ, anh rít

lên qua kẽ răng.

“Người... sao lại... vẫn chưa chết!”

“Đúng thế!” Jack cười khanh khách. “Ha ha ha, xin lỗi, đã làm người thất vọng rồi.”

Sau đó, Sydney nhìn thấy lưỡi dao bạc của Jack từ từ rút ra khỏi lồng ngực T.

Đầu mũi dao, cắm trên một vật thể hình tròn đỏ tươi đang chậm chậm rung lên.

Đó là trái tim.

Trái tim vẫn đang đập thành thịch của Người sói T.

“Người sói à, kết cục của trận chiến này có khiến người ngạc nhiên không?” Jack cười.

“Khốn kiếp, bạn này chẳng phải ta đã cắt đứt động mạch của người... và lại, lúc trước người cũng vừa sử dụng ‘đi xuyên không gian’ đánh lên ta? Người... lẽ nào người là kẻ bất tử?”

“Đây là một bí mật.” Jack cười nhạt. “Ta vốn định ăn tim của Sydney, để hồi phục linh khí của ta! Bởi vì tim của Sydney là một chất dinh dưỡng siêu việt, nhưng, bây giờ ta không cần nữa, ta đã có sức mạnh để xoay ngược tình thế vào phút cuối rồi, ha ha ha.”

“Jack, người quả thật là tên khốn kiếp!” T nhìn trái tim mình đã lộ ra khỏi lồng ngực, mồ hôi như mưa không ngừng rơi xuống.

“Đúng thế, mà còn là một tên khốn kiếp siêu mạnh! Bây giờ ta cảm thấy cơ thể tràn trề sức lực, có dùng mấy lần chiêu đi xuyên không gian cũng chả vấn đề gì cả!” Jack cười lớn. “Nhưng, ta sẽ không ngại gì ném thêm một trái tim có thể khiến năng lực của ta tăng lên, đúng không? Cô em Sydney.”

“Jack, nếu người dám giết Người sói T, ta ta ta...” Sydney ôm chặt lấy T, giọng nói cứng rắn. “Ta quyết không tha cho người!”

“Tha cho ta? Ha ha ha.” Jack cười lớn. “Trái tim của thằng cha Người sói T đã bị ta móc ra rồi, dù cho sức sống của hắn có mạnh mẽ tới đâu, tuy bây giờ chưa chết, nhưng hấp hối thì chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi! Người nghĩ rằng hắn là Tỷ Can không có trái tim tới từ Trung Quốc chắc?”

Sydney không trả lời, đôi mắt to tròn của cô đầy nước mắt.

Nhìn người đàn ông khiến lòng cô rung động, gương mặt đầy đau đớn, trái tim vốn đập rất mạnh mẽ trong lồng ngực đang từ từ chậm lại, tới cuối cùng, chỉ còn lại những co bóp nhỏ có mà như không...

Thần Chết, ngón tay gầy guộc của hắn đã từ từ gõ vào vai của Người sói T, nhắc nhở anh, đã tới lúc rồi, phải đi thôi.

“Chết chắc rồi.” Jack cười. “Các người chết chắc rồi, trái tim của Sydney vẫn là món ăn ngon số một thiên hạ, cũng là vật thánh mà tất cả những kẻ có linh khí thèm khát, ngoan, nhanh tới đây, để ta ném thử xem nào!”

“Jack.” Sydney ngẩng đầu, trong đôi mắt đầm lệ, ánh lên một tia nhìn cao ngạo không chút sợ hãi. “Người nói, trái tim của ta là vật thánh mà tất cả những kẻ có linh khí thèm khát?”

“Hô hô, đúng thế, người biết giá trị của mình rồi chứ?” Jack nói.

“Jack, cuối cùng, ta muốn nói với người, người thực sự thất bại vì... nói quá nhiều.” Sydney khẽ nhếch mép, mỉm cười.

Dưới gương mặt nhuốm đầy máu, nụ cười nhẹ của Sydney trở nên vô cùng trong sáng, vô cùng kiên quyết.

Đột nhiên, T mở to mắt nhìn Sydney, anh gào lên đau đớn, con người đã không còn chút sức lực này, muốn giờ tay đẩy Sydney ra. “Đừng! Đừng! Đừng! Đừng làm chuyện dại dột!”

“T à, câu hỏi ban nãy của anh, giờ em sẽ cho anh đáp án.” Sydney vẫn mỉm cười, “Đáp án chính xác của em.”

Sau đó, Sydney khẽ ưỡn ngực về phía trước, bộ ngực mềm mướt đâm thẳng vào mũi con dao bạc.

Lòng ngực cô phanh ra trong máu.

Máu và trái tim của Sydney, lộ ra dưới lưỡi dao sắc nhọn.

“Người sói T yêu quý, em cũng yêu anh.” Sydney cười, nước mắt lăn chã rơi. “Cho nên, anh hãy chấp nhận trái tim này của em nhé!”

Không, á á á!! T gào lên.

Không không không!

Không...

T gào lên đau đớn, nhưng vẫn không ngăn nổi dòng máu từ tim của Sydney chảy tới theo lưỡi dao bạc của Jack.

Và toàn bộ linh khí mà Sydney hoàn toàn dâng hiến.

Đó chính là vật thánh có thể khiến tất cả những sinh vật có linh khí mạnh hơn gấp mười lần, vật thánh mà Jack thèm khát bấy lâu nhưng không có được, cùng với sự tự nguyện dâng hiến của Sydney, càng trở nên thuần khiết và mạnh mẽ.

Jack nhìn cảnh tượng trước mắt, dường như chết lặng, hẳn chưa bao giờ nghĩ rằng, thế giới này có người có thể vì người khác mà tự nguyện dâng hiến chính mình, bao gồm cả sinh mạng của bản thân.

Trái tim của Người sói T tiếp nhận máu của Sydney, như một chiếc xe đua Ferrari đã dừng hoạt động đột nhiên được đổ đầy xăng, bánh xe dẫn động bắt đầu chuyển động, chuyển động mỗi lúc một nhanh... càng lúc càng nhanh hơn...

Sau đó, cơ thể sói đầy lông lá dưới sự chúc phúc của ánh trăng, lại bắt đầu xuất hiện sự biến hóa mới, những sợi lông dài màu nâu bỗng dần phai sắc và biến thành một màu trắng thuần khiết. Cùng với những giọt nước mắt không ngừng rơi của Người sói T, là những tiếng kêu gào đau đớn hướng về phía mặt trăng, màu lông của anh càng lúc càng trắng, những giọt lệ thật đau thương, màu trắng thật đau thương!

Ánh trăng qua đi, T đã biến thành một con sói trắng như tuyết.

Jack đàn người ra nhìn sự biến hóa của Người sói T, đột nhiên hắn phát hiện tay mình không biết từ lúc nào đã đánh rơi mất con dao bạc.

Đây là sợ hãi, một sự sợ hãi lên tới đỉnh điểm xuất phát từ đáy lòng, khi gặp phải bậc đế vương tuyệt đối trong thế giới hoang dã.

“Jack.” Trái tim của Người sói T đã quay trở về lồng ngực, giọng anh trầm thấp khiến đối phương nổi da gà. “Lần này, ngươi chết chắc rồi.”

Á Á Á Á! Lưỡi dao khác trong tay Jack vẽ lên một vòng tròn trong không khí, công đi xuyên không gian lập tức

hiện ra, hấn phải chạy! Kẻ này không thể đụng vào! Trận này không thể đánh! Sẽ chết!

Sẽ chết thật!

Khi Jack tháo chạy vào không gian ảo, khước mắt hấn nhìn thấy Người sói T từ từ đặt xác của Sydney xuống đất, động tác vừa nhẹ, vừa dịu dàng, như sợ làm Sydney tỉnh giấc.

Giọng nói của T khản đi, nhưng vẫn không mất đi sự dịu dàng. “Sydney, ngoan, hãy ngủ ngoan, để anh báo thù cho em.”

“Ha ha, tạm biệt nhé.” Trước khi chạy vào không gian ảo, Jack quay đầu lại hét lớn. “Muốn báo thù? Thì tới đuổi ta đi!”

“Ừ.” T nhìn cơ thể Jack lần khuất vào không gian ảo, đôi mắt đang rất dịu dàng đột nhiên trở nên hung tợn, anh ngẩng đầu, nhìn vầng trăng tròn rồi tru lên một tiếng.

Dưới ánh trăng, cơ thể trắng như tuyết của anh như một con thánh thú thuần khiết, hung tợn mà thiêng liêng trong sáng.

Sau đó, anh lao về phía trước, chỉ với vài lần tiếp đất, trong nháy mắt đôi móng vuốt sắc nhọn đã nhắm vào Jack chụp tới.

“Không thể đuổi kịp đâu, tạm biệt nhé! Con sói ngu ngốc! Ha ha!” Jack cười lớn, nói xong, hấn chạy vào không gian ảo, sau đó liền đóng cửa lại như thường lệ, thứ liên kết giữa hai không gian đóng lại im lìm.

Trong bóng đêm, Jack cười đắc ý, quay người định rời đi.

Nhưng, chính trong lúc đó, chân hấn đột nhiên dừng lại, bởi vì hấn nghe thấy sau lưng vọng tới một âm thanh nhỏ.

“Loạt soạt.”

Jack chờ người ra, âm thanh nhỏ vừa rồi, là thế nào? Trong không gian ảo này, tại sao lại có âm thanh như thế?

Như tiếng dã thú đang cào vào cửa vậy.

“Loạt soạt.”

Jack cảm thấy dựng hết tóc gáy lên, hấn từ từ quay người lại.

Trong nháy mắt, mồm hấn há hốc ra thét lên một tiếng ghê sợ.

Năm chiếc móng vuốt trắng tinh, đã xuyên thủng không gian ảo, chụp chặt lấy đầu của Jack.

Năm móng vuốt vừa vặn che khuất cả khuôn mặt Jack, sau đó bàn tay đó siết mạnh, hai chân Jack rời khỏi mặt đất, hấn bị nhấc bổng lên.

“Jack, ta đã nói là ngươi chạy không thoát đâu.” Giọng nói của T trầm thấp tới mức ghê sợ vọng vào bên trong không gian ảo.

“Á á á á...” Jack bắt đầu hoảng loạn, tay chân hấn vung loạn lên trong không khí, nhưng vẫn không thoát khỏi bàn tay của Người sói...

Rắc một tiếng, một âm thanh giòn tan.

Jack thấy âm thanh này vọng tới từ trong tai hắn, sau đó, hắn cảm thấy sợ mình như bị sức ép nào đó bóp chặt, rắc rắc vài tiếng, hộp sọ hắn đã bị bàn tay của Người sói T bóp vụn, máu thịt và não nát như tương chảy ra từ lòng bàn tay Người sói T.

“Ta không cam tâm!” Linh hồn của Jack trong giây phút cuối gào lên, “Satan! Tôi cần sức mạnh! Tôi cần sức mạnh!”

“Tên nô tài lẩm mồm!” Satan trả lời, giọng nói không còn nhẹ nhàng thân thiết như ban nãy nữa, mà ngược lại lạnh lùng ghê rợn, vọng lên từ dưới khe sâu của địa ngục... “Người đã chết rồi! Linh hồn của người giờ sẽ giao cho ta sử dụng!”

Sau đó, vùng đất dưới chân Jack nổ tung, phía dưới là biển lửa cuộn cuộn cháy bùng bùng.

“Hoan nghênh tới bụng của ta, trở thành sức mạnh của ta, chấp nhận sự thiêu đốt vĩnh viễn đi, ha ha ha ha.” Satan cười như điên dại, tiếng cười như tiếng kêu của hàng vạn con quạ đen cùng lúc phát ra. “Dù sao người cũng tội ác chồng chất, phải có quả báo chứ!”

“Không!” Jack thét lên lần cuối, nhưng vẫn không ngăn được linh hồn hắn dần dần hạ xuống, dần dần hạ xuống cho tới khi bị ngọn lửa nuốt gọn.

Sau trận kịch chiến, khi Jack chết đi một cách đầy đau đớn, và Satan đã rời đi.

Bóng đêm âm đạm từ từ nhạt dần, trời cuối cùng cũng sắp sáng rồi.

Trên đường phố rộng rãi của Luân Đôn, chỉ còn lại bóng của một người đứng yên nín lặng, thân hình anh rất cao lớn, lông trắng đã rụng đi, trên tay anh đang bế xác của một thiếu nữ có thân hình gầy gò.

Ánh sáng buổi sớm chiếu vào ngọn đèn đường, bóng cái cột đèn từ từ kéo dài ra, và rọi lên bóng người đàn ông này.

Ánh sáng phản chiếu lên từng giọt từng giọt nước mắt đang lăn rơi xuống từ gò má của người đàn ông thô ráp.

“Sydney, xin lỗi, anh có lỗi với em...” Giọng nói của T dường như đã khản đặc đi, chỉ còn lại tiếng thì thầm không rõ âm thanh.

Cuối cùng T cũng không kịp cứu Sydney, người con gái duy nhất trên đời này khiến trái tim anh rung động.

Chương chín ngoại truyện:

Hồi kết

Cho tới sau này, cảnh sát Luân Đôn vẫn không phá được vụ án “Tội phạm giết người hàng loạt Jack”, vụ án này trở thành một vụ án treo muôn đời.

Hồ ly chín đuôi và Miêu nữ không thấy tăm tích. Chị Joan và Robin Hood chỉ bị trọng thương, không nguy hiểm tới tính mạng.

Ba tháng sau.

T từ biệt chị Joan, rời xa Luân Đôn - mảnh đất nơi anh sinh ra và lớn lên, tới Manhattan ở Mỹ.

Qua sự giới thiệu của Robin Hood, anh đã gia nhập tiểu đội săn quỷ Manhattan, thay thế vị trí của Mèo cười.

Nghe nói, mỗi một người có linh khí khi gia nhập tiểu đội săn quỷ, chỉ cần tích lũy đủ thành tích, thì tổng bộ địa ngục sẽ cho họ thực hiện một nguyện vọng.

Và nguyện vọng của T, chính là khiến cho Sydney sống lại, quay về bên cạnh anh.

T sẽ không bao giờ quên được, khi anh mới bước chân vào tổng bộ của tiểu đội săn quỷ, cơ bắp toàn thân tự nhiên co rúm lại, vì anh nhìn thấy hai người đứng trước mặt.

Chỉ có những người đủ mạnh, mới có thể làm kinh động trực giác mãnh thú của Người sói T, hai người đứng trước mặt này là như vậy.

Một trong hai người họ là một lão già mặt trông rất gian xảo, đôi mắt nhỏ tí hí nhìn chằm chằm T.

“Đây là Kỵ sĩ U hồn.” Robin Hood giới thiệu.

“Hừ.” Kỵ sĩ U hồn chẳng thèm để ý, hắng giọng. “Không ngờ mất đi một con mèo lại cho về một con chó?”

Và khi T quay đầu lại, một thành viên khác càng khiến cho lông tóc trên người anh dựng hết cả lên.

Một cô gái tóc vàng, mặc chiếc áo choàng liền thân, xinh đẹp phóng khoáng và có nụ cười mê hồn.

“Xin chào, tôi là Ma nữ hút máu.” Cô gái cười dịu dàng, hai chiếc răng nanh lóe sáng. “Sau này chúng ta là bạn đồng hành rồi.”

“Đúng vậy, sau này là bạn đồng hành rồi.” T cảm thấy phấn chấn, chắc không còn chuyện gì khiến người ta hung phấn hơn việc được đứng cùng trận tuyến với những người rất mạnh.

Từ đó, Người sói T chính thức trao thân cho tiểu đội săn quỷ, trước hai trăm năm so với thời gian hội viên tiếp theo H gia nhập đội.

Đối với T, những nguy hiểm đã trải qua cùng tiểu đội săn quỷ Manhattan đều không thể so sánh với sự lưu luyến trong lòng anh dành cho Sydney, trái tim nhờ tiếp nhận dòng máu của Sydney mà sống lại này, mỗi lần đập rộn lên đều cảm giác như Sydney đang sống trong chính lồng ngực anh vậy.

Kể từ hôm đó, T không bao giờ biến thành “sói trắng” nữa, sức mạnh vô địch đáng sợ có thể phá vỡ không gian truy sát Jack cũng im lìm trong cơ thể anh.

Sức mạnh vẫn tiềm tàng trong cơ thể của Người sói T, chờ tới khi xuất hiện sự đau đớn vô cùng lần sau sẽ lại phát huy tác dụng.

Và T thực lòng cầu xin ông trời đừng bao giờ để mình phải trải qua sự đau đớn thấu tim gan như vậy nữa.

Người sói T đã lấy hoa hồng làm biểu tượng khắc tên Sydney lên trên cánh tay của mình.

Và đó trở thành dấu vết vĩnh viễn trên cơ thể anh, một dấu vết anh không bao giờ quên, cho tới khi anh được gặp lại Sydney.

Lúc ấy, trước khi đáp chuyến tàu địa ngục, dưới ánh trăng, bông hồng trên tay T trở nên long lanh kiêu sa.

T tự mình hôn lên cánh tay xăm hình của mình, dịu dàng nói: “Sydney, anh đi chiến đấu đây, sẽ có ngày chúng ta lại được gặp nhau.”

Sydney, nhất định chúng ta sẽ gặp lại.

Nhất định.

[1] Nhân vật ma trong tiểu thuyết kinh dị *Ringu* của nhà văn Nhật Suzuku Koji, bản tiếng Việt *Vòng tròn ác nghiệt*, công ty Nhã Nam xuất bản năm 2007.

[2] Kappa là một nhân vật trong truyền thuyết Nhật Bản, giống như Hà Bá tại Trung Quốc. Đó là một con quỷ sống ở đầm lầy, mặt hồ, mình có vảy trông như đứa bé bốn năm tuổi và thường ăn thịt những ai qua sông, đầm nơi nó sống.

[3] George Herman “Babe” Ruth, Jr. (1895-1948), vận động viên bóng chày nổi tiếng nhất trong lịch sử bóng chày của Mỹ.

[4] Lăng trì là hình phạt của Trung Quốc thời xưa, đây là hình phạt lưu truyền từ thời Ngũ Đại, chính thức trở thành một hình thức dùng hình vào đời Liêu, đó là một trong những hình thức dùng hình tàn khốc nhất áp dụng đối với những kẻ phản quốc, hoặc đại nghịch bất đạo. Người bị dùng hình sẽ bị xẻ từng mảnh thịt trên người, chịu đau đớn cho đến chết.

[5] Lâm, Bình, Giai, Đấu, Trận, Tại, Tiền.

[6] BL = Boy’s Love, chỉ tình yêu đồng tính nam, trong câu chuyện về Abe no Seimei, tình tiết BL là sau này được thêm thắt vào.

Mời bạn ghé thăm blog: [Đào Tiểu Vũ](http://daotieuvu.blogspot.com) để tải thêm nhiều ebook hơn nữa.

